



„Lumea poate fi salvată prin artă.  
Artistul face, în fond, jucării pentru oamenii mari...  
Arta nu este o evadare din realitate,  
ci o intrare în realitatea cea mai adevărată –  
poate în *singura* realitate adevărată...”  
**(Constantin Brâncuși)**

# ȘI NOI SUNTEM SCRIITORI !

CLASA A XI - A D – ANUL ȘCOLAR 2014 - 2015

*Ailincăi Cătălin – Lapis Philosophorum*  
*Alixandrescu Lucian – Curentul trecutului*  
*Arădoaie Rebeca – am plecat - proză premiată cu Premiul II la faza județeană a Concursului de creație literară ”Tinere Condeie”, 2015*  
*Balan Andreea – Don't trust me, I'm a scorpio*  
*Băeșu Brenda – O viață de cățel*  
*Bobric Simona – Demon cu chip de înger*  
*Busuioc Constantin - Povestea lui John*  
*Cojocariu Oana – Tristă fericire*  
*Corfu Leonard – În umbra celui lalt*  
*Gheoldan Laura – Phoenix*  
*Chiș Iosefina – Omul de pe pământ – proză premiată cu Premiul I la faza județeană, cu participare la faza națională a Concursului de creație literară ”Tinere Condeie”, 2015*  
*Ciucanu Mihaela – Isabela*  
*Gripcă Rozalia – Dezolare*  
*Hetea Corina – „În căutarea timpului pierdut”*  
*Iancu Adelina – O secundă și nimic mai mult*  
*Laiș Cristina – te iubesc Gorgona – proză premiată cu Premiul III la faza județeană a Concursului de creație literară ”Tinere Condeie”, 2015*  
*Mancaș Bianca – Te-am iubit, te iubesc, te voi iubi*  
*Mocanu Andra – Petele realității*  
*Munteanu Maria – Tablou de familie*  
*Murariu Roxana – Roșu intens*  
*Mutu Pavelina – Cine ce – proză premiată cu Premiul II la Concursul Național de creație ”Calistrat Hogaș”, Premiul II la faza județeană a Concursului de creație literară ”Tinere Condeie”, 2015*  
*Nacu Andrada – Sâmburele de avocado*  
*Negrei Bogdan – Luptă*  
*Oceanu Geanina – Un nou început*  
*Pantazi Cristiana – Memorii*  
*Pelin Anca – Bulgări în tramvai*  
*Perța Mara – Acceptă-ți soarta*  
*Ploscaru Georgiana – În vânt*  
*Politic Ștefan – La porțile vechii Dacii*  
*Rotaru Andreea – Două telegrame*  
*Rusu Mădălina – Decădere*  
*Scutaru Gabriela – Anita*  
*Teacu Ștefania – Dincolo de ceea ce înțelegi, de ceea ce vrei să înțelegi*  
*Vicol Sara – Sfârșit casant*  
*Mona Costea – Alecu Întâiul*

Redactori : Mutu Pavelina, Laiș Cristina

Grafica : Negrei Bogdan, Mutu Pavelina

# Lapis Philosophorum

Cătălin Ailincăi

Anul 1417

- Te întreb pentru ultima oară, unde e cartea?
- ...
- Răspunde și vei fi grațiat, Nicholas! Doar știm că ai reușit, toată lumea știe. De ce nu vrei să împarți secretul pietrei?
- Pot să spun o mică poezie înainte de a muri?

*“Stone of philosophers, ruby red stone, which caused so much sacrifice and misery unknown.*

*Deceptively though, the stone did appeal and made foolish men think it's happiness real.*

*O, wise philosopher you must grieve no more if you wish to revive the mirth of before.*

*You must face your past, for you cannot atone for the damage you wrought with the wretched red stone.*

*Where is the land? That land from the past, which many before you sought and amassed?*

*Take heed of their folly, and don't be deceived by the trap which left many despaired and bereaved.*

*Though for happiness, power and ease they did strive, instead they found death and now none are alive.*

*Consider these perished; this warning adhere. Will you continue to seek out this stone you held dear?*

*You who beheld it's baneful hue red when the blood of your own arm and own leg was shed?*

*Stone of philosophers, ruby red stone. When will you cease and leave mankind alone?”*

Dacă ai înțeles această poezie, vei înțelege și de nu pot zice nimănui.

- Gata! Mi-e de ajuns! Executați-l! Iar în cele câteva clipe cât toporul ajungea pe gâtul meu, mi-am amintit de copilăria mea.

Era vara anului 1362, anul în care viața avea să se schimbe complet. Eu eram un tânăr notar în Paris ce copia din când în când cărți pentru bani în plus, cu toate că soția mea Perenelle Flame avea o avere destul de mare. Mulți oameni îmi spuneau că ne completam unul pe celălalt. Ea avea frumusețe și bani, iar eu aveam devotament și mister, aceste două calități aducându-mi bucurie dar și tristețe mai târziu în viață.

- Bună ziua și la mulți ani, Nicholas! spuse un om înalt cu pielea foarte închisă la culoare, în timp ce intra în magazinul meu cu o carte misterioasă în mână.

- Bună ziua! Dar cui trebuie să îi mulțumesc pentru urare? spusei eu nedumerit deoarece nu cunoșteam pe nimeni cu o astfel de nuanță a pielii

- Ha! Nici pe unchiul tău nu-l mai recunoști?

- Alessandro? Tu ești? îl întrebai cu mirare. Dar ce ai pățit?

- Ne poate, am călătorit prin Orient și soarele de acolo e mult mai puternic. Oricum, ți-am adus cadou o carte, știind că ești un șoarece de bibliotecă. Și e în Latină, spre norocul tău.

- Mulțumesc mult. Dar ai vreo idee despre ce este?

- Alchimie cred. Așa o numesc ei și e o știință ce necesită multă atenție și îndemânare, așa putea zice că e perfectă pentru tine, dar te avertizez că e criptată. Ți-am captat atenția acum?

- Nici n-ai idee, unchiule.

Și așa a început cariera mea de alchimist, una care va schimba lumea întreagă.

În anul 1381, după nenumărate experimente nereușite am abandonat visul meu de a crea piatra filozofală.

- A fost un vis prostesc, nu-i așa Perenelle? am întrebat cu o voce dărâmată.

- Nimic nu e prostesc căci prost e cel ce nu încearcă, răspunse ea încercând să mă încurajeze. Ești foarte aproape de visul tău, așa de aproape încât și mâine ai putea să îl îplinești.

- Ai dreptate dar acel aproape mi-a consumat cincisprezece ani. Am încercat orice! Aur, mercur, argint, animale... chiar și sânge! Nimic nu a mers, căci nu există!

- Ar fi ceva ce nu ai încercat?

- ...

- Poate merge cu vieți omenești...

- Hahaha! Nu mă așteptam să te gândești și tu la același lucru ca și mine, dar nu cred că va merge...am folosit sânge de om și nu a mers...

- Dar un sacrificiu uman nu ai încercat, spune ea pe un ton cât se poate de serios.

- Dacă găsești pe cineva dispus, îmi asum eu responsabilitatea pentru el, dar nimeni nu-și va risca viața pentru ceva ce ar putea să nu existe.

- Eu sunt dispusă să mor în orice moment, știind că dacă vei reuși, vei fi pentru prima oară cu adevărat fericit.

Ultimele cuvinte pe care le-am auzit de la Perenelle au fost: „Ne vom revedea”.

Anul 1418, cimitirul din Paris

- Uite ce scrie aici: „Requiescat in pace, Nicholas & Perenelle Flamel, alchimiștii Pietrei Filozofale”. Tu ce crezi că îi trebuie omului să evolueze și să atingă divinitatea?

- Devotament și mister, îmi răspunse cu o fermitate.

- Nu uita de știință, Perenelle. Știința te înalță!

- Ai dreptate, dar prețul e prea scump, Nicholas, și noi știm bine asta.

Iar eu plâng în timp ce flăcările cuprind Parisul și-l distrug cu putere dumnezeiască.

# *Curentul trecutului*

*Lucian Alixandrescu*

Aruncat într-un sevrăj subit și profund, simți un nod în gât, iar respirația i se precipită haotic, ca a unui câine ce putuse prea mult timp doar să vadă apa, fără să o bea. Simțea amintiri scufundate demult în subconștientul său, ridicându-se la suprafață asemenea bucăților unei epave rămasă fără nume. Totul la vederea unui chip.

Iată, acolo era, în fața lui, chiar ea. Exact cum îi spusese acum aproape zece ani, își văzuse de viață. Era înconjurată de persoane ce îi dădeau atenție exclusivă, la fel cum mintea lui era din nou complet acaparată de reapariția ei.

Într-o încercare de a-și explica de ce îi este atât de greu să respire, să stea locului, el se forță să călătorească în trecut, departe, până la începutul poveștii lor. Ani și ani făcuse doar opusul, încercând să-și scoată cu forța orice amintire cu ea din cap, cum ar face un dentist frustrat de propria viață cu măseaua unui pacient lipsit de noroc. Însă chiar și după atâtea reprimare, scenele i se desfășurau în față de parcă erau scoase dintr-un jurnal meticolos. Ea, tăcută, pe o bancă, cu privirea ținută asupra unei dale din trotuar aleasă în mod arbitrar. El, mai puțin firav, fără o cocoasă proeminentă și fără ochii bulbucați ce primesc mult prea multe priviri pline de o curiozitate scârbită.

Ceva l-a împins să îi vorbească atunci; niciodată nu putuse să cadă de acord dacă a fost un zeu al dragostei sau al morții. Ce e cert e că ochii ei străluceau, vocea îi tremura, iar întreaga ei ființă părea conturată după descrierea unei femei inocente și delicate a unui învățător medieval imposibil de strict și minuțios. Dacă ar fi crezut în ceva, i-ar fi pus chipul pe o icoană, dar singurul lucru în care a putut să creadă atunci a fost faptul că trebuie s-o aibă, iar presimțirea că ea are nevoie de el nu făcu decât să îl încurajeze.

Unii sunt fascinați de obiecte și le colecționează compulsiv fără vreun rost aparent, dedicându-le timp și energie inimaginabilă. Alții se dedică total unei pasiuni, permițându-i să le definească ființa. În schimb, unele persoane permit ca centrul lor să fie o altă persoană. El nu crezu niciodată că face parte din această ultimă categorie, însă lunile de după ce a făcut cunoștință cu ea i-au dovedit opusul. Neîncercând deloc să ascundă fascinația față de ea, el o puse în mijlocul Universului său, învărtind totul în jurul prezenței ei. Nici acum nu își dă seama din amintiri dacă ea pur și simplu nu observa asta sau dacă prefera să disimuleze ignoranța într-un joc pervertit de-a „dă-mi atenție”.

În cele câteva luni pe care și le-au însemnat unul în calendarul celuilalt, convingerea că a dat peste dragostea adevărată era omniprezentă pentru el. Planurile de viitor ce îi păruseră până atunci copilăroase suferiseră o mutație rapidă, devenind mai mult decât logice, chiar inevitabile.

Aceste luni i-au trecut prin minte ca o mașină în viteză, arătându-și conturul și prezența, dar trecând repede. Gândul ce i-a rămas tăgăduind în minte a fost amintirea plecării

ei din viața sa. Seara în care el o redescoperi într-un mod întunecat i se rederula de zeci de ori în cap în timp ce ochii rămăseseră țințiți acum pe ea, odată cu regăsirea.

Liniștea și inocența ei lăsaseră loc mândriei etalate și aroganței. Poate că ea avusese nevoie de el la un moment dat, însă de ceva timp era clar că e doar agreat, nu și dorit. Seara ce îl lăsa singur a fost seara în care ea i-a spus că nu vede nimic în el, că nu e aceeași fată naivă și că nimic din ce spune el nu o poate convinge să rămână. Cu acele vorbe a și plecat.

Săptămânile ce au urmat au fost un test al tăriei lui; calmul prezenței a lăsat loc liniștii asurzitoare a absenței. Totul i se părea de prisos, de la somn la propria existență. El era singurul care își cunoștea situația și nici măcar el nu avea încredere că o va putea depăși.

Refuzând existența trecutului, susținând că a început să trăiască în ziua de după finalul poveștii lor, a reușit. Singur, fără a da atenție nimănui din jurul său, izbuti să-și clădească o existență mută.

Dar acum... Cu ea în ochi, cu gândurile întoarse, ce ar putea să facă? Încă respirând greu, se gândi să îi întoarcă spatele și să plece. Picioarele însă nu-l ascultau, iar privirea îi era pironită pe ea, obligându-l să realizeze că a pleca nu este o opțiune.

Ideea de a merge la ea, să o salute și să primească înapoi o bucurie prefăcută de a-l revedea, îl dezgustă. Atunci mintea lui, forțată prea mult să uite, cedă fără ca el să-și dea seama. Astfel, luă hotărârea. Singurul lucru logic pe care îl poate face acum că a regăsit-o este... Să o urmărească îndeaproape, din umbră.

Acesta va fi noul lui scop.

# am plecat

Arădoaie Rebeca

Arde continuu și nu știu cum să o opresc. Dar poate că nici nu vreau. Uleiul e pe sfârșite și nu mai este nimeni îngenuncheat la patul meu cum stătea mama odată. Simt o uscăciune ce-mi inundă ființa; o ploaie în inima mea nu s-a mai ivit demult. A venit și secerișul – dar oare voi avea ce să secer? –, după o lungă vară în care mi-am trudit trupul, broboane de sudoare îmi curg de pe fruntea asudată, căci am alergat printre umbre. Străină mi-a fost casa, străină mi-a fost masa, străini mi-au fost ai mei; doar astă-primăvară mai răsăreau curcubeie. Inima mea zburdalnică și naivă, însă, era revoltată și nemulțumită de iarba pe care ședeam, dar de pe care vedeam soarele ce încălzea rămășițele bunicilor mei iubiți, de hrana ce-o căpătam, dar care era încheșată de lacrimile maicii mele, de patul în care-mi așezam trupul vlăguit de peste zi, dar al cărui lemn se întărise prin sudoarea ce picurase de pe fruntea taicii mele.

Nimic nu voi lua dincolo de mormânt, dar spinii ce mi-au zgâriat pentru prima dată sufletul îi voi purta neîncetat ca durerea cruntă izvorâtă să-mi amintească clipă de clipă momentul când am zis măicuței mele: „Nu te mai atinge de viața mea, pentru că tu nu știi ce înseamnă...” Au început să cadă petalele trandafirului și ghimpii și-au făcut ivită prezența străpungând inima neîncercată.

Am plecat..., fiecare pas, fiecare lacrimă a părinților, fiecare țeapă ce zgârie doare și o rană se cascadează, dar pansamentele erau acasă, iar inima mea încăpățânată era hotărâtă a-și continua drumul ales.

În timp ce metrii parcurși se adunau, visam cu ochii scânteietori împlinirea aceluia moment pe care l-am văzut acolo... Singur pe acele culoare din veșnicia oglinzilor, singur pe drumul din viața mea – străbăteam infinitul și mintea mea refuza să priceapă ce este. Dar simt și acum acel ghimpe de curiozitate cât un grăunte de muștar care a apărut în inima mea și care și-a întins încetul cu încetul crengile, încununându-mi simțirile.

Ca un somnambul am ajuns în mijlocul infinitului. Imagini nedefinite, realități paralele, patimi scoase la iveală, dorințe nebune, ochi strălucitori îmbătați de-acel tablou – au schimbat cursul unei vieți. Deodată, membrana timpanică mi-a fost atinsă de niște vibrații familiare: un cântec de leagăn, apoi melodia pe care am dansat pentru prima dată la hora din satul meu, și în final cântecul de pe fundal când mi-au ieșit în cale pentru prima oară acei ochi – cristale ce împodobesc aștrii –, când...

Oglinzile capătă viață când se ivește figura mult iubită a maicii mele. Am întins mâinile să o îmbrățișez, dar spațiul dintre noi se mărea la nesfârșit, scena aparținându-i acum regizorului, un „eu” străin.

– Stai, stai. Doar n-ai venit aici doar pentru astfel de fleacuri.

Culori ametoare se împânziseră în nesfârșita cameră, pe fiecare oglindă apărând din senin câte o ușă pe care scria: INTRĂ! Fără să aștept să fiu pofțit, am ales una la întâmplare. Însă o așa fericită întâmplare, căci eram din nou pe iarba de lângă căsuța noastră. Timp de o zi, dar care părea o mie de ani, n-am scos un cuvânt, ci doar am zburdat pe câmpul cu toporași și viorele. Când soarele și-a ascuns ultima rază de speranță eu am revenit. Cine eram de fapt? Acel copil fericit ce nu simte nici sărăcia, nici îngrădirile părintești sau acel copil din fața celor o mie și una de oglinzi?

– Nu te ridica, filmul nu s-a terminat încă. Noi de-abia ne-am încălzit. Tot ce-i mai bun de acum începe. Urmează-mă!

Spațiu necunoscut, oameni necunoscuți – cine or fi? Speram ceva lămuriri să primesc de la regizor, dar pe neașteptate a apărut un bărbat în fața mea. Eu? Studenți cât vedeam cu ochii, atenți fără excepție la cel din fața lor, un „eu” imposibil și totuși evident. M-au fermecat cuvintele lui, fapt pentru care am simțit o mândrie necunoscută până atunci.

L-am urmat în continuare pe micul meu ghid. Am simțit mirosul neplăcut veșnic prezent în această uriașă clădire a nefericirii: spitalul. Am văzut în fața mea pe acest cineva înconjurat de fețe admirative, și făcând excepție de oroarea mea de asemenea peisaje, am privit și iar am privit până când au izbucnit o serie nesfârșită de aplauze. Dându-și masca jos am rămas surprins: eu.

N-am apucat să procesez tot, căci m-a tras de mânecă gazda mea. O nouă ușă s-a deschis în fața noastră și alături de mine se afla un om respectat și apreciat, după cuvintele de „Ura! Ura!” ce se auzeau din toate colțurile. S-a aplecat să dea mâna cu o persoană din public și atunci am văzut fața



aceea: cea mai plină de încredere figură a unui om de parcă nimic nu-i putea sta în cale. Fericirea a fost nespusă să mă văd într-o asemenea postură.

Însă nu am apucat să mă bucur destul, căci am apăsât pe o altă clanță, una ce dădea către un birou uriaș plini cu oameni respectabili. M-am tras într-un colț, încercând să fiu atent la cele ce rostese acel „eu” la care priveau toate chipurile cu admirație.

Următorul univers încorpora nesfârșite ateliere cu mulți oameni printre care am putut să observ figura unui alt „eu”, obosit, dar având liniștea unui om împăcat. Același sentiment am zărit și pe fața preotului la care priveau încântați toți enoriașii. Neîncetata mulțumire era specifică și pescarului fericit că plasa se umpluse de pești, și grădinarului ce un zâmbet îi încununa fața fiindcă tocmai ieșise salata, și avocatului care rostise plin de ardoare o cuvântare în sala plină cum că nu ar trebui să fie distrusă viața unui om nevinovat – aceasta este răsplata societății față de cei ce o servesc cum se cuvine? –, dar și fiului care se ruga la patul părinților săi care plecau senini într-o altă călătorie.

Toate ușile mi-au purtat pașii către un alt „eu” – unul la care să privesc cu stimă, unul spre care să aspir. Drumul era lung până în vârf, dar dacă acel „eu” a reușit, atunci imposibilul nu este tocmai imposibil.

Stând astfel și gândind, mi s-a alăturat regizorul:

– Te-ai împotmolit în sentimente? Nu-i bine, puștiule! Nu astea-ți vor pune pâinea pe masă. Vino să-ți arăt ceva. E ca o pauză de film. După care trebuie să reluăm, căci am lăsat ce-i mai bun pentru la sfârșit.

Distrat, l-am urmat pe cel ce-mi regiza viața. Intrasem în culise, și era o hărmălaie îngrozitoare. Mulți „eu” mișunau neconținut, fiecare în partea sa de scenă, după scenariul urmărit mai înainte. Aș fi putut să-i privesc la nesfârșit, dar luminile se stinseră pe scenă și cortina a fost trasă. Spre uimirea mea, în locul fețelor fericite, acum domneau figuri triste și neîmplinite. Schimbarea aceasta m-a frapat. Unde era acea pace molipsitoare din fața camerei?

– De ce te-ai întristat așa? Viața nu e așa cum o visezi tu. Ți-am spus: sentimentele și visurile nu-ți vor pune pâinea pe masă, dar sacrificiul o face.

Stând singur și privind în gol în culise, frământările din mințile actorilor mă sufocau: „de unde să-i iau?”, „ce-i voi da să mănânce?”, „niciun medic n-o tratează fără să le dau ceva”. Am realizat că realitatea pe care mi-am imaginat-o eu nu era întocmai cum o credeam. Măhnirea mea s-a transformat în revoltă, însă era timpul să termin filmul. Gazda mea mi-a deschis încet și ultima ușă. Întinericul mi-a făcut trupul să tremure. Dar decorul s-a schimbat rapid și am ajuns într-un hol imens dintr-o clădire superbă, iar la capătul său era o singură ușă: BIROUL DIRECTORULUI. Timid, am intrat și m-am așezat pe un scaun. Acest „eu” era altfel. Tocmai vorbea la telefon, însă cuvintele folosite nu mai erau cele învățate la școala mea din sat. Regizorul mi-a arătat în josul oglinzii traducerea nelipsită filmelor:

– Desigur, faceți așa cum am zis. Nu contează acei indivizi. De pe urma companiei mele mănâncă zeci de mii de familii. Trebuie să sacrificăm pentru a pune pâinea pe masă. Este în folosul nostru să moară câțiva oameni pentru de zece ori mai multe persoane decât să piară aceștia din urmă. Așa să rămână.

Ochii sclipeau de o fericire demonică. Acea figură uriașă din fața mea și în culise și pe scenă experimenta același personaj. Să fie oare aceasta realitatea? Acel gând mi-a schimbat cursul vieții. Ca o bătaie din palme totul s-a decis. De aceea „acel flămând” înainta hotărât atunci pe drumul care-l depărta de singura avere ce o avea la acel moment. Cu ochii înlăcrimați ai scumpilor mei părinți în urmă, m-am pierdut în fumul ce ne amețește viețile clipă de clipă.

Așa cum am plecat la drum, așa am și ajuns la sfârșitul lui. Înebbunit de dorul de casă și în același timp îmbătat de puterea avutului, am călătorit de la o ușă la alta, însă tot într-un pat am ajuns, cu o candelă – ce amenință să se termine – lângă mine.

Ochii pierduți și-au coborât genele pentru ca, deodată, reinviind, să privească cerul senin peste care domnea un soare blând. Iarba ce-i gădila pielea îi șoptea toate tainele dimprejur; acum se putea bucura împreună cu băiatul care colora văzduhul cu râsetul său. Însă, razele, obosite de drumul parcurs, s-au culcat și ele, lăsând noaptea să învelească trupul acestui bătrân călător.

# O viață de cățel

Brenda-Ioana Băeșu

„Am plecat”, își spuse el pășind agale pe pătura de frunze umedă care ascundea o potecă înspre inima pădurii. Avea ochii triști și înlăcrimați de amintiri, dar asta nu îl făcu să-și înmoaie pașii. Își slujise o viață întreagă stăpânul, dar acum, bătrân fiind, știe că treaba lui s-a terminat.

Cu puțin timp în urmă își urma stăpânul mai oriunde ferindu-l de pericole, însă de când acesta și-a pierdut din simțuri, a fost nevoie ca stăpânul să-l apere de pericolele pe care un cățel bătrân nu le mai poate ocoli. Dar stăpânul știa că îi datora asta. Îi datora chiar viața.

Când cățelul Sam avea 2 ani, familia Meyer a trecut printr-o experiență destul de traumatizantă. Într-o noapte, când Sarah, Edward, Kristen și Bryan, membrii familiei Meyer, dormeau, un incendiu devastator s-a declanșat. Sam a fost primul care s-a trezit, iar acesta i-a alertat pe părinți. Sarah, în vârstă de 5 ani atunci, a încercat să-l salveze și pe micuțul Edward, ea având camera lângă el, însă flăcările erau deja prea mari. Atunci Sam a fugit, riscându-și viața, prin norul de fum și a scos bebelușul afară, trăgând cu dinții de scutecul în care era copilul înfășat. Această poveste a apărut și în ziar la acea vreme. Odată cu această experiență, Edward și Sam s-au apropiat foarte mult, cățelul luând parte la cele mai importante momente din viața acestuia.

O lacrimă se prelinse pe boticul cățelului, acum, amintindu-și toate aceste momente frumoase. Știa că Edward a ales ca primă poză la albumul cu pozele sale, una în care se regăseau amândoi. Și se consola cu asta. Știa că nu va fi uitat, că a lăsat măcar în viața cuiva o amprentă de cățel întipărită.

De asemenea, Edward nu a fost singurul care își va aminti de Sam. El a fost, se poate spune, un super-erou pentru fiecare dintre membrii familiei Meyer. Aflată în vacanță la bunicii săi la mare, Sarah a înotat puțin mai departe decât trebuia, iar curenții au prins-o. Biata Sarah se zbătea, dar în zadar. Atunci Sam a auzit-o și a fugit la Bryan, tatăl fetei, pentru a-i da de știre. Acesta s-a aruncat după ea în apă, și a salvat-o. Astfel, Sam a devenit din nou eroul familiei.

Astfel de amintiri revedea acum cățelușul, plimbându-se agale pe străzile pe care obișnuia să meargă împreună cu Edward sau cu Bryan. Era trist, dar știa că acum cei patru prieteni ai săi erau în siguranță. Familia adoptase un alt cățel, Bruno. Acum el era nădejdea pentru ei, iar Sam era doar un animăluț care avea nevoie de ajutor pentru a trece strada. Știa că de acum putea atrage numai pericolele, așa că nu voia să-i supună la vreun risc pe aceștia. Știa că probabil aceștia îl vor căuta, dar știa și că după câteva zile vor fi convinși că el nu va mai fi, și vor trece destul de repede peste. Nu voia să se gândească că vor suferi, iar pentru el aceasta era cea mai bună variantă.

Încă mai simțea gustul dulce al laptelui pe care i-l puneă Kristen în fiecare dimineață în cutia lui, împreună cu nelipsitele granule cu vitamine pentru căței care îi plăceau atât de mult. Și-o amintea și pe Ema, pisica vecinilor cu care iubea să se joace, mai ales când ea nu se cățăra în vreun copac. Și mai ales mirosul gazonului proaspăt tuns pe care se tăvălea necontenit. Da, asta iubea cel mai mult.

Se plimba agale, mai întâi pe strada unde o aștepta pe Sarah de la școală, apoi pe strada unde obișnuia să vină cu Edward în parc, apoi tot înainte înspre stația de metrou unde își făcuse prima prietenă cățel, Misha. O da, aceea a fost marea sa dragoste! Avusese o viață palpitanță și plină de momente frumoase. Și era recunoscător pentru tot. În zgarda sa pe care o purta era atașat un medalion cu o poză cu el și cu familia sa. Îl purtase din ziua în care Kristen i-l făcuse cadou. Era tare mândru de bijuteria sa și a încercat mereu să aibă grijă de ea să nu o strice.

Se făcuse aproape miezul nopții de când acesta hoinărea pe străzi, nu a simțit nici ploaia, nici frigul care se lăsase. Era prins în clipele acelea frumoase petrecute cândva, le prefera pe ele în locul acestui adevăr dureros. Străbătuse aproape 20 de kilometri în acea zi. Reușise să ajungă aproape de vârful dealului de lângă orașul în care trăise. De aici se vedea atât de bine casa unde a locuit el până atunci! Vedea lumina aprinsă. Probabil familia sa adoptivă încă îl mai aștepta pe acesta să se întoarcă acasă. El era convins că sufletul lui va fi mereu acolo, alături de ei, dar nu putuse nici după atâția ani să învețe limba lor să le poată explica cum stau lucrurile în realitate. Spera doar că ei o să-i înțeleagă gestul.

Era înfometat, înghețat de frig și abia se mai putea mișca. Se lăsă la pământ și se rostogoli o dată în semn de rămas bun. Își puse boticul pe labe, iar cu o ultimă răsufare puternică, scoase un urlet înfiorător, apoi se lăsă pe spate.

S-a stins acolo, în mijlocul pădurii, departe de cei dragi, dar cu inima împăcată că va trăi veșnic în amintirea familiei sale adoptive.

# *Don't trust me, I'm a scorpio*

*Andreea Bălan*

Se trezise de ceva timp, iar somnul nu părea să revină prea curând. Visele din ce în ce mai intense îl nelinișteau, iar agitația nopții nu-l ajuta deloc să-și pună ordine în gânduri. Terenul arid care i se întindea în fața ochilor și liniștea beznei, specifice lui Pluton, crea acel haos mintal, atât de nesuportat de alții, dar totuși atât de reconfortant pentru el.

Această lipsă a echilibrului îl reprezenta. Poate din aceasta cauză și-a ales drept reședință a unsprezecea casă a Zodiacului. Iadul dezlănțuit de afară se oglindea perfect în infernul sentimentelor din interiorul lui. Și, totuși, autocontrolul detașat pe care îl ația, privirea pătrunzătoare care hipnotiza pe oricine îndrăzne să se ridice în raza ei, erau factori care îi determinau personalitatea și îl simbolizau pe el... temutul și misteriosul SCORPION.

Ce gânduri îl măcinau oare? Numai el știe...

- Ares! De ce nu dormi? spuse Afrodita atingând-i umărul cu mâna ei firavă.
- Ce cauți tu aici? Ți-am zis să pleci și să nu te mai întorci vreodată.
- Pe tine nu te-aș putea părăsi niciodată! spuse Afrodita cu un zâmbet ironic.
- Lasă-mă, te rog! spuse Ares și plecă în marea de întuneric.

Vulturul său, Akilina, l-a urmat. Poate că el era singurul său prieten, singura ființă pe care nu se simțea în stare să o ucidă. Și singura ființă care i-a fost loială în toate războaiele de până atunci.

Mintea îi era plină de gânduri, dorea răzbunare, deși ar fi renunțat la vărsarea de sânge pentru unica lui iubire, Afrodita. Ea e sursa tuturor necazurilor lui, ea e focul care aprinde corpul lui și tot ea e apa care îl stinge. Ea e consolare și ea e sarea de pe rană. Având reședința în casa reprezentativă zodiei Rac, stârnește dorința de distracție și creativitate în cel ce reprezintă zodia Scorpionului. Ea era cea care îi topise inima de gheață, și tot ea e cea care îi îngheța inima înflăcărată.

Afrodita știa ce gânduri îl apăsau pe Ares, îl înțelegea, și totuși nu îl lăsa să ia o decizie. El dorea să câștige toate războaiele știind că are în spate femeia ce îl susține, iar ea voia să fie în dreapta lui la bine și la rău. Dar nu erau gânduri sincere. Faptul că nu sunt sinceri unul cu celălalt îi distruge pe amândoi.

Rămasă singură în locul unde ar fi trebuit să fie amândoi, și-a dat seama că el avea dreptate, că ea trebuia să părăsească acel loc, să nu se mai întoarcă vreodată. Și a plecat, s-a dus la casa ei de pe Lună, atât de departe de el, și de acum și mai departe. Ajunsă în tărâmul ei, a poruncit ca Ares să nu fie lăsat să intre niciodată cât ea va mai trăi. Ce gânduri plumburii... gânduri ce apăsau atât conștiința lui cât și a ei. Se autodistrug și nu își dau seama.

- Îmi lipsește deja, Akilina, spuse Ares fără să-și ridice privirea din pământ. Mi-e deja dor de pielea ei albă ca laptele, de ochii ei mari și albaștri, de părul ei bălai... mi-e dor de tot ceea ce ține de ea... în afară de soțul ei, Hefaiostos. Acest nelegiuit trebuie să moară, el mă desparte de marea mea dragoste.

Urmară clipe de tăcere care ajutară, dar nu vindecară ceea ce năvăli în interiorul lui Ares. Întreaga sa lume se prăbușește și încă nu a primit vestea care l-ar doborî și pe el odată cu lumea lui.

Noaptea își face simțită prezența, îl ia pe Ares în lumea somnului pentru a-l putea pregăti pentru zilele grele ce aveau să vină. La fel și la Afrodita, care stă și plânge încercând să scape de sentimentele ei pentru nelegiuitul de Ares, dar regina nopții o ia și pe ea în lumea somnului.

- Bună dimineața, stăpâna mea! zise Hefaistos intrând în camera ei cu două cești de cafea.

Când îl vede, se aruncă în brațele lui și spuse:

- OH! Dulceața mea, cât mi-ai lipsit tu mie! Doar în brațele tale știu că sunt în siguranță și de acum înainte în ele voi sta.

- Nu te mai las să pleci niciodată. Acum hai să ne relaxăm la băi.

Pe tărâmul Scorpionului s-a adus veste că Afrodita îi interzice marelui conducător să mai calce în tărâmul ei și dacă îndrăznește să-i încalce cuvântul va avea de plătit cu vârf și îndesat. O veste doborâtoare, un foc începe în pieptul lui și ura I se observă în privire.

- Anilina! Să mergem să vedem cu ochii noștri dacă ceea ce spun aceștia e adevărat!

Ajunși la porțile Lunii sunt oprți de câțiva soldați:

- Cine îndrăznește să calce în acest tărâm?

Ares ținu capul în pământ pentru a nu I se recunoaște fața și zise:

- Sunt Cronos! Zeul timpului etern! Am fost chemat de a mea stăpână, Afrodita, pentru a-i rezolva probleme!

Și-au plecat capetele înaintea lui și l-au lăsat să treacă. Dacă ar afla Afrodita de ceea ce s-a întâmplat totul ar fi distrus, totul ar cădea în fața ochilor ei și apoi și-ar construi din nou totul după bunul plac. Mai bine să nu afle, dar Ares îi pregătește o vizită.

Mergând către castelul Afroditei s-a întâlnit cu o grămadă de oameni și toți l-au recunoscut, dar știau că nu le pot spune stăpânei lor pentru că asta ar însemna decăderea unui întreg tărâm. Erau conștienți cu toții de ceea ce va urma, acum doar așteptau. Își așteptau moartea, pentru că era prea târziu ca să mai poată repara ceva.

Ajuns la palat, dă buzna în camera ei, dar camera era goală, parcă nu a mai fost nimeni acolo de când au fost ei împreună ultima dată. Trece ușor pe lângă pat atingându-l cu vârfurile degetelor și își amintește tot ceea ce abia reușise să uite. Se oprește în fața oglinzii uriașe și își amintește de el și de ea din trecut, îmbrățișați, în fața aceleiași oglinzi promițându-și unul altuia dragoste eternă. Revine la realitate și pornește pe urmele Afroditei, într-un singur loc ar putea fi în acel moment, la camera de masaj. Intră trântind ușa și o vede pe Afrodita în brațele lui Hefaistos. Își apleacă capul și nu spune o vorbă. Afrodita se strânge la pieptul soțului ei și încearcă să fie puternică, trebuie să termine odată ceea ce a început de mult.

- Ești fericită acum? O întreabă Ares fără să își ridice privirea din pământ.

- Nu, nu sunt fericită și probabil nu am să fiu niciodată. Țasta-i adevărul! Există și oameni inapți de a gusta fericirea. Pentru ei, această fericire nu-i decât un cuvânt rece, înscris în dicționar la litera convenită. Incontestabil să fac parte din această categorie!, îi răspunde ea încruntându-se.

- Și nu ai fost niciodată? spuse îndreptându-și privirea către ea.

- Niciodată! Am avut clipe de bucurie, m-am simțit bine în diferite ipostaze, dar fericită cu adevărat nu am să fiu niciodată! Cel puțin cât trăiesc nu am să fiu!

- Și îți dorești să fii?

Hefaistos face un pas către Ares, dar Afrodita îl oprește.

- Mi-aș dori! Dar mi-e bine și așa, nefericită dar împlinită!

- Eu te pot face fericită! Doar eu te pot face fericită! Înțelege !!! urlă Ares cu toată puterea.

- Ba nu poți! Nu ai cum să mă faci fericită vreodată!

În acel moment Ares își scoase sulita și o înfipse chiar în inima Afroditei... Aceasta se dezlipi de soț și căzu într-o baltă de sânge pe podea. Hefaistos se apleacă spre ea și atunci Ares îl străpunse și pe el cu o spadă în spate, să moară împreună și să fie fericiți undeva departe de el.

- Gata, Akelina. I-am condus pe drumul către fericire, dacă asta și-au dorit... Acum hai, mergem acasă.

# ***Demon cu chip de înger***

*Simona Bobric*

- Cum să pot lupta împotriva propriei persoane?! Spune, cum ...

Eli își privea atent chipul în oglindă, ce frumoasă e! Părul lung și bogat, de o culoare ce strânge toate razele soarelui, pielea albă eclipsată de doua perle mari și negre ce ascund, poate, unul dintre cele mai negre secrete.

E o seară liniștită, luna își varsă întreaga văpaie asupra pământului, dar micuța cameră era scăldată în întuneric, fiind ferită de puterea magică a lumii. În aer plutea mirosul înțepător al cărților vechi, frumos aranjate într-o bibliotecă imensă ce ocupa mai bine de jumătate din cameră, cărți pe care Eli le răsfoia zi de zi încercând să dezlege misterul ce îi mistuia fiecare clipă din viață. În colțul de lângă fereastră era așezat patul ce parcă nu își avea locul aici, un obiect ca toate celelalte, dar singurul de care Eli nu avea nevoie niciodată, era neatins. În cameră mai erau un dulap și o masă cu oglindă, locul unde tânăra putea fi sinceră cu ea însăși.

- De ce nu mă lași să mor? Sunt obosită, nu mai am viață, lasă-mă să dorm! Ce rost mai are viața așa, rănesc atâția oameni fără să vreau, nu mai dețin controlul asupra bucății ăsteia de carne. Spune, spune care va fi victima din seara asta?!

Prinsă în transă, Eli își studia atent privirea. Doi ochi așa pătrunzători și limpezi ascund prea multă durere și tristețe. Își vede întreaga viață într-o secundă, nu e prea mult, doar lupta unei fete ce este controlată pe timp de noapte de gânduri demonice și distrugătoare. Oare sunt gânduri, demoni sau chiar ea? E întrebarea pe care și-o pune în fiecare clipă a existenței sale.

- Seara trecută am întrecut orice limită, băiețelul acela nu avea nici o vină. Era un suflet nevinovat, de ce l-ai distrus, de ce mă distrugi?

- Cine ești? Lasă-mă în pace! Nu ți-am făcut nimic. Pe fața lui Adam se citea teroarea, era urmărit de mai bine de treizeci de minute iar acum se ascundea în fortăreața copiilor de la locul de joacă.

- Adam unde ești? Vino la mine, o să ne jucăm puțin, o să îți placă. Poți să te ascunzi cât vrei, îți miros frica.

Băiatul a rămas îngrozit. În fața lui se afla Eli, vecina cu care s-a jucat zilele trecute, dar ochii ei erau diferiți acum, de un roșu orbitor și plini de ură. Nu se mai putea mișca, frica îl ținea în loc, a închis ochii și de aici inima a încetat să îi mai bată, a simțit doar prima mușcătură apoi micuțul suflet a plecat ca cer.

- Ce a făcut bietul copil?! Nu merita așa ceva, de ce trebuie să distrug toate ființele, de ce?!

Acum Eli ar fi vrut să poată plânge, să se descarce, dar lacrimile i-au înghețat în suflet, locul unde acum trei ani existau doar gânduri inocente, planuri, vise, iar în prezent a rămas doar un lan de grâu ce mai demult dădea rod, acum făcând umbra pământului degeaba. Își amintește cum a început totul. Avea 17 ani și își dorea nespuse să își viziteze mama, s-a urcat într-un tren singură, hotărâtă să nu își asculte tatăl care se împotriva. Călătoria a durat mai bine de opt ore iar în compartiment mai erau încă două persoane: o doamnă bine îmbrăcată ce nu făcea altceva decât să îi critice pe cei ce treceau pe lângă compartiment și un domn îmbrăcat într-un pardesiu negru, cu o pălărie de aceeași culoare, pe care Eli l-a asemănat cu un detectiv din filmele polițiste. Obosită de drum și plictisită de comentariile auzite, a adormit și s-a trezit la capătul liniei singură. Vreau să mă lași să mor, înțelegi? Nici nu realizez că vorbește cu imaginea ei din oglindă, dar vocea nu era una plină de reproș ci o voce resemnată, tristă, dezgustată de propria viață.

Ce atmosferă apăsătoare, cu cât miezul nopții se apropie, cu atât bezna camerei se adâncește și scufundă fiecare particulă de lumină, fiecare rază ce ar putea aduce un strop de speranță. Eli s-a ridicat de la masă, propria imagine o dezgustă și o sperie, acum privește cerul despre care mama îi spunea mereu că este cel mai fericit loc și a învățat-o să pună mereu întrebări cerului pentru a găsi cele mai bune răspunsuri.

- Oare există ceva sau cineva care să mă salveze din infernul acesta? Oare Dumnezeu se uită la mine în momentul ăsta? Știe prin ce trec? Nici nu înțeleg de ce mă mai chinui, de ce nu accept ce sunt, de ce nu pune monstrul ăsta stăpânire și în timpul zilei pe mine! Pentru aceste ultime fraze Eli își irosea și ultimele rezerve de energie, strigând cât putea de tare. Stând întinsă pe podeaua umedă Eli găsește o cruciuliță și pentru prima dată își amintește exact cele întâmplate noaptea trecută. Îl vede pe micuțul Adam cu acea cruciuliță în mână spunând Tatăl Nostru. Fără să realizeze ceea ce face, împreună cu amintirea băiețelului a început să se închine. Ceva înăuntrul ei se schimba, se lupta cu ființa umană care nu înceta să se roage, lucru ce l-a făcut toată noaptea fără încetare, fără să ezite îndepărtând astfel bestia din ea.

Ce s-a întâmplat? E dimineață! Ceva nu e ca înainte, sunt epuizată. Ce frumos e aici, câtă liniște. Mamă! Mi-am revenit? Sunt iarăși cine eram? Nu, acum sunt lângă tine, ce frumos e !



# ***Povestea lui John***

*Constantin Busuioc*

La marginea unei șosele late și prăfuită de nisipul deșertului ce o alătura, în apropierea unui sătuc din statul Nevada, SUA, se afla o casă veche din lemn cu garaj și cu un trotuar murdar de pete de ulei de mașină. Aici se afla atelierul auto al lui John Donovan, un american în vârstă de 55 de ani, pe care soarta l-a adus unde nu se aștepta că va ajunge vreodată.

Bărbatul își petrecea majoritatea timpului reparând mașinile avariate de pe șoseaua de legătură dintre Los Angeles și Las Vegas, meserie ce a dobândit-o de la tatăl său care a fost pilot NASCAR și campion național al Americii timp de 2 ani consecutivi.

Din păcate cursa vieții lui David Donovan, tatăl lui John, s-a terminat într-un accident de mașină urmat de explozia propriei mașini, când John avea 19 ani, rămânând orfan după ce și mama lui murise de cancer pulmonar pe când acesta avea numai 3 ani.

Tânărul de atunci se trezise singur peste noapte, fiind nevoit să își ia lumea în cap și să își câștige singur existența, căci faima tatălui său începuse să se stingă.

Dar într-o zi obișnuită în care călătorea cu un mijloc de transport în comun, John avu ghinionul de a se întâlni cu Arthur, un hoț de mașini. La prima vedere, John se lăsă păcălit de abordarea prietenoasă a individului:

- Salut! Stă cineva aici ? întrebă el, dorind să se așeze.
- Nu, nu! E liber.. îi răspunse John.
- Las Vegas... frumos oraș. Nu credeam că voi mai ajunge pe aici. Noroc de înmormântarea mătușii mele.
- Condoleanțe! răspunse John mai timid.
- Și? Ce treburi te aduc pe aici?
- Merg la târgul de locuri de muncă pentru a-mi căuta o slujbă.
- Interesant.. Să știi că se pot face multe în orașul ăsta.
- John se uită spre el și nu zise nimic, iar convorbirea se întrerupse brusc. Nici unul dintre ei nu a mai scos nici un sunet pe tot parcursul călătoriei.

Ajuns în Las Vegas, John se opri în fata unui indicator cu harta străzilor orașului pentru a vedea unde se află acel târg unde vrea să ajungă. Dar pe umărul lui simte atingerea unei mâini. Când se întoarce îl zărește pe același individ din autobuz:

- Îmi pare rău că nu m-am prezentat. Numele meu este Arthur Morgan.
- John Donovan, încântat!
- Puștiule, nu cred că mai ai nevoie să mergi la acel târg. Vino cu mine și vei da de gustul banului.

Și astfel John, întristat de singurătatea de care suferea, ajunge să devină unul dintre cei mai mari hoți de mașini din Nevada, ajungând să ucidă și să tâlhărească.

Începuse să se comporte ca un adevărat gangster, uitând de realizările tatălui său și de visul său cel din urmă. Adoptase și un comportament violent, alungând orice femeie din jurul

lui și spulberând orice șansă de a avea o familie. Dar el nu avea nici un regret, simțindu-se ca acasă prin cazinourile din Las Vegas.

Dar se pare că această formă de fericire pe care o avea, începu să dispară în momentul în care doi dintre prietenii lui, printre care și Arthur, au fost prinși și condamnați la închisoare pe viață pentru crimă și furt calificat.

De frică a ceea ce avea să urmeze pentru el, John a fugit în Mexic, unde a petrecut zece ani de zile în care și-a epuizat toate economiile adunate din infracțiuni, iar după ce și-a pierdut orice acuzație s-a întors în sătucul din Nevada unde avea o casă lăsată moștenire de bunica sa.

Acolo el își construiește un atelier auto și începu să se folosească de tot ce îi mai rămăsese de la tatăl său, pasiunea pentru mașini și motoare.

Astăzi este un Dumnezeu al traficului de pe autostrada ce duce spre păcătosul său oraș, Las Vegas, deoarece îi ajută pe toți să își continue drumul mai departe.

Aceasta este povestea lui John, trecută prin urechile tuturor clienților ce se opresc pe la el, confirmând că meseria este cea mai importantă moștenire pe care ți-o poate lăsa cineva, ajutându-te să îți câștigi existența în cel mai corect mod posibil.

# Omul de pe pământ

Iosefina Chiș

Vântul cald și înmiresmat le mângâia pletele. Întunericul începuse să îi învăluie, iar cei trei copii care se jucau arătau ca niște creaturi ale nopții. Ai fi putut spune că sunt spiriduși; apăreau și dispăreau fără să știi de unde și cum au ajuns acolo. Singurele lucruri pe care le remarcai la ei erau ochii verzi care îți atingeau sufletul, umplându-l cu bunătatea și inocența lor. Erau copii ai străzii, trăind în lumea încrâncenată și plină de moarte a anului 1490. Din întunericul vag se ridica o singură lumină pală împreună cu niște voci subțiri care recitau ceva neînțeles; atrași de descântec și de pâlparea lumânării, micile stafii se apropiară timide de singura casă de la poalele pădurii. Prin geamul prăfuit reușesc să deslușească trei ființe acoperite cu mantii de un albastru cerulem împodobite cu desene obscure - păreau a fi simboluri. Pe masa din fața lor era un bol cu frunze și oase sfărâmate, iar pretutindeni în jurul lor erau cărți, picturi și alte oase de toate mărimile și toate formele: un craniu de pisică, unul de vulpe, un femur care după dimensiune părea a fi a unui cal. Lumânarea pe jumătate topită nu reușea să străpungă întunericul dens că smoala. Liniștea părea moartă ca tot ce era în jurul lor, iar cei trei puteau auzi cum le curge sângele prin vene și cum încet-încet le îngheață viața rămasă. Una dintre siluete a aprins amestecul din bol și ca la un semn au recitat:

*„Attenrobendum eos, ad consiendrum, ad ligandum eos, potiter et solvendum, et ad congregantum eos, coram me. Ergo draco maledicte et omnis legio diabolica adjuramus te.”*

Pământul a început să se cutremure, lumânarea s-a stins, iar din bolul de sticlă a apărut o creatură fără o formă bine definită, sângerie, care urla neconținut cum numai ceva venit din alte lumi ar fi putut face. Cel mai mic dintre copii s-a ghemuit sub geam acoperindu-și urechile încercând să își înăbușe plânsul. Făptura s-a uitat la cele trei vrăjitoare, iar apoi, zărindu-i pe cei doi băieți împietriți de spaimă, agățați de marginea geamului, s-a năpustit asupra lor, spărgând sticla cu un zgomot asurzitor, sfâșiindu-i pe ambii pentru a se înfrupta din carnea lor. Apoi și-a luat zborul.

Castiel, cu părul bălai acoperit de sângele prietenilor lui, cu fața prăfuită, cu sufletul zdrobit de spaimă, privește resturile a ceea ce au fost cu câteva minute în urmă prietenii lui. Se simte ridicat în aer și trecut prin geamul spart în casă, tăindu-se în cioburile care atârnau pe ramă.

„Ați pângărit ritualul de invocare a leviathan-ului prin prezența voastră”, spuse preoteasa. „De aceea cei doi prieteni ai tăi au fost devorați, iar pedeapsa ta va fi mult mai cruntă: vei trăi până în momentul în care îți vei găsi fericirea, iar când acest lucru se va întâmpla, vei muri împreună cu cei ce vor fi de față”.

Încă în stare de șoc, Castiel a auzit blestemul ca prin vis. Leșină, după care cele trei femei îi abandonează corpul într-un șanț pe o străduță lăturalnică a Munchen-ului. Dimineată se trezește buimac, neînțelegând dacă a fost un coșmar sau dacă a fost real. Orice speranță a acestuia dispare când, mergând prin fața unei vitrine, își vede corpul acoperit de sânge și fața lividă de spaimă.

Anii trec, zece, douăzeci, o sută, iar acesta nu îmbătrânește. Fizic, rămâne la vârsta de douăzeci și cinci de ani, însă fiecare secundă petrecută în singurătate pare o eternitate. Se gândește neconținut la noaptea care i-a răpit singurii prieteni și promisiunea unei vieți fericite. Trăind atât de mult, a vizitat și a cunoscut oameni de pe toate continentele, a fost acolo la descoperirea Americii de către Columb, a fost ucenic la cei mai mari artiști ai umanității, a lucrat împreună cu Newton, a făcut parte din Loja Masonică de mai multe ori - de fiecare dată sub alt nume și înfățișare, a luptat în prima linie în Primul Război Mondial. A studiat și a predat la cele

mai mari facultăți din Europa, a fost slujitor la curtea regală franceză, a făcut portrețe stradal pentru trecători, a trecut de la cerșetor la baron.

O dată la zece - cincisprezece ani acesta trebuie să se mute, pentru ca cei din jurul lui să nu sesizeze că rămâne tânăr. O astfel de viață i-a permis să acumuleze cunoștințe pe care nici unul dintre geniile care au populat pământul nu ar fi reușit să le adune într-o singură viață. Însă de fiecare dată când încerca să își facă prieteni, își aducea aminte de acea noapte și de blestemul care atârna asupra lui.

Este anul 1956. Castiel ajunge cu zece minute mai devreme decât de obicei la barul unde lucrează ca barman. Localul respectiv, aflat într-o suburbie din Londra, este o cameră nu prea mare, înghesuită, veșnic plină de fumul de la țigări. Acesta se așază la masa cea mai apropiată de teșghea și privește aceleași fețe care frecventează localul: veterani de război care povestesc la nesfârșit cum au supraviețuit unui glonț care putea să le străpungă inima, aceleași cupluri timide, aceeași alcoolici care încearcă să își înecă amarul într-o sticlă de bere. Pentru o secundă, se rupe de peisaj, gândindu-se la trista lui existență. Cu siguranță era un *superom* - studiasse tot ce se putea studia. Însă ce reprezintă atâtea secole fără un strop de iubire, de prietenie, de bunătate? *Nimic, praful stelelor și nici măcar atât*. Își alungă aceste gânduri la fel cum ai da la o parte fumul: dispăre din fața ta, dar tot te învăluie. În această seară este concert, iar cei care prestează cântă jazz. Își aprinde pipa și închide ochii pentru a ascultă piesa - era preferată lui. Deodată, ușa de la intrare se deschide cu un scârțâit scurt, lăsând să între aerul curat al serii împreună cu un parfum dulce de iasomie al unei ființe cu pași ușori. Calcă încet, temătoare, atrăgând toate privirile. Părul arămiu i se revarsă pe umeri, ochii cristalini și verzi căutau prin încăperea o față cunoscută. Se oprește, șoptește ceva ca pentru sine și apoi se apropie de masa lui Castiel.

„Aș putea să stau la masa ta? Aștept pe cineva care s-ar putea nici să nu mai ajungă.”

Acesta ridică privirea, încuviințează scurt din cap, continuând apoi să se uite la scenă. Parfumul ei ajunge în nările lui, atrăgându-i atenția. Era destul de scundă, îmbrăcată cu o geacă neagră, veche, de piele, cu un tricou tot negru, iar pe fața ei se putea citi o copilărie nefericită. Nu putea avea mai mult de douăzeci și doi de ani, și în ciuda aspectului obișnuit avea *acel ceva* pe care îl căutase toată viața în alte persoane și nu îl găsisese până acum. Acea strălucire care nu venea numai din frumusețea ei ci și din sufletul ei pur, nepângărit, ceva ce își imaginase că numai îngerii puteau deține. Ea și-a ridicat privirea și i-a zâmbit scurt. I-a cerut un foc, iar el ca hipnotizat s-a supus.

A venit timpul să se schimbe tura, iar acesta și-a luat locul de barman. Fata s-a așezat la bar, intrând în vorbă cu el. Orele se scurgeau, iar el era din ce în ce mai fascinat de ea. Se simțea bine în prezența acesteia, râzând și povestind diferite întâmplări. Primele raze de soare ale dimineții i-au prins pe cei doi în același loc, el spălând vase, ea cu o țigară în mână, sorbindu-se din priviri.

„Niciodată nu am avut prieteni”, spuse ea. „Am preferat să rămân singură. Ești unicul om de pe pământ căruia i-am zâmbit sincer.” Castiel își întoarce privirea spre ea, știind că nu minte, încercând să formuleze un răspuns potrivit prin care să îi explice că în altă viață, ar fi putut să o iubească.

Cum stătea sprijinită cu mâinile pe bar, fata se aplecă în față pentru a ajunge cu buzele în dreptul buzelor lui. Acum cei doi se află un centimetru de moarte, iar Castiel realizează asta, însă prea târziu. Nu apucă să simtă gustul iubirii, căldura buzelor, părul moale al fetei care îi mângâia fața, că suflul vieții îi părăsește corpul, lăsându-i totuși timp să o vadă pe fată cum alunecă pe jos, cu ochii odată verzi, acum reci, având pecetea morții pe ei. Pentru o clipă de fericire neîmplinită au murit amândoi, dar ce înseamnă o clipă pentru cineva care a trăit sute de ani ?

# Isabela

Mihaela Ciucanu

Ohrida, orașul în care își găsește sălașul familia Byron, un oraș ce puțini au văzut, iar povestea acestei familii proscrise va rămâne mulți ani întipărită în mintea oamenilor și urmașilor. Familie destul de numeroasă, formată din Jack și frumoasa sa nemțoaică Bettina. Femeie de o inteligență și duioșie rar întâlnită, își adoră soțul și deopotrivă cele două fete ale sale, Isabela, fata cea mare în vârstă de 20 ani, la fel de blondă și frumoasă ca mama ei, cu ochii ca două cristale vii, dar care au acea liniște a mării, acea melancolie de care mulți bărbați au fost vrăjiți. Iar Frieda, fata cea mică ce era brunetă și oacheșă ca tatăl său cu pielea măslinie și cu ochii de un verde minunat că nici în tablourile lui Picasso nu puteai întâlni o muză atât de perfectă.

Bettina se înțelegea mai bine cu Isabela, nu numai că semănau ca două picături de apă ci și pentru faptul că amândurora le plăcea arta, poezia, într-un cuvânt, frumosul. Multe femei le invidiau pentru frumusețea și bogăția ce o aveau și mai ales pentru strânsa legătură mamă-fiică ce părea de nedespărțit, erau ca două surori, mereu împreună și cu zâmbetul pe buze.

Frieda, care avea doar 18 ani, se îndrăgostește de un tânăr ce era din partea Greciei. Familia lui era una de viță nobilă și recunoscută pretutindeni, ca fiind una înstărită având titluri importante, case și multe alte lucruri ce un provincial ar putea întâlni numai în vise. Dar familia nu-l acceptă pe tânăr deoarece căzuseră de acord că fiica lor este prea tânără și le este frică că această iubire e una înșelătoare, tipic adolescentină.

Peste puțin timp biata fată se îmbolnăvise de plămâni și în numai câteva luni moare în brațele surorii mai mari și sub privirile întregii familii care nu credeau că sfârșitul acestei fete tinere avusese loc chiar acum. Ceea ce i-a scurtat viața a fost deopotrivă și decizia părinților de a-i interzice Friedei să se mai întâlnească cu acest tânăr, Claude.

Jack căzu de acord împreună cu soția sa, că ar fi foarte bine dacă ar pleca pentru câteva luni în Europa pentru a face comerț cu diferite mărfuri. Deoarece moartea sărmanei fete le-a scăzut din onoarea familiei; acum, din două stele, doar una mai strălucește...

Mama și fiica se aveau doar una pe alta, singurele rămase într-un lux exorbitant. Între timp, mama sa avu un accident și-și pierdu vederea, rămânând să o îngrijească desigur, unica sa fiica. Chiar dacă această era oarbă, ea putea simți ce se petrece în sufletul tinerei fete, prin inflexiunile vocii și prin râset.

Isabela se îndrăgosti de un bărbat, în vârstă de 31 de ani, nu foarte bogat, dar ducea un trai decent. Era blond, cu părul lăsat puțin lung, pe spate, ca o fată, cu ochii mici, albaștrii și limpezi ca două picături de rouă și o voce atât de suavă, încât și cea mai împietrită inimă se topea la auzirea ei. Erau nebuni unul după altul și își scriau de 3 luni, fără să știe nimeni, multe scrisori cu mici bucățele din inima fiecăruia, scrisori înflăcărâte ce arătau dorința arzătoare de a se vedea cât mai curând.

Bettina, simți că ceva se petrece în sufletul fetei, ceva ce acum nu mai arde mocnit sau uneori cu o flacără domoală, ceva înfiorător de puternic, ceva ce nu putea fi altceva decât însăși dragostea..

- O, nu, Isabela este îndrăgostită! șopti mai pentru ea, femeia ce stătea la masă, așteptând ca Isabela să aducă ceaiul.

- Isabela, vreau sa mi te deschizi, ca de la fiică la mamă, spune-mi, ce se petrece în inima ta ?

Isabela, ghicind că mama sa și-a dat cumva seama de iubirea ce o purta pentru acel bărbat, o minte, spunându-i că inima nu-i aparține nimănui și că e la fel de pură cum era acum 20 de ani, în fașă.

Femeia nu o crezu pe aceasta și îi spuse pe un ton aspru :

- Isabela, nu vreau să te pierd și pe tine la fel ca și pe biata Frieda, tu nu o să te măriți până ce tatăl tău și cu mine nu ne vom da consimțământul și vom cădea de acord că acela e bărbatul ce ar putea să pună pe picioare o familie. Nu vreau să te pripești, uită-l, ai timp destul să-ți găsești alesul.

După această discuție, ceva se schimbă înăuntrul fetei, deveni rece, distantă și ura pentru mama sa era din ce în ce mai puternică. Își dorea din tot sufletul ei, să fugă cu bărbatul visurilor sale.

Într-o frumoasă zi de primăvară fata căzu de acord împreună cu David, acesta fiind numele iubitului său, să fugă de acasă și să stea împreună în misterul lumii larg deschise.

Una din menajerele familiei Byron sesiză lipsa tinerei fete și o anunță de urgență pe Bettina, care încă dormea. Tot ținutul a aflat de plecarea fetei, mama zăcea în pat și refuza categoric orice lingură de mâncare pe care menajerele încercau să i-o dea, spunând că ea își va da sufletul dacă unica sa fiica nu va fi găsită și adusă acasă.

Orașul clocotea de curiozitate în a afla noi vești despre tânăra fată a renumitei familii Byron, fugită de acasă cu un necunoscut. Aceasta fu desigur găsită și adusă cu forța acasă. La vederea mamei sale, Isabela o scuipă și îi spuse că a făcut o mare greșală...

Era începutul lunii iunie, prima zi din vară, o zi însorită și călduroasă iar aerul avea o mireasmă aparte, era plin de vitalitatea și propețimea mării. Isabela îi propuse mamei sale să meargă pe malul celui mai apropiat lac, să stea împreună, să vorbească, să bea ceai și să-și umple plămâni cu aer curat, proaspăt. Aici avea să-și aibă sfârșitul biata Bettina, care oarbă fiind, neștiind ce pune la cale fiica sa, merse la acel lac. Odată ajunsă acolo, Isabela căută un loc prielnic în care să-și înece mama. Știa că ăsta îi va fi sfârșitul, deoarece nu știa să înoate, apa lacului fiind foarte adâncă și plină de curenți înșelători. Fata o împinse cu toată forța pe mama sa în apă... un țipăt, atât se auzi, iar biata sărmană care le dădu viață și își crescău cu atâta dragoste copii, dispăru în adâncuri...

Isabela merse acasă și le spuse tuturor că mama sa alunecă și căzu în lac și ea nu a putut să facă nimic, deoarece căzuse pradă spaimei ce o îmbracă odată cu întâmplarea cutremurătoare.

Toată lumea o crezu, până aici totul era în regulă, dar primi o lovitură de moarte când primi o scrisoare de la David carei îi spuse că totul a luat sfârșit, că el nu mai vrea să ducă o relație în felul acesta și să nu încerce să vină la el, fiind plecat cu diverse afaceri în Asia.

Cerul căzu peste blestemata fată, care abia acum și-a dat seama de ce a putut să facă. Și-a ucis mama pentru o poveste de dragoste ce nu avea să se îplinească niciodată...

Isabela Byron este găsită moartă în pat, cu o sticlă goală de cianură în apropierea ei.

# Tristă fericire

Oana Cojocariu

A fost o dată ca niciodată. Așa și-ar fi descris ea viața. Folosind timpul trecut, perfect trecut s-ar fi putut zice. Căci în ultimii doi ani nu a mai fost viață, ci un fel de supraviețuire, fără însă vreo dorință de a mai trăi. În acea dimineață, razele soarelui ce străbăteau perdeaua de un cenușiu deschis, au trezit-o pe Emima mai devreme ca de obicei și, nu au mai supărat-o așa tare. S-a hotărât să se dea jos din pat de bună voie, fără a mai fi nevoie de intervenția mamei sale care era singura ce o putea convinge să se trezească și să mai iasă din casă.

Acea dimineață a fost diferită pentru femeia de 35 de ani și nu din cauza vremii care, într-adevăr, era mai frumoasă decât în ultima vreme, și nici din cauza vreunui factor exterior. Nici ea nu știa ce se întâmplă cu ea, căci ceea ce simțea în sufletul ei era atât de ciudat și neașteptat pentru cineva care atâtea luni a experimentat doar furie, tristețe, deznădejde, toate acestea duse la disperare. În acea dimineață Emima s-a trezit simțind ceva cu totul diferit de acele sentimente. Atât de diferit încât nici nu știa cum să numească starea pe care o avea, venită de undeva din exteriorul ei, dintr-un loc foarte îndepărtat de ea. Nefiind obișnuită cu această stare nu știa ce să facă cu ea, s-a gândit că poate un duș de dimineață o va speria și va pleca, dar și-a dat seama curând că nu va scăpa de ea, cel puțin nu azi.

La ora 12 mama Emimei a bătut ușor în ușa camerei ei și a fost surprinsă să o audă pe fiica ei răspunzând.

- Da, mama, intră! spuse femeia din cealaltă parte a ușii, pe un ton jovial.
- Te-ai trezit deja? Singură? Dar e 12, niciodată nu cobori din pat mai devreme de ora asta și de obicei trebuie să trag puțin de tine până să o faci.

Tonul bătrânei era mai mult decât uimit, cu o nuanță de frică și bucurie, amestecate. De când se mutase în casa ei, Emima nu s-a trezit în nicio dimineață de bună voie, nu și-a făcut singură curat în cameră și nu a dat nicio importanță aspectului ei fizic. Să o vadă acum într-o ținută colorată cu părul coafat și camera aranjată o speria puțin pentru că nu știa motivul acestei schimbări bruște.

- Nu te uita așa uimită la mine, mamă! Soarele m-a trezit de dimineață și nu am mai putut adormi la loc așa ca m-am gândit să fac ceva folositor. Îți place cum am aranjat camera? Trebuie să schimbăm niște lucruri pe aici așa că mă gândeam să fac niște cumpărături azi.

- Desigur, scumpa mea! Unde vrei să mergem? Sunt niște magazine de mobilă foarte drăguțe în centrul orașului. Cred că am avea timp să mergem la câteva din ele.

- O, nu mamă, nu te deranja! Mă gândeam să o sun pe Teo să ieșim la o cafea și îmi va explica ea unde aș putea găsi ce caut. Nu am mai vorbit de multă vreme cu ea și aș vrea să știu ce mai fac copiii și soțul ei.

Bătrâna a rămas mută în tocul ușii în timp ce fiica ei s-a întors cu spatele la ea pentru a căuta ceva în dulap. Nu putea înțelege și îi era teamă să o întrebe ce se întâmplă. Se comporta prea ciudat și nimic din vorbele sau acțiunile ei nu semănau cu cele din ziua precedentă. Nu ieșea niciodată din casă de bună voie, ci numai dacă era absolută nevoie sau dacă mama ei insista foarte mult. Nu voia să dea ochii cu vechii prieteni și nici să stea prea

mult de vorbă cu ei sau să audă despre viețile altora. Nu o interesa ce fac alții, nici de ea însăși nu îi păsa prea mult. A închis ușa spre lumea exterioară cu multe lacăte ca să fie sigură că nimeni nu o poate deschide, a pus un semn mare cu „NU DERANJAȚI!!!” și s-a baricadat în sine. A trecut atât de mult timp de atunci încât nimeni nu mai credea că acea ușă s-ar mai putea deschide vreodată. Și acum, fără nicio explicație, ușa parcă nici nu mai era acolo și ultimii doi ani în care nimeni nu s-a putut apropia de femeie au fugit de frica acestei femei pe care nici propria mamă nu o recunoștea.

- Mamă! Ești bine? Te uiți la mine dar nu cred că auzi ce îți zic.
- Scuze, draga mea, căzusem pe gânduri. Ce spuneai?
- Te-am rugat să îmi dai numărul lui Teo ca să o pot suna să văd ce planuri are pentru azi.

În timp ce Emima formula numărul femeii ce a fost cândva cea mai bună prietenă a sa, mama ei se gândea cum va reacționa aceasta. Nu au mai purtat o conversație mai lungă de două minute de mult timp și era sigură că Teo va fi la fel de uimită când va auzi propunerea cum a fost și ea.

Emima formula cu atenție numărul și așteptă să i se răspundă. Știa că va fi uimită, ea însăși era, dar totodată era sigură că va accepta. Toți cunoscuții aveau mereu acea privire plină de compasiune pe care ea ajunsese să o urască. Toți se comportau așa frumos și o menajau mereu, iar ea se săturase de acest lucru de aceea s-a îndepărtat de toți vechii ei prieteni.

Într-adevăr povestea ei era tragică, dar toată această milă ce se citea în ochii cunoscuților o făcea să își amintească mereu și să sufere și mai mult. Își amintea ce viață perfectă avuse și cum a pierdut-o într-o secundă. Își amintea de soțul ei perfect pe care îl iubea atât de mult și care i-a fost alături atâția ani prin atâtea probleme și de cei doi copii perfecți care, deși nu o ascultau mereu și o mai supărau uneori, erau cea mai mare realizare și cea mai mare bucurie a ei. Clișeu ar zice unii. Soț perfect, o fetiță cuminte, frumoasă și puțin cam aliniată, un băiat isteț, neastâmpărat și o slujbă care îi plăcea și unde era plătită bine. Viața parcă i-a răs în față atunci când i-a dat tot ce și-ar putea dori și apoi i-a smuls toată bucuria lăsând-o goală și pierdută. O dată cu ei a murit și ea. Știa că nu va mai putea fi aceeași niciodată și nici nu va încerca să fie. Timp de doi ani de zile a supraviețuit doar datorită mamei sale, dar în acea dimineață ceva s-a schimbat în ea. A început să vrea să trăiască din nou.

A ieșit în acea zi pe ușă o altă Emima. Nu mai era acea persoană deznădăjduită care nu mai spera nimic de la viață, ci una care dorea să se redescopere pe sine, omul pierdut cu doi ani în urmă. Nu avea vise mari, dorea o viață simplă, însă dorea să fie viața ei, pe care o conducea ea. Nu își dorea să se îndrăgostească iar sau să își întemeieze o nouă familie. Dorea să se îndrăgostească de viață și să se construiască pe sine.



# În umbra celuiilalt

Leonard Corfu

*„Pe mine nu mă vei amăgi niciodată”. Astea îi erau cuvintele de fiecare dată când ne certam. Dacă va mai continua mult așa, probabil îi vor fi și ultimele. Urăsc felul în care mi le arunca. Urăsc atitudinea pe care o abordează. Cum ar putea cineva ca el să-mi fie superior? Nu voi fi intimidat și în niciun caz nu voi trăi în umbra lui. Voi rupe această barieră și îl voi zdrobi dacă îmi va sta în cale.*

Zeke era cufundat în gânduri. Stătea crispat în fotoliu cu privirea fixată în pământ, examinând felul în care Howard dansa cu Floy, soția acestuia. Avea mișcări fluide, bine executate. Howard era un maestru al emoțiilor. Se camufla în mulțime. Talentul său consta în manipularea celor din jur. Îi îmbăta cu o serie de cuvinte bine închegate, determinându-i astfel să îi facă treaba murdară. Da, era inteligent, calculat, sigur pe sine, dar totodată un infam. Felul în care se ferea de Zeke pentru a evita o confruntare directă era josnic. Pentru cei din jur, el nu era nimic altceva decât sufletul petrecerii. Zeke îl vedea ca pe un pariu greu de câștigat.

*Are pumnii strânși. Se pare că a înțeles în sfârșit mesajul. I se citește insecuritatea pe față. E impulsiv și mult prea previzibil. Emană mult prea multă dorință de duel pentru a nu fi luat în seamă. Eu nu văd decât un copil care își cere dreptul de a crește mare, mult prea repede. Îl văd dornic de un deznodământ sângeros și îl voi răsfăța.*

Howard făcea regulile jocului. Cu privirea fixată pe Zeke, acesta îi șoptește lui Floy, stârnindu-i râsul. Mișcările celor doi păreau să modeleze muzica. Ei erau protagoniștii serii. Zeke părea să fi primit lovitura de grație. Scrâșnea din dinți, bătea nervos din picior, iar în mana stânga avea un dop de plută pe care îl tot jupea. Nu mai gândea limpede. Speră că un pahar de vin îl va calma, dar era mult prea agitat pentru a ține sticla fără a tremura. Pentru el nu mai exista petrecere. Nu mai existau invitați, nici tort, nici soție, nici copii. Toate ideile sale orbitau în jurul lui Howard. Era gata să explodeze.

Era timpul. Zeke se ridică de pe fotoliu, își suflecă mânecile de la cămașă, se scutură și se îndreaptă spre Howard, care, anticipând intenția lui Zeke, trase primul foc.

- Zeke, nu am înțeles niciodată nevoia aceasta a ta de a te compara cu mine! spuse Howard cu voce tare pentru a acapara atenția celor din jur. Pe mine nu mă vei amăgi niciodată! Te citesc cu ușurință. Ești slab, impulsiv și ai pierdut de mult șansa de a te recupera. Motivul pentru care nu ai reușit să câștigi această luptă este simplul fapt că nu ai cu ce lupta. Nu ai idei, nu ai principii. Ești doar un orb fals.

Zeke îl izbește pe Howard de bibliotecă, apucă o sticlă de șampanie, o sparge de perete și îndreaptă cioburile rămase spre gâtul lui Howard.

- Încă un cuvânt și îți promit că nu vei mai apuca ziua de mâine.

- O, te rog termină cu această falsă compasiune. Mi-am dat seama de intențiile tale cu mult înaintea de a le pune în aplicare. Văd prin tine. Ești un nimic. Ca și învins.

Zeke înfigea încet cioburile în Howard, privind cum i se scurge viața. Avea un zâmbet de psihopat, simțindu-se în sfârșit victorios.

- Lasă-mă să îți spun motivul pentru care nu am pierdut lupta. Chiar dacă nu plănuisem ca acestea să-mi fie ultimele cuvinte. Privește în jurul tău. Datorită dorinței tale egoiste de a îmi demonstra ce înseamnă a „domina” te-ai expus și lumea te va ști pentru ce ești tu cu adevărat. Un sălbatic cu probleme de identitate. Îi poți face să îți promită ca nu vor povesti mai departe cele întâmplate în seara asta, dar atât eu, cât și tu, știm că o vor face și de fiecare dată când o vor spune. tu vei fi *antagonistul*. Marele Zeke – un criminal impulsiv. Aceasta e povestea care va fi spusă iar și iar până ce nu vei mai fi și mult după asta.

*Te-am învins pentru totdeauna!*

# Phoenix

Laura Gheoldan

Zbuciumul lichidului ce se izbea de pereții bidonului răsuna hipnotic în interiorul casei goale, într-un ritm melodic, aproape obsesiv. Mocasini săi nou-nouți cu piele cafenie de căprioară erau atunci când călca doi bureți umezi ce îi udau șosetele subțiri și îi intrau în piele, infestându-i rădăcinile corpului. Un picior în stânga, altul în dreapta... puțin mai în spate... sau mai aproape... lichidul zbura ca un roi fluid de fluturi parfumați în toate direcțiile, pătând pereții, șubrezind parchetul, spălând infernul. Aroma săcâitoare a benzinei i se îmbibase în haine și i se urcase ca fumul de țigară spre profunzimile creierului, înțepându-i nasul.

Enoh se opri în mijlocul camerei, privind tabloul negru din fața sa. Prin cele două ferestre bătute cu scânduri ce îl încadrau trecea sidefiu o umbră nocturnă, lucind tremurător pe suprafața podelei și reflectându-i-se în ochi. Pleoapele nu îi căzură, tâmpilele îi pulsară fulminant, ramurile venoase îi pompară otravă, alimentându-i încâlceala seacă din profunzimile vintrelor. Gândurile îi tremurau pe buze. Tabloul atârna într-o rână, iar pânza neagră fusese trasă în așa fel încât forma cute și pe margini ieșeau neuniform în evidență culorile ce fuseseră acoperite. Enoh înghiți în sec și își închise ochii. Încleștându-se ferm în jurul mânerul bidonului de plastic, degetele sale bătătorite urmau mecanic mișcarea zdruncinată a brațului.

Mintea i se pierdu într-un nesfârșit dulce, senină ignoranță... Pășea ca o stafie, scăpând bidoane goale, luând alte pline, râzând și plângând, pipăind cristale sparte, aruncând cenuși umede în aer și arzându-le, urmând chemarea vârtejurilor, crescând, urcând, aprinzându-se. Se înecase în mijlocul a atâtea lucruri infime, poveri haine ce îi atârnaveră de gât cu lanțuri de plumb. Pierduse sensul clipei, importanța sentimentului, nu mai avea nici un echilibru și nici chaos. Simțea și gândea în afara timpului și asta nu era lumea lui, nimic nu mai putea fi lumea lui. Se săturase să încerce să aprindă focuri pe fundul mării.

Ca o ființă distinctă, corpul îl purtase pe un traseu prea cunoscut, amețindu-l în circularități ample. I se părea că în fiecare tablou negru de pe pereți se crea un vid ce înghițea lacom fluxul de benzină și, cu o satisfacție senilă, Enoh elibera furia mării, izbind-o de stâncile neputinței. Îi plăcea liniștea, calmul luminii străvezii ce pătrundea timid printre scândurile putrezite, clinchetul benzinei ce se scurgea pe podea... își auzea respirația horcăită ca și cum roțile corpului său aveau să se sfărâme în prafuri de rugină și să fie suflate de vântul domol ce șuiera în jurul casei.

Ținând bidonul pe jumătate golit în mână, Enoh ajunse în ultima cameră și își ridică privirea către pereții pe care se sprijineau zeci de pânze uitate. Cele albe, prăfuite, priveau față în față peretele pătat de negru de care se rezemau îmbătate alte pânze mânjite cu aceeași culoare abisală. Sute de tuburi colorate erau aruncate pe jos, goale și murdărite într-o paradă a griurilor imperfecte. Într-un colț, covorul roșu, strâns în sul, se frânsese la mijloc sub propria greutate și, în fața lui, un scaun cu un picior rupt privea trist șevaletul negru din centrul camerei, pe care se mai distingeau solitare pete ale fostei nuanțe de lemn de mesteacăn.

Enoh trăsă urma de la uşă, înconjură şevaletul şi vărsă toată benzina pe rândul de tablouri negre. După ce aşteptă să se scurgă şi ultima picătură, aruncă bidonul undeva în spatele lui, expiră adânc şi îşi şterse fruntea transpirată cu mâna. Refuza să se mai gândească, nega salvarea, şi oftă îndelung, trăgându-se de părul ciufulit. Era gata! Durerea chinuitoare din spatele său îl obliga să stea cocoşat, însă mâinile lui Enoh căzură lângă trupul său şi, cu o sforţare din adâncuri, se îndreptă. Îşi apucă tivul de la bluză şi o ridică deasupra capului. Scoase papucii şi îşi coborî pantalonii, lăsându-i să cadă pe podea. Dezbrăcându-se de celelalte haine pe care le mai avea, Enoh se îndreptă către scaunul instabil şi se așeză, cufundându-se în moliciunea spătarului.

Sosise timpul... Îl aşteptase tăcut, pândind din umbre, cât el îşi sfâşiasse sufletul în bucăţele minuscule de praf cosmic şi le folosisese pentru a picta, pentru a le arunca în scânteia focului ce se crea de fiecare dată când îşi murdărea degetele de vopsea. Şi focul creştea, se umfla şi ameninţa să izbândească, să îl lase să se bucure într-un final de momentul mulţumirii de sine, de momentul în care putea simţi că are un rost pe lume. Însă lemnul nu se carbonizase niciodată. Mereu pălea şi pasiunea din interiorul lui se stingea brutal, lăsându-l abandonat în mijlocul camerei, pătat tot de negru în urma unei furii necontrolate. Dar de data aceasta va fi diferit, focul din interiorul său avea să ardă până la final, oferindu-i înălţarea pe care o aşteptase de atât de mult timp...

Enoh luă una din cele două ţigări ce îl aşteptă deasupra covorului şi o aprinse, asfixiindu-se cu primul fum ce îi infestă plămâni. Flămând, trase fumul în piept, eliberând fluturi aprinşi din vârful ţigării. Ajungând la gustul cunoscut de lipici, aruncă mucul de ţigară pe jos şi o aprinse pe a doua. Trase un fum, îl trase pe al doilea, îl păstră puţin în gură şi îl expiră ca o explozie. Plictisit, privi ţigara şi o învârti între degete. Suflă încet la capătul ei şi zâmbi. Ochi săi, blânzi, resemnaţi, priviră cum mâna aruncă ţigara în mijlocul camerei.

Totul se aprinse ca un val de foc, un infern viu, palpabil, ce înghiţiise întreaga casă şi ardea mocnit în faţa lui. Fascinat de jocul de nuanţe, Enoh simţea cum căldura focului încerca să îi mângâie trupul dezgolit şi putea vedea cum tablourile negre, sursa disperării sale, copiii săi, ardeau pentru prima oară, jucau vii în faţa ochilor săi.

Liniştit, se ridică de pe scaun, lăsându-l să cadă, şi cu paşi mărunţi se apropie de focul tămăduitor, atât de hipnotizant în dansul său unduitor... Flăcările îi cuprinseseră pielea, îi roaseră carnea şi îi carbonizară oasele, însă el nu mai era acolo să simtă durerea. Privea totul, de undeva din afara timpului şi a spaţiului, privea renaşterea, învierea, privea pasărea Phoenix născându-se din cenuşi.

# Dezolare

Rozalia Gripcă

Tăcere. Tihnă. Melancolie. Pace. Repaos. Totul în jur era liniștit, nici țipenie de om nu se aventura în grandioasă livadă. Toamna devenise deja regină peste toți pomii, care în urmă cu doar câteva săptămâni oferiseră un adevărat bal întregii lumi. Culoare, prospețime, euforie, muzicalitate, armonie, toate dominaseră cu câteva clipe în urmă. Totul părea a fi fost o petrecere de bun-rămas al fructelor și de jurămintă pentru revederea de peste doisprezece luni. Timpul petrecut unii cu alții se va conserva pentru un an, iar toate momentele lor de petrecanie vor fi înmagazinate la rădăcinile groase, lungi și parfumate ale fiecărui copac. Toate frunzele ce fuseseră martorii acelor vremuri s-au stins, coborând alene pe pământul uscat de puterea vântului. Fiecare frunză este o mărturie a vremurilor minunate, dar acum sunt resemnate și sunt hotărâte să formeze o amintire a timpului trecut, așa că se hotărăsc să rămână unite cât vor putea și se așază una lângă alta pentru a-și simți respirația resemnată.

Doar o frunză arămie se încăpățânează să nu coboare și să fie martoră la dragostea celorlalți. Atât de veselă era uitându-se la armonia și blândețea ce se așternuseră sub ochii ei, încât un bob minuscul de apă își făcu prezența pe fața ei veștedă. Aceasta a fost greutatea de care ea avea nevoie pentru a se alătura covorului mirific format la poalele copacilor. Pe când frunza se apropia de aterizare un vârtej de veselie se ivi în grădină. Un parfum uman contribuia la armonia deja creată de ființele copacilor. Instantaneu, frunza a decis că vrea să cunoască emoțiile de care se bucură ființele umane. Așadar, s-a lăsat purtată de vânticel și s-a văzut atașată paltonului de nuanță acaju închis, pe care se camufla în totalitate. Era înconjurată de un parfum dulce de cireșe. De unde se afla nu putea să-i vadă chipul doamnei, dar îi vedea buclele de blond elvețian dansând pe umerii reliefați. Stătea nemișcată pe mătasea paltonului de frică să nu cadă, doar ochii erau agitați, plimbându-se neconținut: sus-jos, stânga-dreapta. Era într-o lume nouă, într-un spațiu pe care nu-l văzuse niciodată. Până acum universul său fusese livada de pomi fructiferi. Totul i se părea minunat, iar inima, cât un purice părea că vrea să penetreze cutia toracică pentru că, până și ea era dornică să vadă, nu doar să simtă noile împrejurări.

Brusc, emoțiile și dorința de a străbate necunoscutul s-au oprit. Preț de douăzeci de secunde, imaginate de ea, vede același peisaj, ceea ce până acum nu se întâmplase. Un alt parfum, ciudat, ajunge ea și dintr-o dată simte cum se sufocă, preț de câteva clipe, însă reușește să scape. Se desprinde de femeie și se lipește de o jachetă din piele de culoare negru animal. O senzație și mai diferită decât noul necunoscut o cuprinde și un sentiment straniu își făcuse loc prin nervurile plâpânde. Dar cu toate acestea, se simțea în siguranță, presimțind că nimic rău nu i se va întâmpla, căci de departe simțea parfumul dulce al blondinei. O străpunse, alt sentiment:

- Ce să mai fie și această vibrație? Simt euforie, fericire, emoție, entuziasm; e o combinație de sentimente care nu și-au făcut niciodată prezența în universul meu natal. Simt respirațiile înăbușite ale acestor indivizi, aud râsetele lor, dar sunt diferite de ceea ce auzisem până acum... Câte fețe are ființa umană? Mi-am petrecut o jumătate de zi cu această femeie, iar comportamentul său e în continuă schimbare. Atât de complex să fie omul, atât de diferit de noi?

O nouă zdruncinătură și cu aceasta un nou adăpost pentru fiica naturii. O căldură copleșitoare și un legănat sus-jos de nestăpânit o nelinișteau... Locul unde era acum îi permitea să vadă un chip angelic, dar totodată serios, o barbă abia mijită, doi obraji îmbujorați, o gură veselă ce permitea dinților strălucitori să se bucure de vremea frumoasă și totul culmina cu doi ochi mari de un albastru marin ce păreau a fi pe culmile fericirii. Emoționată și obosită de atâtea noi cunoștințe, frunza nu mai este capabilă să se prindă de partea superioară a pardesiului, iar când mâinile celor doi se unesc, iar corpurile lor se întorc la unghi de nouăzeci de grade, aceasta cade amețită pe pavajul viu colorat. Deși căderea i-a produs o ușoară leziune spre codiță, ochii ei sunt ațintiți asupra celor doi tineri ale căror mâini stau strâns împreunate, iar umerii se agită într-o mișcare identică.

Tristă, dar totodată liniștită, fiica copacilor meditează asupra celor întâmplate până acum, dorindu-și cu ardoare să înțeleagă vibrația ce a pătruns-o când cei doi indivizi s-au întâlnit.

- Auzit-am eu despre o emoție puternică pe care doar oamenii o trăiesc la intensitatea ei maximă, dar dacă pentru mine, o biată frunză a însemnat un impact emoțional foarte mare, oare cum s-a manifestat această trăire asupra oamenilor...? Și mă cuprinde melancolia căci, totul s-a terminat..

Nici nu apucă să rostească ultimele patru litere căci, o nouă adiere o purtă în aer urcând și tot urcând deasupra oamenilor, livezilor și caselor și dintr-o dată în fața ochilor săi se derulează o nouă imagine, un nou univers. Acum se afla într-o cutie roșie cu geamuri mari ce lăsa să se vadă întreg orașul în toată splendoarea lui. Cum ochii, alături de corp, erau lipiți de geamurile fumurii, ea nu observă prezența a doi tineri în aceeași încăpere, dezlipindu-se de sticlă la primele cuvinte rostite în fundal: „ Te iubesc! “

Sentimentul trăit cu doar câteva ore în urmă se reinstalează, dar cea mai ciudată parte era că în această nouă scenă ochii veseli ai frunzei nu mai vedeau o blondă superbă și un bărbat misterios, ci o tânără roșcată cu o față delicată și de un alb perfect și un tânăr castaniu ce părea a fi fermecat de frumusețea ce-i sta în față. Imaginea mâinilor împreunate reapărea în fața inocenței frunzei, dar nu mai erau aceleași mâini solide pe care le admirase în urmă cu puțin timp. Mâinile celor doi erau fragile și tremurânde, iar ochii celor doi luceau de bucurie, de bucuria vederii ființei iubite. Deși peisajul ce se deschidea sub ochii săi era mirific, fiica naturii nu-și putea lua privirea de la cele două ființe care fără să-și dea seama realizau: iubire, bunătate, fericire și bucurie. Ce era mai ciudat pentru frunză era lipsa cuvintelor, primele și ultimele cuvinte pe care le auzise erau cele de mai înainte. Cum era posibil ca cei doi să realizeze fericirea fără cuvinte? Tot ceea ce observa ea și părea că celor doi le era suficient era un zâmbet și doi ochi ai căror pupile nu stăteau locului. Un aer proaspăt intră în cabina roșie ca focul, iar cei doi tineri se dezlipesc de pe locurile lor și fără sa-și dea drumul mâinilor pășesc în exteriorul încăperii. Luată prin surprindere de noua mișcare, frunza nu reușește să se agate de rochia vișinie de catifea și astfel rămâne blocată între ușile cabinei. Sentimentul de melancolie își face din nou prezența, dar acum ea era mult mai liniștită căci înțelesese mai bine mecanismul de funcționare al oamenilor care îi face să zâmbească și să se bucure de viață.

Total convinsă că așa arată fiecare zi a unei ființe, arămia frunză își dorește să ajungă în acasă și să adoarmă povestindu-le rudelor și prietenilor despre viața minunată a oamenilor. O nouă deschidere a încăperii și un nou vânt o purtă până într-un minunat parc unde totul era cuprins de noaptea ce sta să vină. Așteptând o nouă adiere care să o aducă mai aproape de livada familiei, frunza este îngrozită de câteva țipete subțiri care culminaseră cu hohote de plâns. Pentru că locul era întunecat ea nu putea vedea ceea ce se petrece, vedea doar două umbre: una subțirică ce lăsa să se identifice o femeie și alta mult mai înaltă și solidă ce dezvăluia fizionomia unui bărbat. Privind din unghiul din care bătea lampa unui stâlp, ea observă o ființă albă ca varul la față, brunetă, a cărui corp zugrăvea războiul ce se ducea în sufletul său și a cărei față palidă era invadată de șiroaie de lacrimi. Bărbatul solid de lângă ea nu spunea nimic și printr-o mișcare scurtă a căzut în genunchi în fața femeii și râuri de lacrimi au început să se scurgă din ochii săi verzi. Râuri de lacrimi umplură întreg corpul frunzei și acum aceasta înțelesese că fusese singura martoră la trista despărțire dintre doi îndrăgostiți. Nici nu conta motivul sau cine era vinovat pentru această scenă, conta doar tristețea ce se instalase instantaneu în atmosferă și prăpastia ce se crease pe pământ, între cei doi.

Acum frunza nu mai avea un final fericit cu care să-și încheie proza ce urma să fie citită în mijlocul cenei al cărui ascultători sa fie totalitatea frunzelor ce se pregăteau de hibernare. Pur și simplu nu înțelegea de ce viața celor doi îndrăgostiți nu se putuse finaliza în cadrul iubirii și al armoniei. De ce acum ambii trebuiau să sufere atât de mul? De ce ambii trebuie sa apeleze în continuare la uitare pentru a mai putea fi fericiți? Cum va arată următoarea săptămână pentru cei doi? Aceste întrebări o debusolau și întristau din ce în ce mai tare pe mica frunză care nici nu mai avea puterea să ajungă până la cadrul dreptunghiular unde o aștepta familia sa. Ea se stinge, la fel ca și cei doi îndrăgostiți greu și suspinând de la atâtea lacrimi.

# „În căutarea timpului pierdut”

Corina Hetea

Lumina palidă se odihnea pe gulerul de spumă. Peste albul încă viu curgeau câteva raze de toamnă. O pată se ascundea rușinoasă sub nasturii pudrați cu praf. Ea stătea întinsă, cu volanele răsfirate, pe canapeaua de brocart vișiniu. Privea tavanul alb, imens, pe care se profilau umbre vii dansând pe mai multe voci. O oboseau atât de mult zgomotul paharelor care se ciocneau și râsetele violente ale acelor oameni! De ce nu cânta nimeni Chopin? Îi era dor să audă cum râde pianul. Și ce miros! Rotocoale de fum se amestecau subtil cu vaporii de alcool, învăluind camera într-un abur înecăcios și greu. Cât barbarism! De ce nu o invita nimeni la dans? Voia să danseze!

Adevărul e că nu era o simplă rochie. Cândva i se oferise un suflet. În anii ei de glorie o însuflețiseră Eleganța și Luxul. Pe trupuri zvelte își profilase suav corsajul strâmt. În serile de dans se răsfrânsese în valuri pline, unduindu-se grațios într-un ritm sacadat și boem. Cunoscuse și admirație și invidie. Acum stătea uitată în umbra mulțimii acelea frenetice și tânjea la vremurile de demult. Știa că-și pierduse din strălucire atunci când fusese nemilos închisă pentru prima dată în dulap. Dar încă rămăsese fermecătoare... De ce nu o mai privea nimeni?

Curând simți un frison alunecându-i desculț pe sub dantelă. Două mâini reci o cuprinseseră de volănașe și o purtară până în camera alăturată. Pe măsuța de lângă fereastră erau îngrămădite o mulțime de lucruri: porțelanuri ciobite, cercei desperecheați, un pantof, două lumânările folosite, o perie de păr înflorată, câteva ace cu gămălie. Covoarele făcute sul erau aliniat lângă perete, în timp ce pardoseala își afișa impudică goliciunea. La vederea acestui haos nefiresc, rochia avu un acces de leșin, dar se stăpâni. Văzu cutia și atunci înțelese că nu mai era loc de împotrivire.

Imediat în seara aceea, lucrurile din cameră fură toate împachetate și puse în cutere. În trăsura, lângă rochie, o voce de bariton, ușor zeflemitoare îi ținea companie. După glas, era un bărbat la vreo cincizeci-șaizeci de ani, obosit și nervos din cauza unui început de guturai. Nu părea prea amabil, așa că rochia alungă din minte gândul că ar putea fi scoasă din cutie prea curând. Suporta cu greu căldura și spațiul acela atât de strâmt. S-ar fi sufocat dacă zdruncinăturile trăsorii n-ar fi clătinat capacul să intre câte puțin aerul. Nu i-au plăcut niciodată călătoriile, dar acum le ura de-a dreptul!

Trăsura se opri brusc, după un drum mult prea lung pentru puterile ei. Era obosită. Auzi schimb febril de cuvinte, exclamații și un râs rigid, dar era prea sfârșită ca să mai acorde atenție. Oare nu se mai termină ziua asta? De dimineață fusese într-o continuă agitație, fără niciun pic de răgaz. Ce bine era în dulapul ei, departe de tot suflul acela trepidant. Din nou pe brațe, acum jos, pe lespeda rece, iar voci, întuneric. Camera, lipsită de ferestre, era slab luminată printr-o firidă. Când ușa se închise, în întunericul deplin, rochia adormi.

A doua zi se împărăștie la fel de haotic, într-un ritm cu care rochia abia putu ține pasul. Trezită brutal odată cu forfota iscată de ivirea primelor raze, nu mai reuși să adoarmă. O sfârșeală matinală, lătită pe tot satinul, mima jalnic dezmoțea în pași confuzi. Crâmpie mici de durere o ciupeau pe la cusături. Pete oarbe de gânduri și senzații erau clipele zilei de ieri. Minte-i refuza orice fel de detalii. Brusc, ușa se deschise și rochia simți un vag miros de fursecuri aurite cu miere. Nu greșise. La etaj se servea micul dejun.

În câteva clipe fu sus. O voce fără trup umplea camera pe care rochia o privea acum cu nesaț. Unde dispăruse toată argintăria? De ce nu erau tablourile pe pereți? Ce s-a întâmplat cu perdelele? Clipe. Nu, nu era un vis! Într-un colț o bucată de metal prinse viață. Imagini fugare apăreau și

dispăreau ritmic ca-ntr-un dans nebun aruncând împrejur reverberații precare. Pe jos, podeaua proaspăt ceruită îi zâmbea sardonice ca și cum i-ar fi zis: „Ghici ce-am făcut cu covorul!”. Prinsă în acest capriciu al timpului, rochia nu putea înțelege ce se întâmplase. Lumea pe care ea o știa fusese înghițită.

Chipuri veneau, își plimbau degetele printre cutele ei, apoi dispăreau printre falduri de lumină. Buimacă de atâta noutate ce i se perinda dinainte, rochia abia le sesiza prezența. Simți totuși când veni să-i coasă mânecile și să-i îndrepte gulerul. Se arătă deosebit de cuminte și pentru asta, prinse în treacă două zâmbete răzlețe. Se întreba când avea să simtă din nou căldura unui trup. Zăcea acolo sprijinită de perete de prea mult timp. Ar fi vrut să cerceteze mai îndeaproape ciudățenia acelei camere care o fascina atâta.

Deodată simți în aer un parfum bărbătesc, ușor condimentat. Era un miros ce emana bun gust și asta-i plăcea.

- Totul e gata, ne-a rămas doar s-o împachetăm și atât. Mâine e deschiderea, sper să ajungem la timp.

Mirosul avea o voce pe măsură. Răspunsul veni de undeva dinspre fereastră.

- Bine, atunci e stabilit. Așaz-o în cutia de pe măsuța din hol și poți s-o duci chiar acum, ca să fim siguri. Mașina e afară?

- Nu, am să iau un taxi.

Taxi? Ce cuvânt amuzant pentru un model de trăsură. Închisă din nou sub capacul unei cutii, rochia habar nu avea cu ce fusese transportată. Un lucru era sigur: zdruncinăturile dispăruseră, iar călătoria nu mai fusese un chin. Liniștea în care se afla acum o îngrijora, dar nu pentru ceea ce ar fi prevestit, ci pentru simplul fapt că-i amintea de tortura mută a dulapului.

Rutina zilei de ieri molipsise și această după-amiază de un du-te – vino continuu. Cu gândurile involburate de teamă și neliniște, rochia se trezi deodată înconjurată de patru pereți de sticlă, în mijlocul unei săli imense, elegant tapetată, dar fără niciun fel de mobilier. Se afla acum într-un muzeu, dar era încă prea devreme pentru marea surpriză. Turiștii aveau să sosească abia a doua zi. Deși dormise puțin și era peste măsură de obosită de întreg vacarmul din ultimele ore, nu putu închide un ochi. Privirea îi fugea lacom în jur, iar pe piept groaza se juca cu nasturii ei.

Când șuvoiul uman pătrunse în cameră în dimineața următoare, rochia se simți captivă într-un vis urât. Vedeă fețe tinere, proaspete, cu trăsături pur feminine, dar îmbrăcate în haine bărbătești. Păr lipsit de bucle și răvășit pe umeri, brațe goale, cearcăne, pistrui, picioare descoperite... ce oroare! Vru să închidă ochii, să pună capăt calvarului imagistic, dar pretutindeni stupoarea o urmărea. Se simți pierdută, ca un copil al timpului uitat pe malul unei secunde. Ce spectacol odios! Unde dispăruse grația, stilul, eleganța?

Lăsată în grija veacurilor, lumea părea a fi crescut de capul ei. Nimic nu avea să mai fie la fel. Timpul își valsase neconținut curgerea, însă rochia abia acum realiza că ieșise de mult din ritm.



## ***O secundă și nimic mai mult***

*Adelina Iancu*

Mă dizolv în amărăciune. Singură, izolată în acest loc întunecat, frigul mă cuprinde, mă îngheață și îmi prelungește agonia. Sticla dură a peretelui îmi frânează orice șansă de a evada, mintea mea e dominată de peretele de sticlă; nu pot trece această graniță. Prefer agonia sfâșietoare decât privirile hulpave și licăririle de lumină răutăcioase ale curioșilor ce îmi înnegresc sufletul.

Cum am ajuns să fiu așa? Îmi adresez această întrebare în aceste răspântii ale dezolării. Un singur cuvânt, un răspuns clișeic, scurt: iubirea. O pasiune imposibilă. Îmi amintesc și acum cum îl priveam de la fereastra laboratorului unde îmi făceam veacul. Mă absorbea, cu fiecare privire pierdeam o bucată din mine, i-o dăruiam... Era atât de opus mie, radiant, plin de căldură spre deosebire de răceala cu care eram eu obișnuită să mă comport după atâția ani în care cariera profesională îmi amortise simțurile.

Nu mă mințeam singură, știam că o conexiune cu el ar fi de nerealizat, eram din planuri diferite, dar un vechi aforism îmi răsuna în timpane: „Inimii nu poți să îi comanzi”. Exercita un magnetism asupra mea, nu reușeam să mă îndepărtez dar privind acum, în aceste condiții, cred că, în subconștient, nici nu voiam. În tentativele mele de a mă opri din avalanșa de sentimente am încercat să mă sigilez, repetându-mi că totul este doar o închipuire, că este de fapt plăsmuirea minții mele.

În zadar. E ca și cum ai încerca să te opui unei forțe superioare ție, cum mintea ta încearcă să răzbată dar moleculele din structura ta creează o barieră și cu toate că știi că vor anihilate rând pe rând formează o ultimă redută pentru păstrarea imaginii vii a visului unei iubiri. Totuși, dacă m-aș întreba ce aș prefera dintre: o iubire copleșitoare care să mă răvășească sau o iubire, impropriu zis iubire, un sentiment care doar să umple golul din mine, aș face mereu aceeași alegere: pe cea dureroasă dar cu o intensitate vibrantă a emoțiilor ca cea care m-a redus la o simplă existență, decât cealaltă alternativă.

Prin urmare, am continuat să mă las dusă de curent, prin razele lui din privire date pe furiș mă simțeam inundată de o bucurie nestăvilită, prindeam aripi și simțeam că pot să îmi depășesc condiția, să renunț la „carapacea mea” sigură, la cinismul și pragmatismul vieții mele de până atunci, să... atâtea promisiuni pe care mi le-am făcut. Îl căutam din ce în ce mai des, ignoram remarcile răutăcioase – ce s-au dovedit mărturii ale rațiunii – cum că eu sunt parte dintr-un laborator micuț, că acest laborator îmi reprezintă întreaga viață, pe când el e

atât de viu, de efervescent, a văzut atâtea, o lume sclipitoare ca a starurilor de cinema la care eu, o banalitate, puteam doar visa.

M-am îndrăgostit. Am încercat, dar mă hipnotizase, devenise ca un drog, iar ca și la creierul uman – zona corticală a locului de formare a emoțiilor, a iubirii este aceeași zonă stimulată ca și în cazul dependenței de opioide – eu confundam iubirea înălțătoare cu o pasiune ce mă desfăcea bucățică cu bucățică, lăsând în urmă un leș, fericit ce-i drept, dar un leș.

Aveam un presentiment negativ, un al șaselea simț, o proprietate specifică mie, îl simțeam în toată structura mea, dar mi-l explicam pe baza durerii de a nu fi considerată de el acea legătură care putea să îi schimbe viața, ci o simplă cunoștință. Învățasem o lecție dureroasă: mai dureros decât a avea o iubire neîmpărtășită este ca el să fie mereu fizic lângă tine, să îi simți căldura și să știi că în timp ce tu de topești ușor-ușor lăsând o urmă insesizabilă a ceea ce ai fost, pentru el acele priviri, acele raze de căldură, erau ceva comun... M-am convins de acest lucru în momentul în care până și micile plante de pe pervaz păreau că se bucură când îl zăreau, că nu eram doar eu cea care se bucura de un tratament special.

Am ales să sufăr în tăcere, să mă dezintegrez ca un fir de praf în fața unei adieri, căci aceasta am fost, un fir de praf pentru el. Să mă retrag înainte de căderea cortinei, să mă izolez în spatele peretelui de sticlă pe care îl credeam contra mea, dar care încercase să prevină un sentiment de sufocare, un suflu de pelin peste rănila pe care într-un proces de automutilare, așa-zis **iubire**, mi le-am provocat. Căldura, razele care acum ceva timp mă încălzeau au ajuns să mă ardă.

Un schelet hidos, o rămășiță amorfă. Atât. Atât am mai rămas, dar nu regret; am ignorat orice semn de rațiune, în schimb am trăit măcar o clipă proiectată în afara acestui laborator rece și întunecat, lucru imposibil pentru cineva de condiția mea.

\*

O apăsare pe clanța ușii de la laborator. Un scârțâit de balama. O laborantă, o femeie fină cu un halat de un alb imaculat, o secundă și nimic mai mult. Un recipient de sticlă translucidă de culoare brună, cu azotat de argint sau uzual, „Piatra Iadului”, uitată pe marginea ferestrei laboratorului în directă bătaie a razelor de soare necruțătoare cu biata substanță. Prinde recipientul, scăpându-i un oftat: „Ah, ce risipă! E neagră ca tăciunile, distrusă de soare.” Câteva fracțiuni de secundă și îi dă drumul în coșul de gunoi. O secundă și nimic mai mult...

# *te iubesc Gorgona*

*Cristina Laios*

Sufletul meu are aripi în trup, în timp, în tăcere. În lume, sufletul lui se desprinde și cade. Cât de abrupt mi-e povârnișul, cât de scump e ceasul care măsoară nefericirea? Cândva aveam împreună un destin care-a fugit speriat și s-a prăbușit, rupându-se, dezintegrându-se. Te văd trecând azi pe lângă mine, ești ca un fum de țigară dintr-o pipă într-un inefabil decor. Să mă trezești în noapte, să mă iubești. Așa am să sper că am să mai pot trăi vreodată, umplut de anii mei, de viața mea și gol de tine, iubita mea, ascult suspinul tău.

Ai plăsmuit în mine două lumi, cu zbulciumul ființei tale, posedându-le. Rece și profundă, nu mi-ai șoptit nimic, despre vreme, despre loc sau despre tine. Iar tăcerea cu care mă priveai vorbea despre un imens mister, un soi de parfum peren al clipei când te-am cunoscut. Erai o vuire care m-a atras în capcana ei. De-atâta strigare, pieptul meu era distrus, de parcă tu erai în inima mea, de mai demult, de o vecie. Te-am cuprins cu privirea și sufletul meu a desenat tablouri fermecate.

Și te-am iubit cu toată ființa mea din primul moment în care am zărit silueta ta impunătoare în fața mării. Valurile se întorceau spre larg, iar nisipul plajei se prindea cu apa, când tu pășeai adânc pe pământ. Spuma mării îmi spune și astăzi același poem al iubirii, al nebănuțului, îmi cântă în inimă durerea de a nu te fi înțeles mai mult, iar scoicile-mi zâmbesc un crud adevăr al neființei.

Ai ieșit din mare, blândă, senină, în același timp crudă, haină. Spini cădeau din părul tău, soarele-ți mângâia pletele galbene, paie de vară pe-ogorul sufletului nostru. M-am așternut alene pe aleea aspră și te-am privit. Mai mult de atât nu mi-aș fi dorit vreodată. Să te iubesc cu tot gândul meu fără ca tu să ajungi să mă cunoști vreo clipă. Te-ai desprins încet de mare, ai alergat spre zidul bătrân, corpul tău, chipul tău, atitudinea, toate mi se păreau desprinsе din povești. Acolo, ai luat flori albe și ți le-ai pus în păr. Comuniunea lor cu trupul tău era geneza, era tocmai enigmaticul început. Mă luai după tine, în bătaia vântului rece care-mi scutura anii, pășeai adânc în fața mea, în vântul care îți dădea viață. Spinii și florile, norii și zărilor se sfiau de tine. Cărarea pe care o urmași era goală, plină de-un cânt neîntrerupt, pe care îl auzeam adesea în nopțile de vară, care îi atrăsese pe alții înaintea mea. Magică erai, iubita mea, aș fi mers în creierii munților, pe fundul oceanelor, să te gădesc.

Te-am văzut intrând în casă, atât de nefirească, mică și ponosită. Curaj am avut când din numai doi pași am ajuns la fereastra ta. Am stat acolo zile întregi, te-am pândit luni și nu m-aș fi săturat. Ce chip aveai, cu câtă atenție te așezai la masa de lucru și citeai. Măinile tale lungi și delicate, curate de la sarea mării, așterneau rânduri pe hârtie. Păreai gânditoare, îmi păreai urgentă. Iar eu înțepeam să nu mă mai suport, aveai impresia că sunt un cabotin în lumea mea mizeră.

Într-o zi mi-am făcut timp să te admir îndelung și curaj să bat la ușa casei tale. Aveam flori proaspăt culese. În zadar am stat în fața pragului în timp ce seva din tulpinile verzi îmi uda palmele. Flăcări simțeam în obraji și inima îmi dădea semne că nu îi mai este îndeajuns mediastinul, că vrea să zboare din cușcă, să rupă lanțurile corpului acesta plin de emoții, cuprins de orbire. Plecaseși. Când aveam să te mai văd vreodată?

M-am rupt de tot ceea ce era al meu, am plecat de-acolo. Am vrut să cunosc lumea. Părintele meu m-a închis între patru pereți, mi-a dat libertatea, dar oare, libertatea nu e ea cea mai primejdioasă? Am vrut să plec să aflu ce este dincolo de munte, dincolo de mare. Am văzut oameni, creaturi fără de noimă, veșnic agitate. Am înțeles că ceea ce citeam noaptea în cărțile din odaia mea se întâmpla foarte de demult. În oraș oamenii sunt foarte departe de cer, n-am văzut vreunul să-l

privească. Marea nu se unește cu ei, doar apa le udă corpul. Atâtea energii îmi par că ar fi din alt tărâm, iar eu îmi port pasul alene pe străzile betonate de parcă n-ar mai fi lume, la fel de liberă ca ieri, azi mă prind în lanțuri, mă cred nebună, vor să mă omoare.

Polițiștii mi-au pus deja cătușele, sute de ziariști îmi taie calea cu camere de filmat, fac reportaje, apar la știri, am creat o adevărată isterie. Eu nu știu de ce din femeia mării am devenit astfel. Mi-e rușine de mine, oriunde mă uit mă caută cu privirea lor oameni goi la suflet, străini la gesturi. Nu-i identific, îmi lasă un gust amar ce persistă continuu în inima mea. Ce-am făcut de mă condamnă? Am furat cheia fericirii, am spart globul iubirii? Eu doar am mers himeric prin oraș. Doar atât am putut să fac într-un loc mutilat, eu, un element cu totul straniu pentru locul acesta, aștept să mi se dea un cuvânt, explicație pentru un strop de suferință.

M-au dat la ziar, alienat mintal. M-au dus la închisoare. Nu voiam să mă legitimez și apărut în decorul bizar din acele zile, m-au reciclat ca pe-un gunoi, după care, deșeu fiind, m-au aruncat.

Ieri m-am întâlnit cu ea. Silfidă și distantă s-a întors deodată. Ca un mugure în sufletul meu se născuse un fior de iubire pentru întreaga ei faptură. Nici când nu fusesem mai lucid pentru a înțelege și mai îndrăgostit pentru a mă pierde. Era pentru prima dată când îi vedeam fața făcută din oțel și învelită în piele. Buzele subțiri și mici, roșu aprins, nasul perfect dăltuit. Obrajii proeminenți, sprâncenele ascuțite pregăteau un imens contrast.

Ochii ei m-au zbuciumat. Irisul său, perfect rotund, era un amestec de trei culori misterioase, care se separau totodată la fel de interesant. Pe margine, maronii castană, în mijloc albastru lapislazuli, iar în centru, foarte aproape de pupilă, celadon. Orificiul era alungit, semn al infinitului, al zeiței desprinse din mare. Când m-a privit, pupila i s-a micșorat, iar nebunia cromatică din ochii ei mă molipsise. Simțeam contact, deși eram în depărtare. În secunda următoare din părul ei începură să cadă picuri de lacrimi colorate. Ochii ei se aprindeau tot mai tare, de parcă era o temperatură de mii de grade în corpul ei. Am continuat să-i observ raritatea. Părul era acum altfel, iar fața sa devenise comună.

Aș fi vrut să alerg spre ea, să o apuc, să o ating, să pricep ce era atât de special de-mi fermecase toată existența, timp în care auzisem un cânt înfiorător din pieptul ei care făcea să tremure și munți și văi și ape. Spui că lumina ochilor piere în negura nopții, în lunca stelelor. Iar eu mă aștern curând în calea negrăitului sfârșit, împietrit de-adâncul iubirii celei oarbe, tânăr fiind, rămân un nestatornic.

Am alergat atunci spre ea, i-am prins părul în mâini, am dat să o sărut, mi-am lipit obrazul de fața ei. M-a cutremurat. Am încercat în zadar să-i vorbesc. Nu puteam. M-am desprins din strânsoarea ei, palid la față, la fel de livid la trup. Rece și straniu mă simțeam. Am crezut că am să o pot întreba cine e, dacă mă iubește. Dar mi-am dat seama imediat că singurul înflăcărat de dragoste eram eu. Stăpână pe situație era ea, fără să-mi împărtășească măcar vreun gând, nimic. Am lăsat imaginația să creeze scenarii de care mi-era acum rușine. Legați-mi strâns ștreangul, locul acesta mă îngrozește.

Se apropia acum încet de mine. Îmi dădusem seama că sunt invincibil și împietrit. Privirea ei mă înlemnise, iubita mea. Nu mai simt nimic din ceea ce eram mai demult, înainte să te cunosc. Ce puteam să mai reprezint pentru umanitate? Mă doare sufletul, mi se usucă viața, atât de trist c-aștept să mi se întoarcă anii și clipele pe care le-am pierdut admirându-te, pândindu-te, iubindu-te. Nu mi-ai lăsat zăgaz nici pentru o vorbă. Aș fi putut să-ți spun cât de tare mi-ai plăcut, ce alean de dragoste mi-a înmugurit în cuibul gândului meu. Ai rămas același munte în zare, cu vârful semeț ce zgâria norii.

Acum sunt doar o stâncă. Ți-ai întors capul și-ai fugit. Păcat, te-aș fi putut iubi, aș fi plecat cu tine pe mare, zeița mea, iubita mea. Ți-aș fi promis orice, dar câte oare le-aș fi putut pricepe și face. Să nu te-ncrezi prea mult în oameni. Eu nu te cred nici chiar pe tine, ființă a trecutului. Am să rămân aici cu mine... știu că ai să mai vii pe-aici, Gorgona, necazul meu, nefericirea mea. Am să te-aștept neîntrerupt, iubirea mea.

# ***Te-am iubit, te iubesc, te voi iubi***

*Bianca Andreea Mancaș*

Iubirea este cel mai puternic sentiment care poate fi simțit de o persoană, indiferent de vârstă pe care o are. În momentul în care te îndrăgostești, nu mai ai control asupra corpului tău. Inima îți bate din ce în ce mai tare, pompând mai repede sângele prin vene, simți cum emoția pune stăpânire pe trupul tău, îți pierzi capacitatea de echilibru, picioarele tale transformându-se în două bețișoare gata să se rupă la prima bătaie a vântului ager. Te doare stomacul, simți cum micuțele omizi au devenit acum niște fluturi năzdrăvani, care se zbat fără pic de teamă, creând o dezordine de nedescris. Iubirea îți dă aripi, te ajută să îți păstrezi pe chip, eternul zâmbet de copil. În acele momente simți că ai totul, și astfel te gândești fără pic de remușcări la întreaga viață pe care o vei petrece alături de persoana iubită. Ești convins că nici măcar moartea nu va avea puterea să vă despartă. Dar până și cele mai frumoase povești de dragoste, au un sfârșit, unul mai dureros decât altul. Ajungi în cele din urmă singur și răvășit la fel ca mine, repetând fără sfârșit „*te-am iubit, te iubesc, te voi iubi*”. Ochii mei sunt secați de atâtea lacrimi, inima, zdrobită într-un infinit de microparticule, chipul îmbătrânit și plin de riduri adânci, construite odată cu trecerea timpului.

Nu voi uita niciodată momentul în care am întâlnit-o. Era atât de firavă, cu pielea măslinie, ochii mari, de culoare chihlimbarului, buze cărnoase, sângerii. Era perfectă din toate punctele de vedere. Nici dacă te chinuai, nu îi puteai găsi defect. Povestea noastră de dragoste, a început într-un mod cu totul special. Era o zi de vară. Lucram la magazinul familie mele, privind neîncetat ceasul cu pendulă. Timpul trecea greu. Priveam agale pe fereastră. Nimic neobișnuit, nimic special. Dintr-o dată, apare o siluetă nemaîntâlnită. Am rămas blocat. Parcă timpul s-a oprit în loc. Nu puteam să îmi mai dezlipesc ochii de la ea. Nu puteam găsi cuvântul potrivit care să o descrie. Aș fi vrut să ies după acesta și să îi află măcar numele. Mă apropii de ușă, dar deja era prea târziu. Aud însă un strigăt „Erika, așteaptă”. În urma ei, se afla un bărbat, înalt, cu părul blond ca spicele grâului, ochii verzi ca smaraldul, cu o ținută exemplară. Dar cu toate acestea, am continuat să o privesc. Acesta se apropie și îi dăruie fetei un buchet imens de bujori. Urmează o discuție aprinsă, după care fata se îndreaptă cu lacrimi în ochi, pe o stradă lăaturalnică. Nu îmi puteam imagina, cum ar putea cineva să supere acesta ființă divină. Mă îndrept înapoi în magazin, în mintea mea, răsunând încontinuu numele ei divin „Erika..”

A doua zi dimineață, m-am trezit mai repede ca niciodată, și am mers cu mare drag la magazin, sperând să o întâlnesc și astăzi. Stăteam lipit de fereastră prăfuită, așteptând să o revăd. Dar nu a mai venit. Au trecut zile, luni, mi-am pierdut speranța cu totul. Dar cu toate acestea, nu puteam să îmi scot din minte, chipul ei angelic. Am început să îmi întreb prietenii, sperând, ca măcar unul să o cunoască. Dar a fost în zadar.

Într-una din zile, pe când mă plimbam pe bulevard, o observ. Pe loc, inima a început să îmi bată mai tare. Cu cât mă apropiam mai mult, cu atât o vedeam mai frumoasă. Simplul fapt că am văzut-o, mi-a luminat ziua. Simțeam cum ușor, ușor picioarele mi se dezlipesc de pe sol, parcă zburam, mă simțeam în al nouălea cer. Priveam în gol, până când, totul mi se întunecase în fața ochilor. Leșinasem. O auzeam pe acesta, mi se părea un vis din care nu voiam să mă trezesc prea curând, sau poate niciodată. Deschid ușor ochii.

- Ești bine?, mă întreabă speriată acesta.

Nu îmi găseam cuvintele, nu știam ce să spun. Dacă ziceam ceva greșit? Într-un final, îmi fac curaj și îi răspund. Din păcate, nu mi-a ieșit așa cum îmi imaginam...m-am bâlbâit groaznic

- Da, vă mulțumesc că m-ați ajutat.
- Cu mare plăcere, numele meu este Erika.
- Eduard, încântat!

Acea micuță căzătură a mea, a reprezentat apogeul relației noastre. Și astfel a început totul, ne vedem din ce în ce mai des. Întâlnirile noastre erau cu totul unice. Niciodată nu mai dansasem în ploaie în mijlocul străzi, cum am făcut cu ea. Niciodată, nu am fost mai fericit. Speram ca totul să nu se termine niciodată. Credeam în ea, credeam în noi.

După o perioadă, relația a început să se răcească. Această distanțare, mă termina psihic, simțeam că nu pot să trăiesc fără ea. Aș fi făcut orice, doar să o am aproape. Într-o zi, am primit un bilețel de la acesta, în care și-a cerut scuze pentru comportamentul ei. Mi-a spus să ne întâlnim la locul nostru, și mi-a promis că îmi va povesti motivul răcirii dintre noi. Mi-a spus că este important și că nu mai poate aștepta nici măcar câteva zile. Pe loc m-am gândit că a intervenit iar bărbatul cu bujorii. Orgoliu, îmi spunea să uit de ea, să mă prefac că nimic nu s-a întâmplat. Dar cum aș putea să uit de ființa care reprezenta universul meu? Am mers și am așteptat-o... Nu a venit.. Nu m-am lăsat, am continuat să merg la poieniță în fiecare zi, la ora 17:00, luni de zile, dar ea nu a apărut niciodată. Cu siguranță, dorea să se despartă de mine. Dar probabil nu avea curajul să îmi spună asta, privindu-mă în ochi... Mă simțeam pustiit fără ea. I-am scris sute de scrisori, 365 mai exact, cate una în fiecare zi timp de un an. Dar ea nu mi-a răspuns la niciuna. Parcă dispăruse de pe acest pământ.

Timpul a trecut, am încercat să îmi continui viața. Mi-am terminat facultatea de medicină, am ajuns un cardiolog de excepție, Aveam totul, dar de fapt nu avem nimic. Nici un moment nu am putut să mă controlez, să nu mă mai gândesc la ea. Am mers mai departe în America, o perioadă, la o prietenă din copilărie, sperând să mă detașez de tot. Pot spune că am reușit cam 70%, dar restul de 30, era un gol pe care nu mi-l putea umple nimeni, în afară de ea. Eram atât de devastat, încât i-am mai scris o singură scrisoare...

După mult timp, m-am întors acasă. M-am dus la magazinul familiei ca să îmi ajut părinții. Se aude clopoțelul, intră o fată care îmi părea destul de cunoscută, dar totuși nu știam de unde să o iau. Vine la mine și se prezintă, era sora Erikăi. Pe moment, am simțit că îmi cade cerul în cap. Acesta îmi dă o scrisoare, iar apoi pleacă fără să mai spună ceva. Nu știam dacă vreau să o deschid, sau pur și simplu să o arunc la gunoi. Eram mult prea furios. De ce nu mi-a scris până acum? Nu cred că vreau să văd ce dorește să îmi adreseze. Dar cu toate acestea, curiozitatea era mult prea mare. Deschid plicul, scot scrisoarea, o citesc. Pe moment ochii mi se înăbușă de lacrimi. Nu știam ce să cred, nu știam ce să fac. Aceasta se comportase ciudat, deoarece suferea de o boală groaznică, cancer. Iar perioada petrecută cu mine, a fost ultima din viața ei. Nu a mai avut puterea să vină la locul nostru, deoarece Dumnezeu a decis că a venit momentul să o ia pe acesta, alături de el. Scrisoare, o terminase exact cu câteva ore, înainte de tragicul accident. Doctorul, îi mai dăduse câteva zile, în care trebuia să ne întâlnim și să îmi povestească tot. Dar destinul, a ales cu totul altceva. Eram mâhnit, nu puteam să înțeleg de ce nu mi-a zis, îi puteam fi alături. Probabil era stânjenită. Știa că viața mea fără ea nu are sens. Nu știam cum să reacționez, durerea îmi sfâșia sufletul, am izbucnit în plâns spunând neîncetat „*te-am iubit, te iubesc, te voi iubi mereu*”.

# ***Petele realității***

*Andra Mocanu*

*„Prăpăstiosul...  
Îți dă semnale de plumb  
Prin zborul de ciori.”  
24.12.1886*

Era trist în ajunul sărbătorilor. Își cânta nefericirea în înșirate rânduri. Fără rimă. N-avea nevoie, nu scria pentru impresie, scria pentru ... Și alegea o altă cultură pentru a-și plânge de milă. Fugea de origini cu aceeași nepotolită sete cu care încerc eu să mă apropiu de ele.

- Iar ai pus zăvorul. Vino odată și scoate lanțul ăsta de la ușă, Ademin! Te-am anunțat că vin.  
- Am uitat... Am uitat că vii, mătușă.  
- Sper că n-ai uitat și că-ți aduc de mâncare. N-ai băgat nimic în gură care să-ți strice foamea, da? Analizându-i privirea distantă, gesturile...

- Dar ce-i cu tine, băiete? Ce-i cu toată hârțogăraia asta pe masă? E nevoie de o mână de femeie aici. Unde-i Elisa?

- E în vizită acasă, mătușă. Se întoarce ea.

Încercând să-ți potolească curiozitatea, își aruncă mâinile peste „hârțoagele” mele. Prea obosit să mă pot opune, așa că doar m-am pregătit psihic...

- Nu, nu. Iar te preocupi de prostiile lui taică-tău? Învață pentru sesiune, băiete. Morții cu morții, vii cu vii. Când îți va intra-n cap?! Ți-ai luat medicamentele azi? Când se-ntoarce fata asta? Știi că nu-mi place să stai mult timp singur.

Încercam să mă detașez de vorbele ei. Știam că-mi va aminti iar de pastilele alea nenorocite care-mi controlează scăpările și depresiile, știam că-mi va aminti că nu pot sta singur la fel de bine cum știam că nu trebuie să afle că m-a părăsit tovarășa.

- Ademin, băiete, dar mucegaiul din baie? I-am zis Elisei să cumpere soluția aia. Tot eu trebuie să mă ocup? Știi că ai nevoie de aer curat. Baia aia e dezagustătoare.

- Da, mătușă, mă voi ocupa eu.

Mă voi ocupa eu, mă voi ocupa eu... Asta mi-a sunat în cap până când am intrat seara în cada plină, cu obișnuitul pahar de vin roșu în mână. Căci seara îmi permit să beau unul. Mă ajută să mă detașez de baia cu pete.

- Privește partea plină a paharului, Ademin. Nu e tot peretele acoperit de mucegai. Se mai distinge albul lui alocuri. Privind per ansamblu, ajunge să rămână fixat cu privire spre colțul tavanului din fața sa. Ciudată urmă. Parcă ar fi o valiză. Iar linia aceea subțire din urma-i pare a fi... E mâna Elisei. Imaginea cu încheietura mâinii ei... Îi cunosc prea bine încheieturile. Mâna ei... și cu valiza aproape prinsă-n ușa pe cale să se închidă-n urma ei încă o simt pe retină. Doamne... Momentul plecării ei l-am avut mereu aici, deasupra mea.

Îmbătat de mirosul vinului și aprins în căutarea altor forme-n mucegai, imaginea tatălui său îi revine-n amintire.

*„Arborii nopții,  
Bătaia aripilor...  
Vin după mine.”*

- A fost în iunie '86, anul în care s-a sinucis, sunt sigur că ăsta a fost ultimul scris. Pereții par a-i da iar semne. Fiziologia a două persoane ce se află față-n față și duc o dispută contradictorie par a da verdictul final. Da, a fost vina mamei pentru decizia tatei. Mama l-a omorât cu toate balivernele ei. Pastilele!

Gândul veni ca o străfulgerare și plecă la fel de iute. Pierdut, astfel, până târziu în aceeași cadă ca ieri, însă diferită, cu toate formele de pe perete vorbindu-i, nu se trezi dimineață. Ratează astfel cursurile... La fel cum le ratează și în zilele următoare.

- Acum trăiesc într-o garsonieră. Cu tine, tată. Cu el, căci portretul ce coboară ușor pe perețele din dreapta sa semăna cu cel al tatălui său. Astfel Adamin își mută toată activitatea diurnă, precum și pe cea nocturnă... în baie.

*„Târziu te retragi  
Mereu gândul meu nocturn  
Ce-ți dă semnale.”  
24.12.1985*

Tu ai iubit-o, tată. De ce scriai adesea în seara de Ajun? O nouă imagine cu, parcă, două mâini împreunate, aparținând unor două persoane diferite îi sare în ochi. Fiindc-aveai nevoie ca mama să te înțeleagă și să-ți fie alături. De sărbători te simțeai cel mai singur.

Se lăsă pe spate pentru a-și umezi și restul firelor de păr dinspre vârful capului când observă, fix în fața sa, pata unui instrument de scris.

- Sentința mi-era scrisă deasupra capului. Mi-e scris să-ți urmez destinul. De asta m-a părăsit Elisa, de asta nu ne înțelegeam și de asta nu voi putea fi fericit cu o oricare altă femeie.

Lucrul bun se întâmplă, astfel încât, rămas fără mâncare-n casă, fu silit să-și părăsească așa-zisa garsonieră. Pe stradă era cuprins tot de propriile-i gânduri.

*„Draga mea Vară,  
Îneacă-ți toată marea  
În sufletul meu.”*

Își ocupă mintea tot drumul până acasă încercând să descifreze asta și dură ceva. *Cine-i acea „Vară” a tatei?* Nu era total absorbit de propriile-i gânduri încât să nu observe că ordinea bucătăriei i-a fost deranjată de un bilet. „Văd că tu și fătucă ta nu reacționați nici împinși de la spate. V-am făcut eu curat.” Era scrisul mătușii. Gândul i-a zburat direct la mucegaiul din baie. Îngenunchind în fața ușii, spălă urmele de regret cu lacrimile-i. Însă i-au luminat conștiința. Acum știa. Știa că a lipsit de la cursuri, știa c-a greșit lăsând-o pe Elisa să plece, știa că nu-i copia fidelă a tatălui său și știa... Știa că toate sunt fiindcă nu și-a luat pastilele. Mătușa i-a făcut, neintenționat, un bine ștergându-i urma de nebunie și... sustrăgându-l din universul său paralel, acum putea conștientiza moartea.

*„Necunoscutul...  
Arzi și sperii și pleci încet  
Alte ținuturi.”*

- Cred că dreptatea e de partea mătușii. Poate...Poate că tata a omorât-o pe mama.



# Tablou de familie

Munteanu Maria

Londra, 1998

Mirosul de flori se simțea până departe, pe străzile Londrei, din grădina familiei Rose. Erau o mulțime de invitați la nunta celor doi viitori soți, atrași de frumusețea lor. Formaseră un cerc în jurul miresei și îi ofereau flori, felicitând-o.

Rochia albă, lungă, ce-i scotea în evidență puritatea sufletului și dantela ce se mula perfect pe burtica unde stătea cuminte micuța Anna, martoră fiind la nuntă părinților ei. Mama, Gabrielle, era plină de zâmbete și împărțea fericirea sa tuturor celor din jur. Iar tatăl, Ryan nu-și lua ochii de la viitoarea sa soție, îmbătat fiind de frumusețea ei. Matilda, cea mai bună prietenă a miresei le-a făcut cadou de nuntă o păpușă extrem de frumoasă și le-a spus că speră să semene cu fiica lor, numind o Anna, la fel ca pe viitoarea sa fină.

La finalul petrecerii, Gabrielle s-a urcat în mașină și se îndrepta spre casă când șoferul a pierdut controlul volanului și s-a izbit din plin într-un stâlp de pe marginea drumului. A ajuns de urgență la spital cu câteva zgârieturi și a născut fetița prematur. Medicii au spus că copilul s-a născut mort și nu se mai poate face nimic.

Când a venit de la spital, Anna era în pătuțul copilului, deși locul ei era pe dulăpior, lângă celelalte păpuși. Gabrielle s-a apropiat, iar contactul dintre ochii ei împăienjeniți de lacrimi și ochii mari și verzi ai păpușii a fost atât de puternic încât femeii i-a dispărut de pe chip orice urmă de tristețe. Păpușa stătea cu brațele întinse, ca un copil și a strigat „MA-MA”, exact în momentul în care Gabrielle dorea să plece din cameră. S-a întors brusc, crezând că totul este în mîntea ei, însă păpușa stătea sprijinită de marginea patuțului, cu brațele întinse. Buzele ei pecetluite s-au deschis în două silabe, și a strigat din nou „MA-MA”.

A luat-o în brațe și a coborât scările, unde soțul ei o aștepta. Avea un zâmbet larg pe față, care în contrast cu ochii roșii înconjurați de scursura neagră a rimelului o făcea să arate sinistru.

- Ce e cu tine? Ce s-a întâmplat? Trebuie să pregătim totul pentru înmormântare, iar tu râzi? Ce e atât de comic?, a întrebat Ryan uimit complet
- Ce înmormântare?
- A fetei noastre, Gabrielle.
- Anna?! O, Doamne, ce prostii tot spui?! Uite, Anna e perfect sănătoasă! Haide micuțo, du-te la tati! – și-i întinde cu mare grija păpușa.

Ryan credea la început că glumește, nu înțelegea nimic din ceea ce se petrecea în jurul său și nu înțelegea cum a reușit să treacă atât de ușor peste o asemenea pierdere. Era absent... Privea în jur și vedea zâmbetele soției sale. Totul era ca o ceață deasă... Devenea tot mai rece, distant, lipsea de acasă și încerca să găsească o soluție pentru ca femeia să-și revină.

.....

Într-o dimineață, a mers la un centru și a găsit acolo o fetiță de aproape un an, ce se juca cu o păpușă. Semăna leit cu cea primită la nuntă, același model. Atras fiind de chipul aceluși copil, s-a apropiat ușor, însă podeaua a scârțâit sub greutatea pașilor săi. Copila a întors ușor capul, iar lumina ochilor ei verzi și buclele blonde ce îi scoteau în evidență trăsăturile fine l-au lăsat fără cuvinte pe tatăl disperat. Simțea că ceva din interiorul lui corespunde cu acel copil. S-au privit așa minute în sir, până când cineva a dat peste el.

- Mă scuzați, domnul Rose?
- Da.
- Doamna director vă așteaptă în birou.
- Mulțumesc!

S-a depărtat ușor, însă ochii i-au rămas ațintiți asupra fetiței care a revenit între timp la jocul ei. Voia să afle mai multe despre acest copil, așa că, imediat ajuns în birou, a cerut mai multe detalii despre ea. Directoarea, a fost foarte încântată să-i spună tot ce avea nevoie:

- Numele sau este Anna, așa a vrut mama să o numească, chiar înainte să o nască. A fost adusă la noi în dimineața zilei de 25 decembrie. A fost cel mai frumos cadou de Crăciun. Avea o lună când am găzduit-o, născuta fiind în seara zilei de 25 noiembrie. A prezentat probleme la naștere și risc de deces, de aceea părinților li s-a spus că a murit... Nici până în ziua de astăzi nu știm cine sunt părinții ei... Bietul copil. Este o fetiță minunată, nu merită o asemenea soartă.

„În aceeași seară s-a născut și copilul meu. Seamănă perfect cu Gabrielle. Oare...?” doar asta era în mintea lui... Încercă să afle detalii:

- Doar numele mamei îl mai avem în baza de date, altceva nu știm... Gabrielle se numea, a rostit calm femeia.

În momentul acela, a ieșit din birou și s-a dus să-și îmbrățișeze fiica. A luat-o în brațe și a plecat imediat acasă. Era convins că soția lui își va reveni în momentul în care o va vedea. Însă așteptările i-au fost spulberate... Când a intrat în casă, în mijlocul camerei, Gabrielle zăcea fără suflare cu un tub de pastile gol, scăpat din mână, pe gresia rece. Nu a apucat decât să-i acopere ochii Annei și să sune la salvare, însă medicii nu au mai putut să o salveze. Deja era prea târziu, nimeni nu mai putea face nimic...

Înmormântarea a fost extrem de dureroasă, a lăsat în urma numai durere și un copil care va crește fără mamă. Ryan avea inima îndurerată. Fixase acolo, pe noptiera ei o poză în care zâmbea, iar o candela ce ardea neîncetat îi lumina chipul veșnic. Pe zi ce trecea, Anna creștea și începea să semene din ce în ce mai mult cu mama sa, iar asta îi alina suferința tatălui, spunând doar cuvinte frumoase despre ea, privind la poza de pe noptieră și simțind căldura candelii în suflet.

# Roșu intens

*Ioana Roxana Murariu*

O cameră mică, cu pereții albi, cu vopseaua cojită și cu tot felul de inscripții și povești despre sirene, cu un pat ale cărui scânduri erau impregnate cu miros de rășină, cu ferestrele mici ce aveau perdelele îngălbenite de trecerea timpului și cu o măsuță mică în mijlocul camerei, așa arăta locul în care se afla bătrânul marinar, Kim. Ducea o viață ca cea a unui monah la marginea plajei din Tunisia. Stătea și în aceasta seară ca și în celelalte seri, la malul mării și privea cum în zare focul arzător cuprinde totul, cum lacrimi de rubin ating suav valurile mării, străpungându-le până în adâncuri. Ofta, ofta din ce în ce mai des și își vorbea:

- Îi simt prezența peste tot în jurul meu și asta mă înfioară cumplit, mă sperie, mă macină și îmi dă o serie de gânduri care mă fac să îmi pierd echilibrul: cine, ce este moartea? Cine este cea care vrea să mă despartă de această lume de care m-am îndrăgostit când am deschis pentru prima dată ochii și am văzut chipul blând al mamei, lumea care m-a dezamăgit de atâtea ori, lumea care m-a învățat ce este iubirea, suferința, lumea care mă amăgește în fiecare zi cu povești frumoase despre sirene, cine este această regină a demonilor care vrea să mă transforme în nemuritor, oare mereu am vrut să o întâlnesc cu aceeași ardoare care este acum în sufletul meu, e ca și cum o simt în fiecare zi, în fiecare moment din viața mea cum mi se infiltrează în fiecare celulă a corpului și de fiecare dată se stinge o parte din mine, am impresia că nu voi mai găsi nici o ieșire până ea nu mi se va arăta. Mi-am trăit viața, am înțeles ce înseamnă să fii fericit, am înțeles ce este iubirea, ce este suferința. Și azi, la cele opt decenii ale existenței mele mi se umple sufletul cu o emoție copleșitoare când mă gândesc la frumoasa mea Ezel. Am cunoscut-o pe când mă aflam într-o expediție în Turcia. Tocmai ajunsesem pe o insulă și am plecat în explorare. Se auzeau sunetele grave ale unei tobe, se auzea mulțimea care aplauda. M-am apropiat cu pași mărunți spre direcția din care provenea zgomotul. Cu cât mă apropiam mai mult mă simțeam sodomizat de virusul necunoscutului. Oare cine sau ce i-a fermecat pe aceștia? Prin mulțime se zărea părul negru abanos al fetei, se simțea mirosul de migdale care îți sechestra nările și atenția, care sfida timpul și te purta cu mintea spre tărâmul visurilor, se zăreau bucăți din corpul ei. Apoi am privit-o, avea ochii precum două safire albastre, iar rujul roșu intens aplicat cu o precizie și acuratețe de desen tehnic.

O singură privire mi-a fost de ajuns ca să înțeleg că ea era otrăvitoare, că răutatea ei putea ucide, ucide vise, inimi, minți, ucide speranțe, sentimente. Ieșea din văgăuna ei, unduindu-și corpul sub sunetele ascuțite ale tobei, își urmărea prada, o prindea, apoi, dintr-o smucitură precisă o acapara. Se înfășura de gâtul acesteia și o sufoca încet, încet cu privirea ei dragăstoasă. Am simțit atunci că ea este otrava vie de care aveam nevoie, aceea otravă care nu este letală, ci pur și simplu va exista în mine atâta timp cât voi trăi, ea era antidotul sufletului meu, era otrava de intensitate mai puternică decât otrava mea, otrava propriului suflet. Am admirat-o ore în șir, apoi a venit furtuna și toată lumea a plecat. În următoarele zile am întâlnit-o la malul mării. M-am așezat lângă ea și am început să îi povestesc despre modul în care m-a fermecat. Ea mi-a zâmbit amical, apoi a plecat. Ne-am întâlnit apoi în următoarele zile pe malul mării, am luat cina împreună în fugă pentru a vedea apusul împreună. Într-o seară, când rămăsesem doar noi doi pe malul mării, în liniștea nopții am pecetluit tot ceea ce simțeam pentru ea cu un sărut lăsând licoarea dragostei să pătrundă dincolo de buzele iubitei, coborând în paradisul inimii și urcând pe treptele de lumină ale spiritului. A doua zi am aflat că trebuie să plec într-o nouă expediție. Aflarea acestei vești mi-a străpuns sufletul. Gândul că o să mă despart de ea mă macină, nu puteam suporta ideea că nu vor mai fi plimbările de seară, sărutările lungi, nu va mai fi ea, cea lângă care am ieșit din cel mai urât iad și simțeam că sunt cel mai fericit din lume, cea lângă care simțeam că trăiesc și nu doar exist, nu voi mai fi alături de sirena uscatului, de

cea de ale cărei vrăji nu am scăpat nici astăzi. Vestea că eu o sa plec, a tulburat-o. În ultima seară am stat îmbrățișați, nespunându-ne nimic unul celuilalt, însă am înțeles atunci că ea nu mă va putea ierta niciodată, că niciodată nu îmi va putea ierta absența. Noaptea a trecut mai repede ca niciodată, iar a doua zi, cu sufletul îndurerat am plecat în expediție în India.

Off, câtă amărăciune se află în sufletul meu...însă acolo într-un colț, fericirea încă își mai face simțită prezența. Sunt un om fericit, sau cel puțin îmi place să cred aceasta.. Încrederea în sine și faptul că totul se poate transforma în amintiri frumoase mi-au adus pace și bucurie și m-au făcut să realizez că fericirea depinde strict de gândirea mea. Dacă alegem să trăim chinuți de gânduri negre, temeri și frustrări nu vom ști să ne bucurăm de fericire. Autosugestia este foarte importantă. Dacă treci prin momente dificile sau ești într-un impas, nu uita să îți oferi ajutorul de care ai nevoie. Într-o zi cineva care m-a vizitat mi-a spus: „De ce citești numai cărți motivaționale? Tu nu ești bolnav.” Dacă încerci să-ți oferi de unul singur ajutor nu înseamnă că ești bolnav înseamnă că realizezi că tu însuși te poți ajuta.

Off.. așa se amăgesc oamenii triști, oamenii care suferă, oamenii care știu că mai au puțin de trăit, oamenii care știu că dezamăgirile își fac apariția în fiecare zi printre noi, apar atunci când totul e mai frumos, oamenii care au iubit, au suferit, oamenii care au murit de nenumărate ori și au renăscut, oamenii a căror suferință le-a distrus sufletul, le-a răpit bucuria unui nou început plin de speranțe, oameni care abia așteaptă să cunoască moartea, deoarece ea le este singura ușă de evadare spre un nou tărâm unde ei vor putea să înceapă să construiască încetul cu încetul o nouă viață, să pună baza unui nou destin pe care fiecare cărămidă construită îl va propulsa spre o nouă etapă glorioasă. Și cu dezamăgire în suflet, vă spun că și eu fac parte din acești oameni, aștept moartea, nu doar pentru a vedea lumea de dincolo și pentru a mă ușura de toată povara care îmi apasă pe umeri, de toate aceste greutateți ale vieții, de toate peripețiile, nedreptățile făcute de pe vremea când eram marină, aștept să plec de aici, de lumea aceasta care m-a scârbit atât de tare încât nici acest sentiment nu îl mai pot simți pentru ea, îmi aștept plecarea, mi-am cumpărat bilet fără cale de întoarcere, însă, vedeți, trenul acesta întârzie, mă lasă să mai suport în tăcere atâta durere... de ce nu vine? De ce nu știe că am nevoie de el? Dacă până atunci când va veni îmi va expira biletul și nu voi mai dori să plec?

Și așa stătea Kim în fiecare seară și își aștepta sfârșitul, sfârșit care părea că l-a uitat pe acesta.

# Cine ce

Pavelina Mutu

- Lasă-mă-n pace! Nu mă atinge! Am spus să iei mâ...
- Frate, dar, știi, ai tupeu. Te-am salvat; o secundă și acum ai fi plutit ... cine știe cât ar fi durat să fii găsită, în râpa asta nu coboară nimeni. *Încercam să te acopăr să nu îngheți, isterico!*
- Dă-mi încă o pătură. Îl privea cu ochi furioși încă. Te ... rog, mârâi necunoscuta printre dinții lucind în lumina unei mașini ce trecea cu viteză prin împrejurimi. Vântul spulbera și ultimele flori plâpânde din pomii din împrejurimi. Mirosul de apă rece, sălbatică, alături de cel amețitor de primăvară târzie, răscoptă, era răscolitor. Tânăra se întinse pe alea veche din jurul lacului neîngrijit, încerca să zărească cerul, iar, dar vântul era prea puternic, încurcându-i părul umed, petalele se lipeau de fața încrunțată.
- Nu-mi spune că te deranjează și petalele! Ești un fenomen, știi? Adică nu un fenomen... o răzvrătită. Cred că-ți place mai mult așa.

Își îndreptă privirea iscoditoare spre ființa de lângă ea, cu o grimasă cinică, întrebă, șuierând doar:

- Cum de ai atâtea pături cu tine? Ești pregătit mereu să salvezi sinucigași? Sinucigașe, pardon. În ce scop o faci? Dă altruismul afară din tine? Te plictisește viața ordinară? Cu fiecare întrebare, îi revenea vitalitatea, căldura în corpul vânăt și se întreba, nu-și amintea ce căuta aici. O va întreba, „de ce?”, mai devreme sau mai târziu. Sau cine e, de unde vine... chiar, cine era? Nu știa. Nu mai știa de mult timp. La un moment dat nici nu a mai contat. Trotuarul acesta incomod e încă destul de cald. Da, a fost arșiță astăzi, ca niciodată în aprilie. La fel i-a spus cineva că era și când s-a născut. Chiar s-a născut sau a fost creată în laborator? Iar revin fragmente din mine. Un drum, apă, mare, nisip, nisip peste tot. Nu scapi vreodată de nisip. Chiar și când arunci tot, îți mai rămâne prin cutele pielii. Nu răspunde. A plecat? Se ridică puțin; în penumbră vede că era încă acolo. Deci n-a plecat. Cum de nu întreabă? Să n-o facă. Oricum nu am ce răspunde.
- Mergi? Mai vrei să mai stai? Unde te las? Era deja în picioare și o invita să o ia cu el. Să o ia ... unde? Încercă să se ridice, cu greu, clătinându-se, șocul nu trecuse încă. Și dacă-aș rămâne aici? Să stau până dimineață, să văd răsăritul scâldându-se în lac, în petale de flori moarte, plimbate de vânt.
- Hai! Grăbește-te. Revii mâine. Nu știu dacă voi mai fi prin preajmă, dar dacă vrei, n-ai decât să încerci iar.

Își aranjă părul lung și negru cât să vadă pe unde mergea. Tuns neregulat, cu petale albe ca fulgi de mătase, era o apariție regizată parcă. Dar ea nu știa, nu vedea decât copacii fantomatici, lacul mort și o umbră care a tras-o cu putere de picior, când de pe micul pod, încercase să ... da, încercase. Cine ar salva de la o cădere pe careva trăgându-l de picior, de picior?! Avea haina lungă, putea trage de ea. De ce-mi stă mintea încă la ce-a fost? Poate o fi vrând și vreo recompensă – „știi, te-am salvat, merit și eu ceva...?” . Mergea șchiopătând, cu trei pături înfășurate haotic pe ea.

- Ăă... cred că te-am strâns destul de tare... se uită la picior cam ostentativ. Mă... scuzi...
- Dacă te holbezi, nu ajută. Înaintă mutând șuvițele care îi veneau încontinuu în ochi.
- Da, scuze. Și câți ani ai?
- Mai este mult? Ai mașina în apropiere?
- Mașină?! Râse cu poftă, oprindu-se din mers. Niște păsări adormite își luară zborul din apropiere, trezite de zgomotul subit. Se opri din răs și privi la păsări. Una era de un roșu aprins.
- Ce culoare! Ea încă-l privea. Ah, da. Bicicletă, cu bicicleta am ajuns aici. De fapt, cu ea mă antrenez prin împrejurimi.
- Ciclist?
- Programator. E un hobby stimulant. Zâmbi șters.
- Am înțeles. OK. Atunci mă poți lua până la vreun motel, popas, ceva? Dacă tot m-ai oprit...
- Cam greu, dar încerc. N-ai să mă întrebi de ce-am făcut-o?
- Vanitatea că ai salvat o tânără singură, de la înec? Ce mai contează?

Merg în continuare. Începea să obosească. Efectul tabletelor nu ținea la nesfârșit, deja îi tremurau picioarele. Poate nu observă totuși. Cum și-a lăsat bicicleta atât de departe? M-a urmărit? Da, m-a văzut de pe șosea, apoi a fugit și m-a prins de picior. Nu-și putea scoate din minte. Era ceva cu piciorul acesta... și l-a rupt. Când eram mică? Da, atunci și-l rup majoritatea oamenilor... probabil atunci.

În sfârșit. Bicicleta aștepta sprijinită de un copac noduros, plin de scrijelituri de amor, plecticoase și clișeice. Și ce mi se întâmplă acum e un clișeu. Total. Ce-o să fie? Mă salvează, apoi ne-namorăm? Sau e vreun fost disperat, care m-ar iubi încă? Neah, prea rece. Sau e un ucigaș sadic. Un bun samaritean care te îmbrobodește, salvându-te, apoi hârș!, îți alunecă capul pe asfalt, sau ești pe masa de disecții sau ce mai poate ieși dintr-o minte. Chicoti puțin gândindu-se. Îi ușura munca, cu mult. S-ar fi și distrat cu emoții de victimă, mici senzații față visele ei.

Merg cu viteză. Oare ce sper? De ce-am alergat atât, să salvez o nebună? Și ea chiar credea că va muri în lacul acela ponosit? N-are nici un metru. Acolo a murit... da, murea cineva când am fugit de-acasă. Tata.

Începuse să ningă. Fulgi dușmănoși, ceața se lăsa ușor, abia se mai întrezărea drumul.

- Ăă... aaauuziiii... hai să oprim. Serios. Oprește. Eu mă dau jos. Cu tine vorbesc! Trăgea de el, îl prinse de urechi, unghiile ei mici (de ce mi le-am tăiat?! Erau numai bune acum.) încercau să găsească un buton de oprire în ceafă, umerii bine conturați (tot timpul am crezut că IT-iștii sunt ori grași ori slabi, ăsta zici că-i sportiv!) reacționară scuturând-o puțin. Te rooog! Oprește! Am ajuns să-l implor! Nici nu m-aude...

- Aud, dar unde vrei să opresc, deșteapto?! În curbă? Ajungem imediat la un adăpost.

S-a mai liniștit. Oare ce-o fi cu ea? Nu, n-am s-o-ntreb. Mai multă bătaie de cap. Opri brusc lângă un fel de parcare, cu un acoperiș antic, bănci din lemn, o cișmea în piatră. Auzi! Mi-am plătit datoria. Privea spre cerul ce părea să cadă sumbru peste ei. Gluga jachetei alunecă și părul îi fu acoperit rapid de fragmente mutilate de ploaie înghețată. Continua să privească spre cer, cu mâna pe frunte. Aici nu mai sunt copaci înfloriți, ninge.

E în regulă să rămânem aici, mai bine mergem pe jos. Deja îngheț. Vreo 3 km. până la nea Iancu, acum e 9, ajungem în juma' de oră, cu noroc, întregi. Pare obosită. Și nu zice nimic. Stai, mai are doar o pătură?!

- Unde-s celelalte?

- Două-s pe mine. Una pe tine. A! Asta-i pentru mine. Se urcă în mașina ce tocmai oprise. Era o femeie în halat la volan. Până la urmă aparatele astea nu dau greș, și se uită la brățara din metal. Mulțumesc. Ridică geamul și întoarse capul, mai avea încă petale prin păr. N-am mai văzut-o niciodată.

- Veniți la masă. Hai, până nu se răcește. Vocea dinspre ușă se apropie. Iar scrii? Știi care-s regulile. Ia, dă să văd!

Infiriera slăbănoagă nu mai așteaptă și-i smulse foile. Le citi rapid, strângându-și din când în când linia buzelor. Era încă concentrată deși ochii nu i se mai mișcau.

- Nu e finalizat... mai am de lucrat.

- Nebunii n-au voie să scrie. Se-ntoarse pe călcâie și uniforma alb-spălăcită foșni în urma ei.

- Doamnă, foile mele...

- Astea rămân la mine. Rânji închizând ușa. Sper s-o termine, măcar pe asta că m-am săturat de povești fără final!

- Da, de parcă mi-aș lăsa la vederea oricui munca nopții. Scoase un teanc gros de hârtii, pline de desene pe margine, tăieturi, cu colțuri rupte. Aranjă niște foi și adăugă altele după ce le mai verifică încă o dată. Nu știi tu ce au voie nebunii. Nebunii au voie orice. Asta e definiția nebuniei, a mea.

# Sâmburele de avocado

Andrada-Georgiana Nacu

Privea de ceva timp paharul în care scufundase pe jumătate sâmburele de avocado. Smulgându-și absent câte un fir de păr din barba neîngrijită, se întreba dacă nu cumva pusese sămânța invers. *Avea să crească?*

Nu auzi ușa deschizându-se.

- Tot acolo ești? Ce o să iasă dacă faci asta?

Nu se mișcă. O auzise de atâtea ori încât vocea ei devenise doar un altfel de țevă îmbâcsită care picura zi și noapte.

*Ce știa ea despre viață?* Noaptea trecută avusese un vis. Ciudat ar fi fost puțin spus. Ud până la piele, desculț pe strada pustie, având un sentiment deranjant că nu este singur. Îi era tare teamă, dar nu putea să alerge, așa era visul, nu avea voie să alerge. Trebuia să urmeze regulile jocului, și asta era una dintre ele. “Nu alerga!” Dar groaza îl sugruma, își simțea picioarele reci având parcă conștiință proprie, îndemnându-l să o ia la sănătoasa că nu e de glumă.

Vedea lumini la ferestrele blocurilor, vedea clar oameni uitându-se la el, parcă spectatori la premiera unui film de groază. Doar că nu era un film, ori dacă era, el nu-și aducea aminte să fi cerut un rol. Căci își dădea seama prea bine cine e actorul și...

*Pleosc!* simții pe ceafa grasă lovitura care îi dădu senzația a mii de ace străpungându-i pielea.

- Du-te și ia-mi pâine!

Înghițindu-și ura dar oarecum recunoscător că i-a întrerupt reveria sinistră, oftă făcând efortul de a se ridica.

- Dă-mi bani.

- Să-ți dau, ai? Tu n-ai?! Aaa, domnu' n-are bani, că în loc să-și caute de lucru, se holbează la pereți toată ziua.

*Ce știe ea despre viață?* se întrebă el din nou, ieșind pe scara întunecată a blocului. Aerul rece de afară îl făcu să se chircească și mai mult în haina de acum prea mică pentru dimensiunile sale. Primul strop de ploaie care i se prelinse pe chelie îi redeșteptă amintirea coșmarului de astă noapte. Își aduse aminte că încercase din răpuzeri să se trezească, urla în somn și-i părea că aude tot blocul, dar că nimeni – *de ce oare?* – nu voia să intervină, să-l salveze. Ce îl urmărea? Ce îl vâna astă noapte? Parcă propria-i minte suferise de una singură un atac de amnezie protejându-se de teroarea nocturnă.

Bulbucându-și ochii în stânga și în dreapta, iuți pasul spre chioșcul de după colț, părându-i-se că atmosfera de noiembrie semănă prea mult cu cea din vis. Nu, în noaptea asta nu va dormi, va încerca să-și amintească coșmarul. Trebuia să înțeleagă, simțea că doar amintindu-și avea să uite și astfel să scape de ... Da, asta era, GURA EI îl urmărea în vis, hulpavă, cu rujul scurs printre ridurile ce-i înconjurau cavitatea ca o pânză de păianjen. Râdea de-i vedea și amigdalele, iar între dinții cariați mesteca salivând sâmburele lui de avocado! N-

a avut nici măcar o zi frumoasă alături de ea! Că e de familie bună, gospodină, cochetă, amuzantă. *Ha, ha ha, auzi, amuzantă, poate doar în măsura în care îi determină pe alții să râdă de ea!* rânji el în întuneric, mândru de gluma pe care știa, de altfel, că n-ar fi spus-o cu glas tare.

Zdrobind în buzunarul pardesiului pachetul de țigări, își dori cu o pasiune de mult apusă să aibă în mâini chiar gâtul ei. Măcar un pic, s-o sperie un pic, să îi arate cine e șeful, să o facă să înțeleagă că i-a luat orice urmă de demnitate și bărbăție. Să-i închidă gura odată pentru totdeauna, să tacă, să tacă, *SĂ TACĂ!!!*

Ura colcăia acum prin venele lui precum gândacii prin cămara goală. Închise ochii pentru o secundă cu mâna pe clanță. Trebuia să se calmeze. Trebuia să-și vină în fire. Trebuia să facă un plan, să facă ceva să iasă din starea asta. Din căsnicia asta. Din viața asta.

- Gata, ai reușit? Ți-a luat ceva, nu glumă, să dai colțu' după niște pâine! Unde ai stat? Iar ai visat cu ochii deschiși? La ce, băiețică? îl întâmpină vocea ei, revărsându-se ca o furtună din sufragerie.

Doar sunetul vocii ei făcu ca gândacii să dispară de parcă nici n-ar fi fost. Intră în camera lui și ... *Nu, NU!*, urlă în sinea lui. Pe podeaua goală, zăcea zdrobit sâmburele lui de avocado. Sâmburele lui! Mort sub greutatea elefantină a soției, mort definitiv sub greutatea urii și nepăsării. Fusese prima oară când el încercase să dea viață! Să dea și el viață cuiva, să facă să pulseze ceva verde în grota asta cenușie în care-și pierduse anii. *Ce știa ea despre viață?* Când își pierduse serviciul, își pierduse și ultima fărâmbă de stimă de sine, închizându-se între pereții scorojiți, rupând toate legăturile cu exteriorul. Dar timpul scurs de atunci îi vindecase rănila mândriei, și într-o zi a simțit dorința puternică, carnală aproape, de a înfăptui și el ceva. De a îngriji. De a iubi. De a se lăsa iubit. Chiar și de către o plantă. Măcar de către o plantă! *Teribilă premoniție a morții!* își spusese înghițindu-și lacrimile. Și acum, dorința lui de frumos, de proaspăt, zăcea inertă pe vecie, ucisă de răutatea gratuită a soției lui.

Ieșise din apartament lăsându-și haina în cui cu bună știință, căci era sigur că nu va trece multă vreme până va fi găsit. Ei nu-i adresase nici o vorbă, o lăsase să mustească în continuare în fața televizorului, să-și privească telenovelele. Atât doar că de data asta ochii ei goi erau cu desăvârșire goi, căci gâtul frânt nu permitea ca viața să-i mai circule prin vene.



# Luptă

Bogdan Negrei

Nu cred în teama de necunoscut – nu pentru că mă forțez să nu o fac, pur și simplu știu că nu există. Dacă într-adevăr, teama de necunoscut ar fi ceva concret, viabil, bebelușii ar cunoaște numai frica. Însă ei nu se tem de nimic, cad pe scări și întind mâna înspre cea mai apropiată flacăra pentru că nu le este teamă. Doar atunci când credem că știm în ce constă necunoscutul, începem să îi dăm o formă și să ne temem de el. *Nu ne este frică de ceea ce știm, ne este frică de ceea ce credem că știm.*

Acesta este motivul plecării mele, credeam că știu atât de multe încât m-am găsit îngropată în negrul fricii și am dispărut.

I-am lăsat Cassandreii un mesaj vocal, spunându-i să nu se îngrijoreze și să aibă grijă de pisică cât sunt plecată, lăsând informații detaliate despre dieta la care este acum din pricina bătrâneții, m-am scuzat pentru plecarea subită și am încheiat printr-o promisiune și anume că o voi telefona în scurt timp și m-am cufundat din nou în scaunul cenușiu și exagerat de mare, proaspăt rezervat. De mai bine de o oră vagonul era aproape gol – singurul meu coleg de drum fiind un domn aflat cel mai probabil la vârsta a treia, lipit cu capul de geam, chiar în primul rând de scaune, cu un sforăit ce răsuna până în capătul vagonului, acolo unde îmi făceam eu veacul. Și el sforăia, știam că nimic nu îl mai putea trezi atunci când începea să sforăie.

Trenul se oprise într-o stație neluminată, nu puteam desluși mai mult decât o gară mică, cu o clădire alcătuită într-un mod excesiv din cărămidă roșie și două geamuri fumurii, care băteau înspre un burgund mat. Trenul se puse din nou în mișcare și nu avusesem șansa să văd exact nuanța peronului, însă indubitabil era un dervit de roșu. Ușa vagonului se deschise cu un scârțâit specific și o doamnă care semăna izbitor de bine cu mine a pășit hotărât înăuntru. Fața îi era acoperită cu o pereche de ochelari de soare, de un negru intens care se asorta perfect cu paltonul ei lung până aproape de pământ, de aceeași nuanță. Scanând cu privirea vagonul, se opri la scaunul de lângă mine. Păstrându-și puterea pasului, s-a îndreptat către scaun și s-a așezat jos încrezătoare.

- Nu mai fugi, mi-a spus, privirea fiindu-i fixată drept în față, neschițând vreun gest.

Nu am răspuns.

- Nu mai fugi, a repetat, dacă acum îți este frică, evitând problema frica nu se va diminua, dimpotrivă, ea va crește, te va consuma...
- Nu înțelegi!

Țipătul meu îl trezise pe domnul prins în lumea viselor. Se ridicase, își ridică servieta maronie și măcinată de timp și plecase în vagonul de alături.

- Înțeleg. Înțeleg că te uiți la tine prin ochii lui, înțeleg că te-ai obiectivizat, dezumanizat chiar, fizic, psihologic, verbal, sub controlul în care te-a forțat să te modelezi.

Înțeleg că îți este frică de tot ceea ce crezi că știi, frică de cum te pot vedea restul, frică de cum nu te pot vedea restul. Înțeleg cum te-ai uitat pe tine în teroare.

Știa. Știa că nu mai funcționez cum ar trebui, normal. Înțelegea că m-a rupt în bucăți și că în ciuda așteptărilor mele nu le-a lipit înapoi. Am dat să îi răspund:

– Mi-a spus că iubește ploaia, dar mereu își purta umbrela cu el. Mi-a spus că iubește soarele, însă în fiecare duminică însorită de vară când ne plimbam, căuta umbra. Mi-a spus că iubește vântul, însă când copacii își scuturau florile nu ieșea din casă. Mi-a spus că mă iubește...

Amândouă am tăcut o bună bucată de vreme.

– Lumea va crede că sunt un clișeu, am rupt tăcerea. Noi nu primim titlul de eroi, noi suntem victima, ei răufăcătorii. Toată lumea știe de Lupul cel Rău, de Omul Negru, însă puțini știu despre cei ce au suferit din cauza lor. Voi fi pentru totdeauna doar femeia de 40 și ceva de ani care abia după 15 ani de căsnicie a *realizat subit* că este într-o relație abuzivă. Însă nu e așa, știi asta, însă încerci să fii tu binele mai mare, încerci să găsești poezia dintre voi, te gândești că nu a fost așa de la început, dar a fost – semnele au fost acolo, ploaia, soarele, vântul, te gândești că e vina ta, te gândești... până când nu o mai faci și ești captiv în închisoarea propriei minți.

Lacrimi îi alunecau pe obraji înroșiți de plâns. Și-a dus mâinile în păr, dându-și-l pe după urechi după care și-a dat ochelarii jos. Galaxia din jurul ochilor ei îmi era mai mult decât familiară, era a mea. Combinațiile demonice de burgund, verde mlăștinos și mineral erau ale mele.

– Nu vei fi clișeul, nu vei fi victima nimănui. Vei fi eroul tău. Luptă. Luptă pentru cei ce nu pot lupta, luptă pentru cei ce fug, lupta pentru cei ce intră în această groaznică lume, luptă pentru tine! E timpul să lupți pentru că acum înțelegi!

Ea îmi era oglindă.

M-am trezit brusc, speriată, simțind transpirația alunecând fanatic pe corpul meu. Sforăia – ceea ce însemna că nimic nu îl putea trezi fără puțin efort. Ușurată, mi-am luat ochelarii negru cabalin de pe noptieră și paltonul de aceeași nuanță, lung până aproape de pământ, peste pijamale, mi-am înșfăcat telefonul mobil și am fugit din casă fără să închid ușa în urma mea. Cassandra stă la 10 minute distanță, m-am îndreptat înspre ea. Mi-am adus aminte de telefon și am telefonat din mers:

- Bună ziua, ați sunat la 112, care este urgența dumneavoastră?
- Am nevoie de ajutor, am răspuns simțind cum pacea și adrenalina se împletesc în mine.

# *Un nou început*

*Gianina Ocneanu*

Ziua de 21 aprilie o găsește pe Daria în fiecare an la cimitir, la mormântul părinților ei. Și anul aceasta, la fel, se afla în fața crucii bătută de vânt și ploii, pe care abia se mai vedeau numele decedaților. Cu lacrimi în ochi aprinde o lumânare. Măinile fine îi tremură, multe emoții și amintiri neplăcute o cuprind. Își amintea clar, deși avea doar zece ani când s-a întâmplat totul, cum cu cinci ani în urmă și-a pierdut părinții într-un cumplit accident de mașină, în care aceștia au murit pe loc. O fată cu un chip angelic ca al ei, ai zice că nu merită să plângă. În timp ce plângea își mușca din când în când buza cărnosă de jos și își mai ștergea ochii și obraji de lacrimi. Fata cu ochi de chihlimbar se ridică de lângă mormânt, își făcu cruce și plecă. Cu un mers foarte încet și legănat ieși din cimitir și se duse acasă, unde o aștepta bunica ei, ca de fiecare dată. După moartea părinților, Daria a rămas cu bunica ei de pe mamă, fiindcă doar pe ea o mai avea. Ajunsă acasă își strânse în brațe bătrâna și îi spuse că o iubește și încep amândouă să plângă. O iubea foarte mult pe bunica ei. Dânsa a fost cea care a învățat-o tot ce știe, să spele, să calce, să fie o bună gospodină și i-a oferit din puținul ei o viață lipsită de griji timp de cinci ani. Însă amândouă știau că, zilele petrecute împreună sunt numărate și că bunica va trece și ea la cele sfinte din cauza bolii. Suferea de metastază pleurală sau cancer la plămâni. Se vedea că pe zi ce trece își pierdea puterile, slăbind foarte mult și îmbolnăvind-se din ce în ce mai tare, își aștepta în liniște finalul. Mai mult prin spitale decât acasă, Daria i-a fost alături în tot acest timp. A îngrijit-o, ajutată și de mătușa ei, Victoria, din când în când.

După câteva luni de zile, fetița a aflat vestea tristă că și-a pierdut și bunica, ultima persoană pe care o avea aproape de inima ei, și atunci pământul parcă s-a cutremurat. Ea a început să urle, să plângă în hohote și își spunea singură că nu mai are pentru ce să trăiască și că nu mai are pe nimeni. Simțea că a pierdut totul. Au urmat multe zile cumplite pentru Daria care era de neclintit. După înmormântare, cu greu s-a despărțit de cimitir, unde plângea când la mormântul bunicii când la cel al părinților. Mătușa ei a adoptat-o, mai ales că ea era o femeie singură și nu avea nici bărbat și nici copii. Aceasta a făcut tot posibilul ca Daria să aibă o adolescență și o tinerețe liniștită. Ba chiar avea două servicii, pentru a câștiga destui bani să îi ofere acesteia tot ce își dorea și să nu îi lipsească nimic. Fetei nu i-a fost ușor, cu greu s-a acomodat cu gândul că nu o va mai vedea pe bunica ei. Mutarea la alt liceu și în alt oraș nu a fost tocmai una prielnică pentru ea. De la necazurile pe care le trăise și toate supărările pe care le-a simțit, până la pierderea încrederii în forțele proprii nu a mai fost mult. Tânăra de șaisprezece ani a cunoscut un bărbat de douăzeci și unu de ani, care a devenit în scurt timp prima ei dragoste, dar o dragoste distructivă, nu una constructivă. Acest bărbat, Iulian, a făcut-o să se îndrăgostească de el, însă nu a știut să aibă grijă de ea. A băgat-o în grupul său de prieteni, care mai de care cu diferite vicii ca băutura sau drogurile.

Îndrăgostită nebunește de acest bărbat încerca să îi facă pe plac în orice îi cerea acesta. Fura bani de la mătușa ei ca să îi dea lui. În scurt timp aceasta a căzut și ea în patima alcoolului și împreună cu ceilalți prieteni ai lui Iulian formară o gașcă cu care își pierdea zilele și nopțile, bătându-și joc de ea și de sănătatea sa. Mătușa, ocupată foarte mult cu munca și să facă bani, nu a sesizat ce se întâmpla cu Daria și avea mare încredere când aceasta îi

spunea că își petrece nopțile împreună cu colegile ei la ele acasă. Daria își petrecea mult timp alături de iubitul său și prietenii lui, aproape că nu mai mergea deloc la școală. Credea că băutura o va ajuta să uite de durerea pierderii tuturor persoanelor dragi.

Într-o zi mătușa primi un telefon de la diriginta Dariei care s-a plâns că aceasta are sute de absențe și că este în stare de corigență la trei obiecte. Auzind toate acestea și îngrozită fiind, mătușa decide să o urmărească pe Daria într-o dimineață când aceasta se ducea spre școală. Porni cu mașina și o urmări până ce ajunse la un bloc unde se afla chiar apartamentul lui Iulian. Urcă la scurt timp după Daria și bătu la ușă. Când i se deschise, aceasta se sperie, văzându-și nepoata în ce stare era. A țipat cu putere și i-a spus băiatului să nu o mai caute și a luat-o pe adolescentă acasă. După multe discuții în contradictoriu, Daria a fost pedepsită să nu mai iasă din casă decât la școală până la vacanța de vară, adică timp de trei luni și i s-a confiscat telefonul mobil. După ce a văzut-o pe mătușa sa cât a fost de afectată și cât de mult a suferit, aceasta și-a dat seama de greșeala pe care o făcuse și că o luase pe un drum greșit. S-a gândit mult la părinții ei, și la bunica ei, că nu ar fi prea mândra de ea, în situația asta, așa că și-a cerut iertare și a hotărât să o termine definitiv cu indivizii aceia și mai ales cu Iulian, dar Iulian nu era de aceeași părere. A căutat-o timp de câteva săptămâni la școală, însă Daria nu a vrut să vorbească cu el. Îi făcuse prea mult rău. Iulian și-a dat seama și el cât de mult a afectat-o pe iubita lui și în același timp și-a dat seama că o iubea pe Daria și că ar vrea să repare tot ce a fost greșit până atunci așa că își luă inima în dinți se duse acasă la mătușa Victoria și îi explică tot ce avea pe suflet. Aceasta, psiholog de meserie, îi înțelese durerea și aprecie eforturile lui, dar știa că nu e de-ajuns.

A plecat din nou, dezamăgit, cu gândul la Daria, începu să regrete amărât totul și să îi simtă lipsa fetei. S-a hotărât să își părăsească anturajul prost, ba chiar se angajă ca ospătar într-un local, în care într-o zi toridă de vară, pe acea terasă își făcu apariția, chiar Daria, o tânără de aproape 19 ani, înaltă, îmbrăcată stilat, cu o rochie albă de mătase. Iulian merse să îi ia comanda și atunci, regăsindu-se după aproape un an de zile au început să stea de vorbă, povestindu-și trecutul. El îi mărturisi că în tot acest timp s-a gândit la ea doar că i-a fost frică să nu îi mai facă rău, a vrut să scape mai întâi de anturaj și de vicii și apoi să o aducă înapoi fiindcă pe ea o iubea cu adevărat. Daria i-a mărturisit același lucru, că deși avea să piardă un an de liceu din cauza lui și deși a pățit atâtea cu mătușa ei, ea l-a iubit și încă îl iubește fiindcă a fost singurul om care a reușit să îi umple golul lăsat în urmă de apropiatăii ei și de asemenea că din toamnă se va duce la facultate. După câteva zile minunate petrecute împreună au ajuns la concluzia, că oricine merită o a doua șansă, inclusiv ei și relația lor. După ce au vorbit și cu mătușa și au avut acordul ei, aceștia au început din nou o relație care, de data aceasta a fost constructivă pentru amândoi. Daria mergea la facultate, zi de zi, la cursuri, iar el câștiga destul de bine ca ospătar în localul acela foarte mare, și se iubeau parcă mai mult pe zi ce trece. În inima ei, se simțea împăcată, deși cu câțiva ani în urma, se simțea pierdută într-o lume atât de mare, acum simte că și-a găsit jumătatea și persoana care să îi alunge singurătatea. El, de asemenea trăia sa o facă fericită. Și au fost fericiți, împreună, căci erau făcuți unul pentru altul.

# Memorii

*Cristiana Pantazi*

De ce ești tristă, copilă?...

Au trecut trei ani de atunci. Au trecut trei ani și nu am rostit un cuvânt. Mi-e groază de ce aș putea spune. Nu vreau să murdăresc niciun suflet cu smoala care l-a învăluit pe al meu. Mai ales unul fără de pată. Nu aș vrea să citești asta... ți-am oferit viața și aș da-o pe a mea în schimbul fericirii tale, dar dacă prin memoriile mele îți vei recăpăta speranța, atunci mă întorc în iad.

24 aprilie 1948. Săptămâna Mare a Sfințelor Paști sau Săptămâna Patimilor, cum s-ar spune. Ții minte? Îți împlenteam părul castaniu și îți ascultam povestioarele copilăroase când securiștii au dat năvală în căsuța noastră modestă, au spart totul în cale, te-au smuls fără pic de milă din brațele mele și m-au silit să privesc neputincioasă cum rămâi în grija nimănui, plângând în colțul odăii, în timp ce se îndepărtau, târându-mă după ei.

Am așteptat să se sfârșească această săptămână a patimilor și să te revăd, dar noțiunea timpului este spulberată într-un loc atât de profan, iar săptămânile durează câte 15 ani. Și am pățimit zilnic, apoi am așteptat să mă sting, să înviez, cu moartea pre moarte să calc, dar nu era nimic sfânt în acel loc, draga mea. Până și credința ne-a fost confiscată.

Am fost închisă pentru că mi-am exprimat părerea. Mă considerau o minte luminată, așa că trebuiau să o întunece cumva. Nu puteau risca să fie scoase la iveală toate putreziciunile regimului de către cei de teapa mea. Așa că ce au făcut, scumpo, torționarii din beciurile comuniste când au realizat că tortura fizică nu dă roade? Au împletit-o cu cea psihică. Ne-au ars sufletele, le-au sfărmat și ne-au oferit cenușa, ne povesteau cu zâmbete diavolești cum ne sunt maltratate familiile. Am ascultat timp de 6 ani, zilnic, câte o poveste despre cum ai fost torturată, batjocorită, ucisă, despre cum ți-ai luat viața, despre cum ai luat și alte vieți împreună cu a ta, până când am realizat că niciun scenariu nu semăna cu precedentul. Atunci a fost momentul critic în care le-am răs în față acelor demoni și am ales să trăiesc: m-am agățat de gândul că și tu ești în viață.

Nouă ani de acum înainte am fost doar o carcasă adăpostind o scânteie de speranță. Fiecare felie de pâine oricât de uscată sau mucegăită pe care o primeam, mă ducea cu gândul la tine: mă gândeam că ești sănătoasă și că ai pe masă mai mult decât o simplă bucată întărită de pâine. Îmi aduceam aminte perfect de fiecare gest ce te caracteriza, până și de felul în care mă urmăreai jucânduș cu privirea, căutându-mi un moment de neatenție pentru a muta mâncarea dintr-o farfurie în alta. Mă refugiam în amintirile legate de tine ca într-o sferă de confort în care durerea nu ajungea, violența, bătăile nu își aveau locul, urletele sfâșietoare nu se mai auzeau și strigătele pline de ură nu puteau pătrunde, oricât de mult ar fi încercat. Și crede-mă că au încercat în repetate rânduri și din ce în ce mai brutal. Vedeam în ochii acelor barbari că nu e bine să păstrez speranța vie, că ar fi trebuit să clachez odată cu ultimul deținut de rangul meu. I-au înnebunit pe toți cei luminați, i-au făcut să își dorească moartea și, în cele din urmă, să o capete. Știam că îi scoate din minți faptul că doar eu am mai rămas și observam cum îmi puneau la îndemână lucruri prielnice pentru un suicid. Probabil te întrebi de ce – de ce nu m-au omorât dacă asta își doreau. Cu plăcerea lor bolnavă cum rămâne? Unde mai era farmecul? Oricum aveam să mor, gândeau ei, dar voiau să îmi pierd mințile și rațiunea mai întâi.

Așa că au avut răbdare. Bătăile erau dublate, mâncarea înjumătățită, poveștile legate de tine musteau de detalii macabre, cu recuzită, personaje și replici tot mai variate, dar cu același

deznodământ. Eram închisă în carceră și condiționată de lumina zilei constant, deși nu cauzam probleme.

În toți acei ani, o singură persoană a fost interesată de povestea mea. Mi-a spus că a auzit cum gardienii vorbeau de încăpățânarea mea și scorneau fel de fel de metode prin care să mă facă să înnnebunesc. Deși aveam celulele apropiate, nu am văzut niciodată chipul acelei voci îmbibate de durere. A fost desfigurată după trei zile de închisoare și a murit înecată cu propriul sânge în iarna cu numărul 13.

- De ce nu le oferi ce îți doresc? Știi că îi scoți din sărite zâmbindu-le, mai ales atunci când ei își dau silința să scoțoască imagini cât mai sumbre legate de moartea copilei tale. Îmi vine mai greu să te privesc cum suferi decât să suport torturile lor pe propria-mi piele. Nu îi pedepsești în niciun fel dacă îi tratezi ca și cum nu ar fi, îi provoci să te rănească mai mult decât își programaseră să o facă...

Nu i-am răspuns. Îmi vorbea zilnic, deși știa că nu îi voi răspunde. De-abia cu câteva zile înainte ca ea să se stingă din viață am intrat în contact. Știam că e bolnavă de pneumonie, așa că i-am oferit porția mea de mâncare, sperând că îi va fi de folos, i-am promis că ne vom revedea și am sfătuit-o să fie atentă, să doarmă pe o parte. Nu m-a ascultat...

După moartea ei, mi-a fost tot mai greu să suport tăcerea. Nu auzeam nimic în afară de urlete, dar mă obișnuisem cu ele, erau un simplu fundal sonor. Fără să realizez, vorbele ei mă ajutau în calvarul pe care îl trăiam zilnic. Mă gândesc dacă ascultarea mea îi oferise și ei alinare...

Bineînțeles, faptul că i-am oferit Mariei porția mea de mâncare, a fost imediat pedepsit. Am fost dusă în carceră, iar securiștii au refuzat să îmi dea hrană și apă timp de câteva zile, pe motiv că o duceam prea bine dacă preferam să-mi cedez porția de mâncare. M-au înfometat, apoi mi-au pus în față un pește, nimic altceva. Am căzut în capcana lor și nu mi-am dat seama că peștele a fost ținut în saramură, așa că imediat după ce l-am mâncat, setea a devenit insuportabilă. Am scăpat, într-un final, când un jandarm mi-a oferit pe ascuns apă. Nu-i voi uita niciodată privirea sinceră și speriată... era silit să se comporte astfel. Dintre toate metodele pe care le-au folosit, aceasta a fost cea mai crudă, deoarece m-au pedepsit pentru faptul că mi-am păstrat omenia și simțul civic. Acela a fost primul și singurul moment în care am încercat cu ardoare să îmi iau viața; torționarii îmi ajunseseră în sfera de confort, se jucau cu psihicul meu, nu mai suportam. Nu îmi amintesc cum am alungat furia și ambiția de a mă sinucide, tot ce îmi amintesc e că același jandarm care mi-a oferit apă, a intrat în celula mea însoțit de un altul și printre lovituri și urlete, mi-a șoptit că ești în siguranță în Iași. Nu îi voi putea mulțumi niciodată de ajuns aceluia om...

Lucrurile păreau să ia o întorsătură neașteptată. De sub mormanul de oase aparținând atâtor deținuți nevinovați, începea să răsară dreptatea. În următoarele zile am fost treptat eliberați fără să știm motivul și fără să avem, măcar, nevoie de unul. Am părăsit Suceava fără să privesc în urmă. Eram o stafie purtată de dor, care cu ultimele puteri alerga pentru a-și revedea lumina ochilor. Când te-am reîntâlnit, aveai 20 de ani... nu mai erai micuța copilă cu ochi mari și neînțelegători. Erai o femeie în toată firea cu care timpul nu a fost blând, dar care și-a păstrat sufletul imaculat, ferit de răutățile care au încercat să îl înrobească.

Înțelegi, draga mea? Nu caut să te împovărez povestindu-ți toate acestea, ci caut să te ajut. Încrederea și credința nu trebuie să dispară niciodată din ființa ta, oricât de ascunse le-ai păstra. Ele îți vor da puterea să îți continui drumul în momente în care acesta pare să se surpe. Fără încredere și fără credință, eu nu aș fi ajuns astăzi să îmi scriu trăirile în timp ce îți privesc somnul liniștit. Revino-ți, Ivana... sunt aici!

*24 decembrie 1966*

# ***Bulgări în tramvai***

*Anca Pelin*

Dacă ți-aș spune că văd iarna în tine, ce răspuns glacial mi-ar arunca buzele tale și mi-ar îngheța pentru o noapte (una polară poate) ritmul cardiac? Mă urcasem în tramvaiul 23, îmi validasem biletul umezit de nervurile de zăpadă rămase pe mânuși și îmi găsisem un loc proaspăt eliberat de sacoșele unei bătrâne. Frigul îmi paralizase corpul și în acel moment mă concentram integral pe căldura ce mi se dispersa în întregul său, amorțindu-l plăcut și încet. Luam cu lăcomie acea cantitate de la toate corpurile anonimilor îmbujorați și înghesuiți în masa de fier ce îi ducea acasă, acasă unde îi aștepta cina pregătită, acasă unde pereții erau la fel de reci ca străzile, acasă unde era pustiu, acasă unde aveau de terminat dosarele de la muncă, acasă unde așteptau doar să se arunce în pat până a doua zi, când aveau să-și regăsească iar și să îmbrățișeze monotonia cotidiană.

În fața ochilor mei înlăcrimați de fulgii ce parcă se izbeau agresiv în gene erau proiectate imagini identice ce prindeau viață, mureau și iar se reluau: străzi fără dinamism, încadrate de lumini reci, uzate în fiecare an o dată cu ocazia Crăciunului, a cărui scop primordial era să transmită un sentiment de pseudocăldură sufletească și fericire adusă de sărbătorile de iarnă. Îmi atingeam buzele una de alta pentru a estima cât au avut de suferit o dată cu instalarea iernii în oraș. Erau asemenea unei carcace a cărei vopsea crăpase și îi ștergea din frumusețea propriu-zisă. Rujul își pierduse cu siguranță și ultima nuanță de roșu carmin, căci nu-i mai simțeam deloc gustul dulce. Aveam să mă încadrez în natura moartă a tramvaiului patru stații. Dar nu mă grăbeam să ajung la destinație; mi se desfășura în minte cursul serii pe care urma să o trăiesc (sau în care aveam să exist doar), o seară cu ceai cald și cărți ordonate „haotic” în toată camera, cărți pe care le priveam cu o pasiune nemaîntâlnită ce avea să se consume o dată cu citirea lor cât mai rapidă pentru a le lăsa rândurile în urmă și a descoperi noi idei ascunse de alte coperti pe care nici nu le văzusem până atunci.

Tramvaiul s-a oprit brusc, aruncându-mă în inerție. Stația a doua. Atunci ai urcat tu, adus de un val uman compus dintr-o doamnă corpulentă îmbrăcată cu un palton ornamentat cu un guler de blană argintie, un individ înalt cu trăsături fine în ciuda liniilor frânte ce constituiau arhitectura chipului, un copil al cărui cap era un mister în spatele fularului roșu de cașmir ce îi lăsa la suprafață doar o pereche de ochi vii, într-o mișcare continuă, încercând să se ferească de persoanele ce nu l-ar fi putut vedea și lovi din cauza înălțimii sale modeste. Te-ai așezat pe rândul de locuri din fața mea, puțin oblic, obligându-mă să îmi îndrept privirea mereu în stânga. Erai student poate, căci duceai cu tine o geantă de piele crăpată prin care se vedeau muchiile cărților ce stăteau să o străpungă și să o distrugă, aruncând-o în fundul dulapului tău până te decideai să scapi de tot de ea. Duceai și niște cearcăne pronunțate, dar care nu te îmbătrâneau și nu ștergeau din tinerețea feței tale. Barba îți îmbrăca neglijent bărbia și urca de-a lungul feței, lateral, înrămând niște pomeți ridicați, de o simetrie perfectă. Cu siguranța că în dimineața aceea uitaseși să te razi. Deci... probabil, erai student. Jucam un joc straniu, viu și interminabil între stații, fixându-ne reciproc cu privirea la intervale relativ egale. Te uitai pe geamul aburit, neglijent ornat cu flori lucioase. Aș fi aruncat cu un bulgăre în tine, dar aș fi făcut doar să îngroș nămeții din ochii tăi. Mă întrebam ce fac în mintea ta atunci: alerg pe aleile înzăpezite ale centrului tău nervos, privesc cerul înghețat cum își aprinde sinapsele, mă plimb încet prin imaginația ta, mă cuibăresc lângă șemineul în care îți ard mocnit visele sau sunt o umbră efemeră, sunt parfumul mandarinelor ce umple camera, dar își pierde repede impactul olfactiv? Tu, George, Ionuț, Matei, Mihai... sau cum naiba te-o fi chemând (nu mai contează acum) te ridici și pleci. A treia stație. Silueta ta se întunecă, își pierde opacitatea, ușor și forma, ca într-un final să te dispersezi în

mulțimea de cetățeni antrenați în drumul lor spre casă sau magazine, apoi să te reîntregești și să devii protagonistul filmului vieții tale, fără a mai avea un rol într-al meu. M-ai făcut să mă detașez. Suntem mereu concentrați asupra propriului scenariu. Ne agățăm de evenimente, oameni și eventual, obiecte, iar uneori evadăm rămânând totuși prezenți. Deja plecat din tramvai, omogenizat în peisajul exterior, mi-ai adus aminte de o dimineață.

Octombrie. Frig. Plouă. Întuneric parcă. Oana rămăsese la prietenul ei peste noapte. Stăteam în pat ascultând alarma telefonului, așteptând ca melodia ei să se termine și să mă ridic ușor, să-mi arunc picioarele pe parchet, să tresar la schimbul dintre temperatura lui scăzută și corpul meu încălzit de vise și de pături. M-aș fi spălat pe dinți, mi-aș fi făcut cafeaua și-aș fi pus în ea 3 cuburi de zahăr ca după să îi dau impresia că am uitat-o pe pervaz cât timp îmi perii părul și mă dau cu ruj, dar să mă reîntorc la dânsa, lăsând-o să-mi atingă buzele și să mă trezească. Fac asta în fiecare dimineață. În fiecare zi mă trezesc și practic acest ritual. Liviu a intrat în casă. Și-a aruncat cheile de la Golful părinților pe masă și s-a așezat în tocul ușii camerei mele. „Nu vrei să te duc eu la școala azi?”, mă întreabă. Știa că nu am cursuri azi. Nici seminarii. „La școală nu ajung azi. O să iau metroul în orice caz.” Se așază pe marginea patului. Nu îl priveam. Mă prinsesem cu toată ființa și atenția mea de un punct fix în aer și îi evitam prezența. Știam că acest moment va veni. Simțim întotdeauna când o anumită perioadă din viață e pe cale să înceapă, mai ales în astfel de contexte, dar o refuzăm. „Tu nu ești așa. Irina... Eu tot ți-am spus. Gândurile pe care le ai uneori în cap sunt ca să ți-l umple, să nu rămână gol. Nu te definesc. Nu sunt ceea ce simți tu. Nici nu le înțelegi. Le ai acolo pentru că e interesant să te gândești la ceva fie și atunci când nu vrei. Tu ai ajuns să fii un puzzle făcut din ele, care se schimbă constant.” Îl ascultam. Ce puteam să îi spun. În mine urlam. Curând a început să urle și el la mine. La fel de curând, țipetele mele interioare se loveau de el. A plecat. Când și-a luat rămas bun, a fost ca și cum aș fi auzit fiecare rămas bun rostit vreodată, spus simultan. M-am așezat în pat. Alarma sună din nou. O închid. Frig. Ploua. Era zi. Mă întrebam de ce m-aș mai fi dus să mă spăl pe dinți, să îmi fac o cafea pe care să o las la răcit cât mă machiez și după să o beau cum fac în fiecare altă dimineață.

Sunt în tramvai. Nu mai ajung la stația mea. Aud lângă mine respirația unui bărbat. Nu îmi amintesc să fi stat cineva lângă mine. Întorcându-mi încet capul îl văd pe George, Ionuț, Matei, Mihai... Am fost așa prinsă în povestea pe care mi-o derulasem în minte din cauza lui, încât m-am detașat mai mult decât o fac de obicei, l-am lăsat să se reîntoarcă în filmul vieții sale ca să am intimitatea deplină de a mă reîntoarce într-al meu. Aveam nevoie de el ca să îmi pot reprojecția mental scena din dimineața de octombrie. Îmi păcălesc deseori mintea ca să nu mă mai gândesc la lucruri ce ajung să devină parte din mine. Poate că așa e. Unele gânduri sunt acolo, în capul meu ca să nu rămână gol, să ambalez el însuși idei interesante. Ajung astfel să îmi creez ramificații întregi în minte, scenarii false, povești ireale, personaje lipsite de inteligență personală căci se alimentează dintr-a mea. Dar totuși el era lângă mine. Mă privea.

- Liviu, încântat. Stația mea.



# Acceptă-ți soarta

Mara Teodora Perța

Acceptă-ți soarta. Câți dintre noi, au în acest moment curajul sau își asumă riscul să accepte provocarea? Să lase jos pentru o secundă garda fiecărei lupte pe care o duce și să accepte ceea ce numim noi hazard, șansă, noroc. Câți dintre noi ar putea să gândească și să creadă că așa le-a fost dat și că nu pot face nimic să schimbe asta? Scriu asta, acum, când pot gândi acest lucru, pentru că dacă m-ați fi întrebat acum ceva ani, v-aș fi aruncat o privire ascuțită și confuză, neînțelegând ce vreți să îmi spuneți.

Eram un copil. Am realizat că sunt singură. Pentru prima dată și poate neașteptat, mi-am dat seama ca nimeni nu mă va putea înțelege pe deplin sau că nu îmi pot transpune avalanșa de gânduri negre sau încâlcite în cineva, că ar fi părinții, că ar fi cea mai bună prietenă. Căci, la urma urmei, nici n-ar fi corect. Suntem datori vieții măcar cu atât, cu ce te încarcă să duci, să taci și să accepți.

Așa gândeam în serile târzii după orele petrecute în fața biroului de lemn vechi și tocit sub coatele *mamei* mele cu mulți ani în urmă. Eram o fire sensibilă și neizbită de durerile vieții și din acest motiv încă mai plângeam când se adunau tot felul de apăsări. Îmi închideam ușa camerei ușor și sub scârțâitul subțire, începeam să îmi înroșesc obrazii cu lacrimi sărate și pure, fără pic de ură sau amar. Mă așezam în pat și sub pătura moale și îngăduitoare plângeam; plângeam, cât mă țineau vasele de sânge ale feței, vărsând câte o lacrimă pentru fiecare nedreptate ce o simțisem de la ultimul bocet până acum. După ce îmi dădeam toată suflarea în plâns, gândurile ce odată clocoteau, acum erau goale. Nu mai simțeam nimic și nimic nu mă mai putea atinge. Era momentul meu de anestezie când nimic din ce mă făcea până acum să sufăr, nu mai stătea în calea mea. Stăteam cu ochii deschiși în bezna eternă și nu gândeam. Era singurul moment în care nu gândeam totul. Toate miile de gânduri ce se țeseau ieri, erau înlocuite cu prea așteptatul *deloc*. Greu de imaginat. Dar iubeam aceea senzație de vid alb în minte.

Lumina vioaie a dimineții ce vestea o nouă zi, mă trezea încet, insistent. Îmi ridic ființa grea și mă uit în oglindă, nicio schimbare majoră, nimic remarcabil. Noaptea fusese atât de răscolitoare iar acum e liniște în corpul meu. E liniște în suflet.

- Te poftesc la masă! Știi care este programul pentru ziua de astăzi. Masă, Biserică, lecții pentru școală, lecții de pian și lectură. O spunea astfel încât părea a fi un program special – programul de astăzi. Dar așa era mereu. *Mama*, în aceeași rochie neagră, strânsă în talie, cu gulere de satin și cu părul prins într-o împletitură olandeză, cu o figură dreaptă, netedă și rece, cu ochii mari și expresivi, dar neînsuflețiți. Își pierduseră strălucirea demult, odată cu speranța că ar exista iubire între ea și bărbatul din viața ei, sau că ar exista într-o altă oarecare formă. Mă educa în spiritul vieții pe care îl avusese și ea: crescută într-o familie înstărită și căsătorită cu un locotenent pe care îl cunoscuse după ce a primit actele de căsătorie. E ca și cum te-ai duce într-o călătorie fără a ști dacă e în deșert sau între ghetari, îmbrăcată doar în rochița ta norocoasă de primăvară. Așa era și ea, tânără, cu un suflet pur și nepregătit. Dar dacă soarta i-a dictat să fie nefericita câștigătoare a acestei vieți, fără dragoste adevărată, așa va trebui să continue.

Poate de asta nu mi-a arătat niciodată afecțiune. Pentru că existau mari șanse ca eu să îi calc pe urme, cu sau fără voia ei. Poate e mai bine să nu îi gust din ceea ce înseamnă, pentru a nu-i duce lipsa. Îmi spunea adesea, că a iubi ceva sau pe cineva reprezintă o slăbiciune, ceva de care te legi, de care depinzi și îți va crea suferință. Dar dirijorul viorilor și al pianului sufletului meu mă învăța să iubesc. Să iubesc cerul și marea, să iubesc stelele și florile din grădină.

Și așa decurgea viața mea timp de șaptesprezece ani, de când știu că am apărut în casa asta. Eu și *mama* – mama mea nu știu cum și de când. Doar știu atât: că sunt fiica locotenentului și a unei oarecare femei. Iar ea, *mama*, a trebuit să își asume greșeala lui și să mă crească.

M-am trezit pe peronul gării de la marginea orașului, în rochița verde smarald pe care *mama* mi-a croșetat-o după un model austriac, pentru femei de cincizeci de ani. Fiorul ce trecea prin măduva oaselor nu era recunoscut de ființa mea. Să fi înnebunit, să fi murit, să mă fi eliberat? *Mama* era din ce în ce mai slăbită și cu cât îmbătrânea, cu atât era mai închistată în principiile ei, mai puțin răbdătoare. Așa că într-o după amiază ploioasă, când îmi țineam lacrimile în mine și exersam la pian, fără vreun talent sau muzicalitate, fără niciun pic de asemănare între ceea ce auzeam la casetă în concerte și ceea ce reproduceam eu, am clacat. Pentru că nu îmi doream, nu știam, nu puteam. Îmi era ciudă că nu reușesc... A luat un arătător și fără milă, îmi zdrobea degetele pe clapele pianului vărsându-și toată ura pe care o strânsese atâția ani și zile, în care s-a supus sortii, s-a supus propriei frici de a învinge. Și mă bucur că a făcut-o. Cred că a fost primul moment din viață când am știut ce vreau să fac, nu ce trebuie. M-am ridicat ușor, i-am sărutat mâna cu care m-a lovit și am plecat.

Suspınam și îmi aduceam aminte fragmente din ceea ce s-a întâmplat. Era prima dată când ieșeam din curtea casei, prima dată când mergeam pe stradă, prima dată când nu mă mai uitam la *mama* pentru aprobarea mersului corect, a poziției spatelui și a așezării brațelor pe lângă corp. Cel mai greu lucru din lumea asta este să lași ceea ce credeai că era realitate și să te adaptezi la o alta. Asta era ceea ce trebuia să fac acum. Am reușit să îmi înving soarta promisă de atâta vreme, soartă pentru care eram crescută, educată. Soartă pe care mi-o crease ea, în cele din urmă, fiindcă, crezând atât de mult în asta, prindea viață. M-am întors *acasă*, după mult timp, când am știut că îmi voi putea relua traiul meu nou, fără să mai existe pericolul de a mai rămâne în acea casă. În curtea casei, era o piatră funerară, simplă, ca tăciunile. Intru și găsesc aceeași ordine ostilă, care îmi provoacă un fior al vremurilor urâte. Văd poza locotenentului și realizez că, în ciuda faptului că el nu mai făcea parte din viața *mamei*, ea a ținut acea întru chipare a lui, ca o amintire a ceea ce o făcea să fie acolo, o amintire a lucrurilor pe care le regreta. Părea că și-a dorit să nu uite că e nefericită și să nu se obișnuiască cu viața pe care o acceptase. Să nu uite nici o secundă pactul făcut cu viața. Locotenentul. A distrus o viață și jumătate de om. Pentru ce? Pentru o dorință egoistă.

Suntem atât de egoiști și ne învărtim în lumea noastră atât de mică și monocromă. De ce uităm atât de ușor, sau, mai bine spus, de ce ne amintim atât rar de imensitatea ce ne înconjoară? Simplu. Prea mult, prea mare, prea larg. Este suficient să ne gândim la mai mult de cafeaua noastră de dimineață sau la stomacul nostru ce nu și-a primit sandvișul de câteva ore și deja ne simțim osteniți, sleiți și cu o așteptare până la Dumnezeu din partea celorlalți de recunoștință și prea-mărire, căci privește, Universule, cât am sacrificat din prețiosul meu timp, ție!

# În vânt

*Georgiana Elena Ploscaru*

Văzându-te de aici cum suferi, mă gândesc că ar fi trebuit să nu-ți fi dat asemenea povară, asemenea imensă tristețe. Sufletul tău nu merita să fie zdruncinat de suferință. Acum viața ta este plină de amar, sufletul meu chiar dacă este în vânt este cu tine. Te atinge ușor, dar fără a putea să rămână cu tine, fără a putea să îți aline suferința...

Treceam în fiecare zi pe lângă tine, îți respiram aerul și totuși tu parcă nu mă vedeai... Te priveam îndelung poate astfel aș fi primit o clipă de mângâiere, dar nu am primit-o. În prima zi când te-am văzut, am știut că niciodată nu o să putem fi împreună, că visele noastre nu o să poată supraviețui.

Am trecut ușor pe lângă tine crezând că fiecare milimetru o să reușească să ne apropie, dar când aproape te-am atins te-ai întors repede, fără să-mi dai timp de explicații:

- De ce te bufnești în mine? Nu vezi pe unde mergi?
- Te rog scuză-mă, mă gândeam la altceva și nu te-am observat.
- Ai face bine să fii mai atentă, poate îmi murdăreai pantalonii.

Am alergat din fața ta plângând... Știi de ce nu am mai trecut prin fața casei tale următoarele luni? Pentru că mă simțeam atât de vinovată că te-am supărat, încât o altă greșală de-a mea te-ar fi făcut și mai supărat. Trecuse deja prea mult timp de când nu te văzusem, simțeam nevoie să-ți aud măcar vocea tremurândă și atât de departe. Reveneam la vechiul obicei de a mă trezi în fiecare dimineață exact înainte ca tu să deschizi ochii, numai ca să te pot vedea atunci când tu pleci voios spre restaurantul tău. Știu că tu nu m-ai văzut niciodată în fața casei, de fiecare dată mă prefăceam că trec spre spital prin fața restaurantului, poate totuși o să-ți arunci o privire asupra mea.

Cel mai trist moment pentru mine a fost atunci când tu împreună cu prietenii tăi de la bar ați început să vă amuzați pe seama pantofilor mei noi pe care mi-i cumpărasem special pentru ca tu să vezi că pot fi o domnișoară ca cele care vin la restaurantul tău. Când i-am cumpărat mă gândeam că tu o să mă apreciezi mai mult în acei pantofii lăcuiți și cu puțin toc; așa poate ai fi văzut că în spatele hainelor și papucilor răblăgiți de atâta mers, se ascunde fața mea. Am plecat cu atâta speranță de acasă, crezând că acea zi va fi pentru mine una magică. Ajunsă aproape de tine, am încetinit pasul doar ca să te pot vedea mai mult. Am pășit ușor în orizontul tău, imediat m-ai observat și toți ceilalți s-au întors spre mine, ați început să râdeți de pantofi mei.

- Doamne ce-i cu fata asta pe aici? Ce caută prin fața restaurantului tău? Ea chiar nu vede ce oameni trec prin acest cartier?
- Hai, nu fi chiar așa de răutăcioasă Marlen, e doar o fată. Oricine e liber să treacă pe aici, ai spus tu pe un ton calm și privindu-mă cald.

Din clipa aceea am știut că tu ai început să mă privești și să mă vezi cu alți ochi. Ajunsă acasă plină de încredere, am hotărât că e momentul să-mi sun doctorul și să

programez operația, acum știam că am pentru ce să trăiesc, că atunci când o să deschid ochii o să am pe cineva lângă mine.

Peste câteva săptămâni urma ca viața mea să se schimbe, așa că am început ușor să mă apropii și mai mult de tine. Am împrumutat bani de la bunici ca să pot veni în restaurantul tău. Era ultima zi în care puteam să descopăr ce este în sufletul tău. Voiam să văd dacă tot ceea ce credeam eu este adevărat înainte de cea mai grea încercare din viața mea: operația. Am intrat în restaurant cu pași mășurați, fără ca multă lume să observe că sunt acolo. Doar tu m-ai zărit și ai venit repede și m-ai condus spre un separeu. Ai început să te bâlbâi și să nu știi ce să mai faci.

- Cu ce ai vrea să te servesc?, ai spus tu ușor.
- Dacă se poate aș vrea un ceai.

Eram aproape gătită de emoții, momentele petrecute singură mi-au dat fiori, mi-am făcut mii de gânduri. Te-ai întors la masa mea, aducându-mi o cană aburindă de ceai de mușețel. Simțeam mirosul ceaiului ca și cum ar fi mirosul dragostei dintre noi, ca și cum acest iz este flacăra care s-a aprins în sufletele noastre. Mi-ai așezat cana pe măsura de sticlă; a început să aburească și masa, exact ca sufletele noastre. Când mă gândesc acum nu știu nici măcar dacă am fost în stare să leg două propoziții corecte, un singur lucru îmi aduc aminte, că mi-ai spus așa:

- Ești o fată deosebită. Poate tu crezi că eu nu te-am observat, dar te văd cum în fiecare zi mă privești pe ascuns din colțul străzii. Îți văd ochii cum pătrund prin fereastra restaurantului ajungând exact la mine, exact la persoana căutată.

Următoarele zile au trecut repede, m-ai făcut să uit de boală, să uit că urma un moment decisiv în viața mea. Cu fiecare clipă minunată petrecută alături de tine, îmi dădeam seama că ar trebui să-ți spun de această boală, dar pur și simplu nu voiam să te fac să suferi.

În ziua aceea când trebuia să merg spre spital, tu mi-ai pregătit o surpriză, mi-ai dăruit cele mai frumoase flori din oraș. Mergeam mândră pe stradă voind să mă laud cu ele, voiam ca toți să le aprecieze, să vadă că tu ești un băiat deosebit.

Ajunsă la spital, plină de încredere, mă grăbeam spre locul unde urma să fiu operată, aproape că fugeam. Doctorul m-a pregătit imediat și m-a încurajat.

Aș vrea să-ți mai povestesc ce s-a întâmplat în timpul operației, dar ce rost ar mai avea dacă știu oricum că îți voi povesti când mă voi întâlni cu tine aici, în universul nostru unic.

# *La porțile vechii Dacii*

*Ștefan Politic*

Războiul e calea unora, nu a tuturor. Aceștia nu sunt oamenii obișnuiți ce stau cu familia în fiecare zi, ce merg la servicii dimineața și se întorc seara apoi ies cu prietenii în oraș. Ei sunt cei ce tânjesc după liniștea casei și o mângâiere caldă, sunt singurii oameni ce nu visează departe, dar mai tot timpul sunt plecați cu gândul la cei de acasă. Cuvântul acesta, acasă, este pentru ei far în marea morții și singurul motiv pentru care mai luptă o zi, o lună, un an, o viață. Ei sunt aleșii neamurilor, sunt soldații.

Soldatul nu este îngerul ce vine să aducă dreptatea, el nu aduce pacea, el nu luptă pentru idealuri mărețe, el nu luptă pentru bani, petrol, el e un soldat și atât; cu arma în mână, crucea la gât și poza ei la piept. Ei sunt singurii care fug spre chemarea dezastrului și nu de ea, mereu acolo, mereu primii, mereu cei mai buni, mereu în haite, niciodată singuri.

Anul Domnului 2016, luna iunie, ziua 30.

După anexarea părții estice a Ucrainei, forțele rusești au avansat până în apropierea orașului Cernăuți, stabilindu-și tabăra la 10 km de oraș în Novyi Kyseliv, o mică așezare pe malul stâng al Prutului urmând ca la o oră necunoscută să traverseze râul pe podul principal ce lega partea sudică de cea nordică a așezării urbane.

Seara se lăsă foarte repede pentru acea perioadă din an. Luminile orașului erau încă stinse, singurele ce se puteau observa cu ușurință erau farurile mașinilor ce păraseau Cernăuțiul în convoaie interminabile. De trei zile încoace orașul este evacuat de forțele armate mixte, formate din resturi de detașamente din rezistența Ucrainiană, două plutoane de pușcași marini, americane și câteva plutoane românești. Acestor câteva structuri militare românești le-a revenit misiunea de a supraveghea evacuarea civililor din zona podului, obiectiv vizat de combatanții ruși, apoi să ocupe pozițiile de pe malul sudic al Prutului.

- Vreți să vedeți un oraș mort? Uitați-vă la asta! spune  $\alpha$  stând pe acoperișul hotelului AllureInn, uitându-se la convoiul de răniți și civili ce străbătea orașul îndepărtându-se de linia frontului ce deocamdată era fixă, dar nu pentru mult timp.

Plictisiți de aceeași imagine de câteva zile încoace băieții nu-l mai luau în seamă. Dintre ei se ridica unul mai scund de statură, cu ochii negri, mânjit pe față cu funingine și praf, cu părul tuns scurt. Îmbrăcămintea era aceeași pentru toți, vechiul combinezon, verde cu pete negre și maronii, nimic ieșit din comun, toți arătau la fel. Singurul lucru ce-i diferenția de ceilalți soldați din oraș era un petic de pânză gri cu un lup negru, pe umărul drept, deasupra tricolorului, singura pată de culoare în acea mare de nuanțe gri-brune. Cu un mers greoi se îndreaptă spre  $\alpha$ , care mereu se uita la convoaie de pe marginea acoperișului. Ajuns lângă el, tușește forțat să-și scoată praful din gât, apoi scuipă amintirea aceluia nor de cenușă de acum 15 min ce se formase după căderea blocului alăturat sub acțiunea unor ajutoare rusești.

- Ți-e frică?

- Mi-e frică, dar nu pentru mine. Sunt soldat, știam ce viață mă așteaptă de mic. Nu gândul morții mă sperie, ideea că nu-i vom putea opri mă tulbură.
- Poate că ai dreptate... și înghite în sec. Nu-i vom opri, dar mai greu pentru mine este faptul că nu o voi mai vedea, nu-i voi mai putea spune nimic. Dacă mor?

Pe fața lui  $\alpha$  apare un zâmbet larg, lăsându-i să se vadă dinții albi:

- Ai dreptate. La cum o știu pe soția ta cred că are locul în Rai asigurat. Ai grijă să te spovedești, dacă mori în halul asta, mai ales după zilele acelea petrecute cu fetițele cuminiți din bar... Nu vei pupa nici tocul ușii Sfântului Petru.

Cu un sentiment de vină, dar în același timp cu mândria prostească ce-l caracteriza și o încercare de ironie primitivă se adresează superiorului:

- Ce amuzant este domnu' astăzi...

Băieții auzind discuția încep să râdă în hohote. Un glas pițigăiat se aude din vălmășagul de râsete:

- Într-adevăr Igore, inima-și amintea, dar mâna-ți tânjea...
- Terminați-o băieți! strigă  $\alpha$ . Convoiul a părăsit orașul. Din acest moment armistițiul s-a încheiat. Bun venit pe tabla de șah! Întâi trageți apoi întrebați! Înțeles?!
- Da, domnule! se aude glasul haitei.
- Acum în genunchi, e vremea.

La această comandă toți cei zece de pe acoperișul hotelului se ridică de pe cuverturile care le serveau drept pat, îngenunchează, își pun căștile pe beton, își scot pozele de la piept și crucile de la gât punându-le pe armă, apoi într-un glas începe să rostească:

- Soldați suntem, soldați vom fi până vom muri. Așa ne-am născut să trăim, mereu în praf și-n cenușă, mereu cu bagajele la ușă, fără somn, fără vise doar cu amintirea ei ce ne așteaptă acasă. Dumnezeu-mi este martor, nu fac asta pentru bani sau din mândrie, o fac pentru simplul fapt că sunt soldat. Și mai presus de asta suntem daci și-i vom opri aici, la porțile vechiului regat, la porțile Raiului, unde va răsună urlet de lup și buciium.
- Puneți-vă crucea la gât, cu ea veți deschide ușile Raiului. Puneți-vă poza la piept, inima nu are ce căuta aici. Puneți-vă arma-n mâini și acolo s-o țineți până la parada de sub arcul de triumf. Sună, mă, Igore din cornu' cela, să vadă că dacii petrec și se veselesc! spuse  $\alpha$  zâmbind demonic.

Auzind comanda, Igor scoate un corn de vânătoare de sub cuvertură, sare pe marginea hotelului și cu mâna prinsă de stâlpul pe care flutura tricolorul suflă-n el. Sunetul de corn rupe tăcerea orașului în timp ce luminile convoiului rus șerpuiesc spre pod.

# Două telegrame

Andreea Rotaru

Liniștea din compartiment i se părea nefirească. Până și zgomotul roților de tren, care-i plăcea atât de mult cândva, abia se auzea din când în când, estompat. Dar urechile sale auzeau, încă, zgomotul exploziilor și țâcănitul mitralierelor. Iar când ținea ochii închiși, cum îi ținea și-acum, vedea și auzea totul: tonul sec, răstit, al comenzilor, salturile grăbite, sub semnul morții, fulgerele exploziilor, încrâncenarea mâinilor pe armă și rugăciunea spusă șoptit, că o garanție a supraviețuirii... David se întorcea acum acasă. Acasă, în sfârșit acasă, unde-l așteptau soția și cei doi copii!

Simțind căldura soarelui pe obraz, deschise ochii. De-a lungul trenului fugea înapoi un sat. Într-o curte largă, o femeie fugărea trei copii, care alergau, speriați, printre pomi. Soldatul zâmbi, înviorat dintr-odată. Scena îi aminti de copilărie, când sărea adesea prin grădinile vecinilor, singur sau cu doi-trei tovarăși de joacă, lacomi, ca și el, de savoarea fructelor furate. Dar își aminti și ce crunte bătai primea acasă, de la mătușa care-l adoptase, după ce părinții săi îl lăsaseră în voia sorții. Fruntea i se încruntă, dintr-odată. Nu fusese niciodată iubit de unchiul său, niciodată nu a fost înțeles iar faptele sale au fost mereu judecate după aparențe. Nimeni nu știa că îndărățul lor se află un copil, care, ca oricare altul, își dorea iubirea părinților, înțelegere și un strop de fericire. Intrase într-un grup nepotrivit pentru un copil: drogurile, alcoolul și țigările erau noua lui familie. Știa că nimeni nu-l poate ajuta, era convins de asta. Nimeni nu se putea apropria de el. Poate tocmai de aceea, plecarea la academia militară i se păruse ca o eliberare îndelung așteptată. De atunci își luase soarta în propriile mâini. Iar pe front plecase cu inima îndoită, pentru că acum nu se mai simțea singur, ca atunci, în adolescența sa chinuită. Acum, la plecare, lăsase acasă tot ce avea mai drag pe lumea asta, soția și copiii săi. Dorul îi năpădi, brusc, întreaga ființă...

David tresări: prin fața ochilor se iviseră, pe nesimțite, imagini cunoscute. Da, acesta era orașul unde crescuse și unde a învățat ce înseamnă să fii bărbat. Se ridică și coborî fără efort rucsacul greu, trecându-și o curea peste umăr. Se simțea năpădit de o emoție pe care n-o putea defini. Iar când trenul încetini, sări tinerește pe peron...

- Lăsați-l pe tatăl vostru să doarmă! Vocea lui Carmen, atât de caldă, atât de familiară și atât de dragă îl făcu pe David să zâmbească.

În acel moment și-a dat seama că locul lui era aici, lângă soția și copiii lui. Nu ar fi trebuit să plece niciodată, dar pentru el se făcuse deja prea târziu...

- Domnule căpitan, ați primit o telegramă de la comenduire !

Fruntea lui David se înnegură brusc. Dar alungă tot atunci gândul cel rău. „Poate că..., poate că...” Deschise, vizibil neliniștit, hârtia împăturită. Fruntea i se înrouă de sudoare. Era rechemat de urgență pe front! Carmen înțelesese. Își frângea mâinile, tăcută. Dintr-o dată, izbucni :

- Te cheamă înapoi, nu-i așa ?

- ...

Nu mult mai târziu, la doar două luni, aceiași gradați bătură din nou la ușa casei căpitanului David. Carmen împlietri, când îi văzu în ușă . Buzele începură să-i tremure. Se simți, dintr-odată, cuprinsă de o neagra presimțire. Și se ruga Domnului, în gând, să nu fie... Să nu fie asta ! Sergentul oacheș și deșirat se înclină și-i întinse un plic.

- Ați primit un plic de la comenduire. Va rog să semnați de primire !

Era într-o marți și Carmen se gândi, înfiorată, că marțea este ziua ceasurilor rele. Cu mâini tremurânde, deschise plicul...

A treia zi, puțin după prânz, o mașină militară opri în fața casei. Un grup de militari coborî în curte. Patru dintre ei se duseră în spate și coborâră un sicriu înfășurat în drapelul național. Locotenent-colonelul se înclină respectuos în fața lui Carmen:

- Condoleanțele mele, doamnă! Știu prin ce treceți în clipele acestea. Dar trebuie să fiți mândră că maiorul David, soțul dumneavoastră, a căzut eroic la datorie. Suntem și noi mândri de el. Încă o dată, condoleanțe! Cheltuielile de înmormântare le vom suporta noi.

... vocea preotului rosti pentru ultima oră îndemnul. Apoi răsunară, la intervale egale, trei salve, ultimul omagiu militar. Carmen simți fiori de gheață în tot corpul, chinuită de gândul că, poate, tocmai o asemenea salvă retezase viața omului iubit.



# Decădere...

Mădălina Rusu

- Joi... Astăzi se împlinesc patru săptămâni de când am primit ultimul trandafir și ultimul bilețel cu mesajul *Cineva se gândește la tine!* și nici măcar nu intuiesc cine mi-ar fi putut trimite în fiecare zi de joi, timp de patru săptămâni, câte un trandafir și câte un bilețel cu același mesaj obsedant, ce îmi cauzează un adevărat supliciu... Și totuși, joi e cea de-a patra zi a săptămânii... Oare de ce s-a legat atât de mult de această cifră<sup>1</sup>? Astfel cugeta Victoria în timp ce se îndrepta către casă.

Însă, cum trecea prin parc, simți în aerul vesperal mireasma teilor și fiind obosită, se hotărî să se așeze pe o bancă pentru câteva momente. Observă cum luna atârna ca un pandantiv pe firmamentul serii, ceea ce îi aminti de admiratorul ei și implicit, de bilețelele, așa că le scoase din buzunar și, ce să vezi, pe fiecare bilețel apăruseră câte două litere! Privindu-le perplexă, Victoria abia reuși să rostească:

- AS – MO – DE – US ...

Imediat își făcu apariția un tânăr fermecător, cu pielea ușor măslinie și cu părul negru, lăsat pe spate. Acesta peroră:

- Da, numele meu este *Asmodeus*<sup>2</sup> și am răspuns chemării tale. De mult timp așteptam să o faci, însă se pare că așteptarea nu mi-a fost zadarnică, șopti el languros, după care continuă: îți observ nedumerirea pe care o afișezi fără discreție, așa că voi încerca să îți explic *in extenso*. Pentru început, trebuie să afli că eu sunt cel care ți-a trimis trandafirii și bilețelele a căror proveniență te-a frământat atât de mult. Te întrebi care este motivul, nu-i așa? Ei bine, am reacționat astfel din același motiv care îl îndreptățește pe orice muritor să acționeze în același fel și anume, pura pasiune. Această pasiune a determinat în mine dorința de a-mi aparține pe vecie și de a-mi da sufletul tău, încheie el provocator.

- Ești un demon! strigă Victoria speriată.

- Însă sunt un demon care ține la tine! rosti cu un zâmbet sardonice pe chip.

Victoria aruncă bilețelele și începu să alerge foarte repede. La un moment dat, crezând că demonul nu o mai poate ajunge, se opri, dar chiar atunci acesta apărură în fața ei.

- Nu se poate! exclamă ea tulburată, realizând că în fața ei se afla o creatură concepută pentru a speria copiii și oamenii fără credință, așa că închise ochii și se cufundă în rugăciune.

- După ce vezi tot ce ai de văzut, nimic nu te mai surprinde. Nici măcar frumusețea dulce a unei femei...

- ... Pâinea noastră cea de toate zilele, dă-ne-o nouă astăzi...

- Sau buzele ei atât de aproape...

---

<sup>1</sup> Personajul face referire la faptul că în limba japoneză și în numerologia chineză, cuvântul „shi” înseamnă și „patru” și „moarte”, iar de aceea simbolizează nenorocirea.

<sup>2</sup> Asmodeus, unul dintre cei șase zei principali ai Iadului, a făcut parte din Ordinul Serafimilor și poartă titlul de „Regele Demonilor”, guvernând peste multele tărâmurii ale plăcerii.

- ... Și ne iartă nouă greșelile noastre....
- Când o știi atât de neajutorată...
- ... Precum și noi iertăm greșiților noștri....
- Și tot ce ai dori în acel moment ar fi să o săruți...
- ... Și nu ne duce pe noi în ispită...

Buzele lui îi atinseră gâtul, inspirând mirosul ei ce îi păru a fi de o inocență deconcertantă, dar care îi trezi la viață toate simțurile și le intensifică asemenea unui drog. Un drog plăcut, de pură muritoare, care ar fi putut fi...

- Răzgândește-te!

- Niciodată! Ești doar un monstru ce semnaleză un apetit pantagruelic pentru tot ceea ce ține de noi, oamenii!

- Mă așteptam la un refuz. În acest caz, voi fi nevoit să iau măsuri la care nu aș fi vrut să recurg, dar văd că situația le cere. Ei bine, știu că o iubești foarte mult pe sora ta mai mică, Cassandra, așa că am de gând ca prin intermediul lui *Asag*<sup>3</sup>, sora ta să fie imobilizată la pat de o boală misterioasă, ale cărei cauze și tratament nu sunt cunoscute. Cu toate acestea, tu o poți vindeca doar dacă vrei să îmi dai sufletul tău. Așadar, nu uita: ***alegerea îți aparține!***

\*

Urmără săptămâni de agonie, exact așa cum a prezis demonul și deși toți cei din jurul micuței Cassandra au făcut tot ce le-a stat în putință pentru a o salva, viața ei se risipea întocmai ca o negură deasupra mării. Văzând acest lucru, Victoria hotărî să recurgă la ceea ce nu spera vreodată că va face. Prin urmare, îl chemă pe demon:

- Asmodeus...

- Victoria! Nici de această dată nu mi-ai făcut zadarnică așteptarea, rosti demonul satisfăcut, după care urmă: Cât mai are de trăit sora ta?

- Câteva ore, poate o zi, încercă ea să îi răspundă, stăpânindu-și lacrimile.

- Ești conștientă de ceea ce te așteaptă după ce treci dincolo?

Aceasta dădu din cap în semn de aprobare. El îi cuprinse mâinile.

- Îmi dai sufletul tău? încheie el cu un răs mefistofelic, ce demască planul său judicios întocmit.

Ea zâmbi, afișând o atitudine gregară și răspunse cu o infinită împăcare:

- Da!

---

<sup>3</sup> Asag, unul dintre numeroșii demoni care provoacă diverse boli, apare în mitologia sumeriană și este deosebit de restul prin faptul că este incredibil de urât. Se spune că până și peștii cad victime căldurii pe care o generează în jurul său atunci când apare.

# Anita

Gabriela Scutaru

Stătea pe bancă privind răsăritul soarelui peste oraș. Razele timide, dar calde îi mângâiau chipul ostenit de ani și vântul flutura şuvițele argintii pe tâmpilele încărunțite. Ochii lui albaștri scotoceau orizontul pe care înaintau încet câțiva norișori. Se gândea la tinerețea lui, la copii răspândiți prin marile orașe ale Afganistanului, la soția lui, care nu mai ieșise din casă după momentul acela

.....

Era o dimineață ca și acum, de primăvară timpurie și se aflau împreună pe drumul spre Kabul. Era încă profesor la Universitate și trebuia să participe la o sesiune de comunicări științifice. Vorbeau liniștiți despre copiii care se aflau deja la casele lor. Ea, Anita, era soția lui, cea cu care împărțise treizeci de ani de căsnicie. Deodată le-au ieșit înaintea oamenilor cu cagule pe cap:

- Stați, opriți!
- Ce doriți de la noi?
- Cine este ea?
- E soția mea, Anita.
- De ce nu poartă burca?
- Pentru că o femeie modernă nu trebuie să își acopere chipul, nu asta și-a dorit Allah.

Vorbele lui i-au înfuriat pe mascați. I-au scos afară din mașină și i-au bătut. Răcoarea înserării l-a făcut să își revină. Zăcuseră într-un șanț aproape douăsprezece ore. I s-a părut atunci că Anita nu mai respiră, avea fața tumefiată și zăcea într-o baltă de sânge. Trecuseră aproape zece ani de la întâmplarea aceea și nimic nu a putut face ca femeia să își revină; uitase cine este ea și el... era amnezică. Stătea într-un scaun cu roțile și era îngrijită ca un copil mic...

În fața lui, pe ramura unui copac se zbenguiau două vrăbii care ciripeau neconținut. Era timpul să se întoarcă acasă. Luă sacoșa cu alimentele târguite și bastonul de care se rezema și se îndreptă paș-paș către locuință. Știa că o va găsi în fața ferestrei cu ochii încremeniți într-un punct depărtat, mută și absentă la ceea ce se petrece împrejur. Era așa cum și-a închipuit-o: la locul ei. Picioarele mici și slabe vârate în niște papuci groși de pâslă, ca să păstreze căldura pierdută din trupul împuținat. Era îmbrăcată în aceeași rochie cărămizie imprimată cu flori de magnolii liliachii, ținea mâinile în poală și avea pe inelar o singură bijuterie: inelul pe care el i-l pusese pe deget în ziua căsătoriei. Eeeheeeiii... Unde era fata frumoasă de altădată?! Pe fața palidă se deschideau doi ochi stinși și nedumeriți. Bărbia ascuțită tremura ușor și fața îi era brăzdată de riduri. Părul rar, alb, îi înconjura chipul ca o aureolă de sfânt.

- [...] - Domnule profesor, v-a căutat vânzătorul de la loteria din colț.
- De ce, Anusia?
  - Nu știu, dar zice că e important, zice că trebuie să mergeți numaidecât până la el.
  - Eeei, ce poate fi atât de important?
  - Nu știu, dar zice că...ați luat toate alimentele notate pe listă?

- Am luat, Anusia, am luat, ai tu grijă de doamna, mă duc să văd ce e atât de urgent, ce vrea vânzătorul ăla.[...]

A fost o știre uluitoare, a aflat că biletul lui la loterie era marele câștigător. Suma atribuită era imensă. Acum erau oameni foarte bogați. Când s-a întors acasă și a văzut-o pe Anita în fotoliu a înțeles că banii aceștia i-au fost trimiși de divinitate ca să o vindece. Au plecat în America la cel mai performant spital, au fost consultați de cei mai vestiți medici. Toți au ridicat din umeri spunându-i:

- Domnule Selim, e prea târziu, nu se mai poate face nimic.

Unul singur, un tinerel emigrat însă, i-a spus că el vrea să încerce. Vrea să înfăptuiască o minune și i-a mai spus că are acces la niște aparate de ultimă generație, care pot lucra la nivel de celulă. E gata să încerce, dar nu promite nimic. A acceptat, era ultima posibilitate de a schimba viața Anitei și a lui. Minunea s-a produs.

După zece ani de imobilitate soția lui s-a ridicat singură în picioare și a făcut câțiva pași, iar ochii ei, ochii aceia de care se îndrăgostise acum patruzeci de ani aveau în ei lumina de altă dată. L-a recunoscut. I-a silabisit numele: *Se-lim*. După o lună de zile se plimbau pe străzile marelui oraș privind clădirile care împungeau norii. A venit ziua în care au externat-o pe Anita. Cumpăraseră biletele de avion să se întoarcă în casa lor din Kabul, dar mai întâi a trecut pe la casierie să achite nota de plată și a constatat că din marele câștig la loto nu-i mai rămăsese aproape nimic. A cumpărat totuși un dar de despărțire: un ceas; pentru medicul acela tânăr care a avut curajul să încerce, care a transformat o păpușă imobilă în ființa de care Selim se îndrăgostise cu muuuult timp în urmă.

Înapoi spre casă. Avionul a decolat cu destinația Asia Mică, purtând la bord doi pasageri sărăciți, dar fericiți.

Deodată vocea precipitată care anunță aterizarea și decolarea avioanelor acoperi zarva obișnuită din sala de așteptare a aeroportului:

- Zborul 257 cu destinația Kabul a fost deturnat de un kamikaze care amenință că va detona bomba aflată la bord. Însoțitorii veniți să conducă pasagerii acestui zbor sunt rugați să vină la biroul de informații pentru a da date despre cei aflați în avion.

Tânărul medic, singurul care a însoțit familia Selim la aeroport privește ceasul primit în dar: e ora douăzeci și unu și șaptesprezece minute.

[...] - Vă anunțăm cu regret că bomba de la bordul avionului 257 destinația Kabul a fost detonată la ora douăzeci și unu și optsprezece minute. Nu există supraviețuitori.

# ***Dincolo de ceea ce înțelegi, de ceea ce vrei să înțelegi***

*Teacu Ștefania*

M-am apropiat încet ca nu cumva să o întrerup din visare și, ca să fiu sigur că nu o să îmi audă respirația, m-am oprit cam la opt pași în spatele ei.

Îmi este așa de dragă! Stă uitată pe malul plin de scoici, iar stoluri întregi de păsări zboară în jurul ei. Valurile neliniștite i se lovesc în coapse sunând și se retrag uimite de frăgezimea negrăită a inimii ei. Marea se continua înaintea-i, până la granița pescărușilor, până în pupila aurie a soarelui, iar ea îi admiră intensitatea și îi îngână cântecul de ape. Acolo unde, orizontul ține pe palme bărci cu pânzele umflate de vânt, privirea-i se dilată în visare și din ființa ei, încolțesc nestingherite ramuri dese încărcate de fructe melancolice. Acolo unde, neliniștită se cutremură o geamandură, zâmbetul ei coboară până în adânc, în timp ce poznașele valuri, îi mângâie spumoase, tălpile înroșite de fierbințeala nisipului. De undeva de departe, unde nu ajunge decât degetul matinal al unei raze, de pe o pânză perfect albăstrie, stau suspendate, privind la ea, toate obligațiile vremii. Și ea, zâmbet și lacrimi pe același obraz, ea mereu pusă pe șotii și pusă pe haz, ea, prototipul primei și ultimei mele flori, al miezului de noapte și al zorilor de zi, ea, o pasăre ce poartă pe aripi nesfârșita cenușă a unei întregi galaxii, privește neprihănită acea explozie de albastru, în care doar un mic nor alb aduce o fărâmă de candoare de infinit sau de dincolo de el. Visează trăiri nestrăpunse de tunete, nu mai vrea goluri în fericire, nu mai vrea zgomote deșarte ale trenurilor și nici cel mai silențios cântec al unei mașini moderne. Vrea doar să privească albastrul și să își lase inima să învețe să privească în acest albastru.

Cât îmi e de dragă! Sunt momente, cum e cel de acum, când oftează și ecoul aceluia oftat răsună până în adâncurile pieptului meu, sunt momente, când plânge și lacrimile ei se infiltrează și îmi mucegăiesc sufletul, sunt momente, când privirea i se pierde și zâmbetul ei îngheață și alea sunt cele mai cumplite clipe. Sunt nopți în care mă cheamă insistent, cu un glas pe care refuz să îl recunosc ca fiind al ei, cu o voce stinsă, alea sunt momentele când mi-aș dori ca îmbrățișarea mea să fie mai mult decât o pală de vânt.

Mă uit la ea, la trupul ei încovoiat, ghemuit pe nisip, mă uit la trăsăturile ei asprite de briza mării, mă uit înăuntrul ei și vad marea, cu toată liniștea și freamătul ei, mă uit la mâinile ei de copil, care nu mai sunt de copil și înțeleg cât de multe a făcut deja cu ele, mă uit într-un sfârșit la buzele ei, și mă doare când văd că deja a învățat să mimeze bucuria. Mă uit la ea și îmi pare rău că a ajuns deja aici. Mă uit la ea și văd ce am văzut mereu, un copil cu strungă! Îmi pare prea mică să se împrietenească cu pescărușii. Carnea ei e prea crudă încă ca să capete miros de mare și tălpile ei sunt prea înguste ca să simtă ariditatea, pustietatea și instabilitatea nisipului.

Când zâmbetul ei înflorește atât de viu, cum pot oare ochii să i se îndrepte spre adâncuri? Și când vântul nu s-a saturat încă să i se joace prin păr, cum pot mâinile ei să îl

prindă cu scoici? Cum poate urechea ei să răsunе de unduirea apei, când zânele ei mai vor să îi cânte povești și cum pot nările ei să inspire aerul ăsta umed și sărat și carnal când toate florile se îngrămădesc ca ea să le admire.

Oh, trupul ăsta firav, pamblica asta tăiată la ambele capete și zvârlită în infinit ar fi trebuit să fie încă în livezi pline de soare, în care pomii sunt asasinați de flori și iarba e vie. Livezi în care nimfe cu piele albă, să danseze cu ea în cercuri și albine să-i zboare din piept, iar sufletul să îi înflorească în ciorchini grei de culoare. Ar trebui să fie în livezi pline de cântec și bucelele ei ar trebui să miroasă a mușchi verde de copac și a flori de fructe. Ar trebui să calce desculță pe iarba moale, să simtă cum îi cresc printre degete fire de viață, să asculte cântece și zumzet, să guste miere, și să se privească în râuri subțiri și limpezi. Încă ar trebui să aibă inima bine ascunsă în scorburi și mintea zburată pe nori pufoși și albi.

Așa ar trebui să fie! Ar trebui să fie încă copil, uneori încă e copil, dar e un copil fugit pe malul mării. E un copil care a pierdut livezile și soarele filtrat de crengile înverzite și pacea și liniștea și inima. E un copil care a pierdut prea brusc răcoarea livezii și a primit prea devreme arșița plajei. Și la început m-a revoltat enorm asta și am strigat la ea! Am strigat!

- Eu nu așa mi-am închipuit că o să fie! Nu vreau să te văd făcând aceleași greșeli ca și mine. Crede-mă, ce auzi tu în scoici e doar un vis, e doar o iluzie, e doar ecoul pe care l-a lăsat moartea în urma ei! E doar un joc, e doar pulsul tău.

Dar vântul a bătut prea tare și cuvintele mele au ajuns să răsunе pe tărâmurі unde, adevărul din spatele lor nu poate răni pe nimeni. Dar, în cele din urmă, nu asta contează când o privesc! Când o privesc, contează doar zâmbetul ei care spune:

„Știu că încă ești, gata să mă prinzi oricând!”

Și zâmbetul ăsta contează pentru noi mai mult decât cei opt pași care ne despart.

# ***Sfârșit casant***

*Sara Vicol*

Le simțeam curgând, șiroaie de lacrimi mute, și atunci am realizat că în ciuda situației, în ciuda faptului că îmi simțeam trupul răcindu-se ușor în brațele mele, eu nu simțeam nimic; doar picături sărate alunecând, probabil doar o reacție fizică a corpului meu.

Nici măcar sentimentul de vină nu îmi dădea târcoale. Știam să ofer primul ajutor, dar nu am făcut-o, puteam să strig, să sun la Urgență. Nimic... Nu mă puteam mișca. Orice altă persoană ar fi avut remușcări, procese de conștiință, dar odată ce s-au oprit lacrimile am început să gândesc. Eram în vârful muntelui, nu erau martori, puteam să-l las acolo, dar totuși aveam prieteni comuni care știau că am plecat împreună și în filmele polițiste mai mereu apar indicii care să îndrepte către criminal. Criminal... O Doamne! Nu! A fost doar un accident. Și atunci de ce refuz să sun? De ce insist atât de tare să iau asta asupra mea?

Totuși nu îmi pot explica lacrimile. De ce lacrimi într-un moment ca acesta? Sunt niște simple picături de apă sau gânduri, speranțe arătate prin puritatea picăturilor? Oare lacrimile pe care le vărsăm reprezintă fiecare dorință care arde în noi...? Oare fiecare lacrimă are ceva de zis: o poveste care trebuie ascultată, dar pe care, din păcate nimeni nu vrea să o asculte... le ștergem pur și simplu fără să înțelegem de ce sunt acolo. Reci și amare ele rămân ca o amintire pe mâna noastră, sperând că într-o zi le vom asculta și vom înțelege de ce sunt acolo.

Mereu m-am întrebat de ce nu pot simți dragostea, sau ura, vina, rușinea, ceva... orice. Îmi imaginam sufletul meu ca un nucleu fragil, care de fiecare dată când era rănit își puna câte un strat protector de gheață, devenind mai dur, tot mai puternic și impenetrabil. Iar când un alt suflet încearcă să se apropie de al meu, topește cu căldura sa acel zid și asta mă sperie, mă sperie pentru că mă face să mă simt slabă. Asta a făcut și el, uite-l acum cum zace în fața mea. Uite ce se întâmplă dacă las pe cineva să se apropie; mereu apar victime colaterale. Acum e mort. Măcar îmi pot explica în sfârșit lacrimile. Îl simt cum trăiește în mine, îl aud spunându-mi să mă liniștesc; știu acum ce ar vrea să fac, și știu sigur că asta e cea mai bună cale. Sufletul lui s-a apropiat atât de tare de al meu încât a topit toată gheața; de aici vin și lacrimile.

Îl văzusem nu cu mult timp în urmă, în clubul acela de pe străzile întunecate. Apoi ne mai întâlniserăm întâmplător prin vreo două agenții de publicitate. Doar că acele întâlniri întâmplătoare mi-au confirmat bănuiala din club. Mă îndrăgostisem. Rău. De bărbatul acela. Purta o cămașă albă, pe jumătate udă de atâta dans haotic. Se mișca frumos, lăsând să se întrevadă corpul sculptat. Aș fi vrut să-i ating ligamentele gâtului, acolo pe ringul de dans și să-l privesc de aproape în ochii lui negri. Eu îmi doream lucruri normale, care să-mi câștige lupta cu singurătatea, îmi doream un om cu care să fac împreună nimicurile vieții, nimicurile despre care auzisem că trebuiau să construiască o relație. Dar aparent nu puteam avea o relație. Nu putem să avem o relație. Îmi este interzis să iubesc. Acum știu ce trebuie să fac. Știu sigur că asta și-ar fi dorit și el.

Stătea pe marginea stâncii gata s-o facă. Nu simțea frică, nici regrete. Era împăcată din senin. Se gândea că din zecile de oameni care se aflau la poalele muntelui, niciunui nu îi venea în minte că deasupra lui, un om se pregătește să moară.

Se gândise mult la cum ar fi trebuit s-o facă. Îi plăcuse cel mai mult saltul în gol pentru că implica ideea de plutire înainte de moarte. Toată viața tânjise după libertate în cele mai diverse forme, iar moartea după plutire i se părea cea mai frumoasă evadare posibilă. Cu cât mai mare distanța cu atât mai lungă plutirea. Nu se gândea la șocul aterizării. Era un detaliu de care se ferea. Detestase oamenii, mai ales în ultima vreme. Nu-i mai putea diferenția și nici nu mai făcea vreun efort, considerându-i o masă mare și diformă de rău, și tocmai din cauza asta se mira că acum, în ultimele sale momente de viață, era cuprinsă de grija de a nu omorî vreunul dintre ei. Oare ideea morții te face mai bun?

Trecuse o oră de când stătea pe stâncă. Nu credea că îl va mânia pe Dumnezeu... Teoria ei era că Dumnezeu îi iubește și pe cei care au abdicat de la principiile luptei cu orice preț. Altfel nu l-ar mai fi trimis pe Iisus, nu? Iisus nu a venit pentru cei puternici... Era convinsă ca „lăsați copii să vină la mine” nu era un îndemn adresat exclusiv copiilor. Îi plăcea senzația de echilibru precar. Ar putea să lase vântul să o omoare. Dacă vântul ar sufla mai tare acum ar putea decide în favoarea morții ei. Vântul însă nu suflă și nu preluă responsabilitatea sinucigașei. Vântul predă lecția moralității. Va trebui să sară din proprie inițiativă.

Ochii începuseră să i se umezească, iar povestea iubirii pierdute, cea la care speră toți oamenii răsfoind reviste strălucitoare fabricate de artiști neconfirmați, zăcea tăcută în spatele ei. Se mai uită o dată, își luă avânt și făcu pasul cel mare...



# Alecu Întâiul

Mona Costea

Măriuca o întrebare de câtă vreme îl are pe Alecu.

- Nu-i mai țin minte începutul „dinastiei”, glumise bătrânică. E Alecu al IV-lea, de fapt... Am avut mai mulți pisoi și pe toți i-am numit Alecu, în dorul primului... chiar dacă erau pisici, tot la numele generic de Alecu răspundeau, le mai alintam cu câte-o Alecuța, dar numele se păstra!

După cum vă spuseseam despre viața mea din prima copilărie, de la bunicii dinspre mamă, crescusem printre animalele de curte, adesea în casă cu ele. Dar bunicii erau oameni simpli, dacă un animal dădea lapte, carne sau ouă îl creșteau și îl îngrijeau, altfel nu îl prea băgau în seamă. Avusesem și câini și pisici, dar nu le dădeam nici noi mai multă atenție decât oilor, puilor sau porumbeilor. Mai târziu, când mă întorsesem de la bunici la părinți, pentru școală, avusesem și pisoi și căței, pentru că tata îi iubea pe unii, iar mama pe ceilalți și crescusem cu ei în preajmă, obișnuiți să ne jucăm cu ghemotoacele blănoase care purtau cu ele mai multă veselie decât toate celelalte jocuri de carton, lemn sau plastic.

Când am plecat de-acasă, la liceu, apoi la facultate, mi-au lipsit foarte mult, așa că atunci când am avut copilul mic și a trecut prin faza tuturor copiilor de a avea un animal viu de joacă, nu m-am îndurat de el și i-am tot luat diverse... „juvine”, cum zicea bunica. Așa că crescusem hamsteri, pești, papagali, în cele din urmă un motan, pe Alecu Întâiul...

Nu era el din stirpe prea aleasă, era birmanez, dar stăpâna lui îl luase de la ghenă, de unde îl aruncaseră așa numiții oameni despre care ne învață cărțile religioase c-ar purta scânteia divină în suflet... Ea îl ținuse până aflase că este însărcinată și bineînțeles că la sfatul atotștiutorului doctor îl dăduse pe pisoi, că sigur avea să îmbolnăvească copilul, de parcă acesta avea să crească sub clopotul de sticlă respirând numai aer filtrat, eventual dintr-un tub conectat la lume...

Așa ajunsese Alecu la mine și a început să fie mult mai mult decât un om.

Când veneam de la școală, ne aștepta întotdeauna în fața ușii („mai spălați-vă și voi!”), glumea soțul meu), știindu-ne probabil pașii. N-am văzut atâta bucurie zugrăvită pe chipul niciunui om, când ne zărea: se repezea la noi, făcea opturi pe covorul de la intrare, ni se cățara în brațe, în cap, în păr și până nu vorbeam un pic cu el și îl alintam nu se desprindea de noi. Orice am fi făcut, se ținea în urmă-ne pas cu pas, participând la toate faptele mărunte care ne compuneau viața, privindu-mă complice cu ochii lui în care citeam aproape gânduri și sentimente. Oriunde mă așezam, venea și se așeza în brațele mele, torcând fericit că e cu mine. La sutele de ore de meditații pe care le-am făcut asista serios, urcându-se uneori pe masă și îndoină cu lăbuța caietele copiilor, ori intrând în geanta lor să o inspecteze, ori moțâind în brațele mele, fără să se plictisească niciodată de aceleași lecții de gramatică pe care le auzea în fiecare an. Am corectat mii de teze și de lucrări cu el alături, mi-am scris cărțile cu el pe genunchi, am mâncat împreună, am visat adesea minute lungi amândoi, privindu-ne, într-o înțelegere mută, dincolo de vorbe. După cinci ani de viață atât de apropiată, înțelegeam ce vrea, iar el mă cunoștea așa de bine, că-l simțeam prietenul, confidentul, copilul și bunicul meu totodată.

A murit brusc, dintr-un blocaj renal cauzat de bătrânețe, de mâncarea proastă cu care fusese învățat de mic, la care se asociase incompetența orgolioasă a medicului veterinar. A insistat să nu-l duc la clinicile mai specializate, asigurându-mă că toți pisoii duși acolo nu se mai întorc. În două zile, a murit, fiind tot motanul despre care același medic, cu o lună în urmă, când îl dusesem la verificarea anuală, mă asigurase că e sănătos și că arată foarte bine.

Astfel că moartea și mai ales plecarea lui din viața mea a lăsat un gol pe care nici n-am putut, nici n-am știut cum să-l mai umplu. Multe zile după aceea știam că nu mai este pe lumea asta, doar îl îngropasem cu mâinile mele, într-o culme de pădure, de unde îmi închipuiam că privește spre casa mea, că se strecoară peste câmp cu mersul lui tupilat, că ne vede, ne aude, știe cât mi-e de dor de el și că nu trece o zi fără să-l am în minte... Și totuși îl auzeam torcând dimineața, lângă mine, nu deschideam ochii ca să nu dispară acea iluzie auditivă, ce-o fi fost, îl vedeam cățarat pe spătarul canapelei, de unde era punctul lui de observație, îl simțeam uneori când, în liniștea camerei, îmi umplea deodată gândurile, de parcă ar fi fost acolo... Săptămâni bune după dispariția lui luam din

reflex două ouă din frigider și le fierbeam așa cum făceam de obicei, unul pentru Mălin, unul pentru el... apoi mă trezeam cu cele două ouă fierde în farfurie și când înțelegeam că nu mai am cui să i-l dau pe al doilea, mă lua un plâns amar, de nevindecat.

N-am suferit atâta după niciun om drag care s-a dus pe celălalt tărâm, dacă va fi existând vreunul. Bunicii au murit bătrâni, știam că asta va urma, avusesem timp să mă pregătesc (cât te poți pregăti să accepți inacceptabilul), îi privisem cum se scurge viața din ei, îi văzusem pe toți patru muncindu-se, suferind, desprinzându-se de viață așa de greu, așa de chinător, că nu te puteai ruga decât să se termine mai repede. Cu ei avusesem timp să macin gândul, fir cu fir...

Cu Alecu n-avusesem timpul ăsta, moartea descuiase brusc ușile sufletului meu, îl luase cu ea și lăsase în urmă vrașițe. M-am învinovățit pentru tot ce făcusem sau nu făcusem. Era complet inutil – nu căpătam niciun fel de liniște sau de răspuns. Îmi uram casa, biroul pe care stătea alături de mine, uram foile pe care scriam fără privirea lui bătrână, care mă urmărea tăcut, liniștitor. Uram bucătăria în care fiecare masă se desfășura acum fără el. Uram patul în care mă așezam de multe ori singură, cantr-un coșciug, lăsându-i mereu locul liber sub brațul stâng, unde dormea el. Uram holul unde intram și nu mă aștepta decât liniștea. Casa toată mirosea a moarte, mai ales când băiatul era plecat și eu mă mișcam abia auzit, uneori, noaptea, neaprinzând nici lumina. Nu mai puteam să văd niciun obiect, lucru, colț, pentru că toate erau pline de prezența lui. Nu-mi doream decât să mă chircesc într-un colț, să dorm și să mă trezesc la primăvară.

Cel mai greu mi-a fost să ies afară, să văd oameni, să discut cu ei, să explic. Unii, care țineau la mine, încercau să mă înțeleagă și, poate, să mă aline. Cei mai mulți socoteau că e o țacâneală, un moft, că sunt, desigur, lucruri mai importante, era totuși o mătă, nu-i așa... ? Nu, nu-i așa, era prietenul meu, care îmi lăsase casa și viața pustie fără el, nu pentru că nu aveam destui oameni dragi, ci pentru că el crease un loc în inima mea pe care nu-l mai putea acum cuprinde nimeni, nimic. Abia îmi țineam lacrimile la școală, pe stradă. Începeam să plâng de la intrarea în holul blocului, nu mai puteam să mă controlez. Săptămâni, luni. Nu știu cât a trecut până am reușit să mă abțin. Atât am fost în stare să fac, să mimez pentru ceilalți că m-am vindecat. Desigur, cei mai mulți binevoitori sugerau să-mi iau un alt pisoai, de parcă ai fi înlocuit un bec care s-a ars. Numai cei care avuseseră un animal în viața lor și îl pierduseră înțelegeau. Unii doreau să vorbească despre el, alții evitau orice legătură cu subiectul. Oricum ar fi fost, sub cicatricile lor și ale mele mustea durere proaspătă.

Demult făcusem cu copiii un exercițiu la școală, să definească fiecare printr-un verb sau printr-un adjectiv perioada de viață pe care o trăiesc. După aceea, în diferite momente ale existenței, îmi răsăreau în minte diferite verbe, care mă exprimau. Acum nu auzeam decât „a se chirci”. Suna urât, însă exact nevoia asta o simțeam, de a mă răsuci în jurul propriei axe. Mult mai târziu am auzit „a aluneca” și am început să pășesc...

Cu timpul, nu mai sufeream viu, ci stins. Aveam un prieten credincios căruia i-am spus : „Simt că pe motan mi l-a luat Dumnezeu prea devreme”. El mi-a răspuns : „Motanul nu era al tău, era al lui Dumnezeu. El a hotărât când să și-l ia înapoi”. Aceste vorbe m-au liniștit mult și mi le-am repetat după aceea de sute de ori. Mă alina, cumva, ideea că Alecu fusese și el o scânteie din puterea și creația dumnezeiască, că eu o găzduisem pentru un timp, că ne împletisem viețile, indestructibil, iar acum rămăsesem eu să port și povara absenței lui. Iar el se întorsese la Stăpânul cel mare, a toate ființele, animale sau oameni... Și, poate, îi torcea și Lui, urmărindu-l prin înalțuri cu ochii lui de cer.

Mult mai târziu, am mai luat câte un pisoai, mai ales ca să mai salvez o ființă nevinovată de la suferință. Îi numesc pe toți Alecu, spre a nu-l uita pe motanul meu niciodată. Fiecare mi-a fost drag în felul lui, dar nu s-a suprapus nicicând peste amintirile vechi. Țin și la Alecu cel din brațele tale, care-mi înseninează multe zile, dar... sper din toată inima ca atunci când o să mor, să văd înaintea mea, pe cărarea ce mă va duce spre pajiștile cu verdeață, pe motanul meu de lumină mergând înainte-mi, cu coada lui înfoiată, ca atunci când alerga, bucuros, știindu-mă în urma lui. Pisoaiul mamei, pisoai...

Dynamism



Applying NATURALITY

Inventivitate

